

Ř Á D

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

1/2009

*„Nestačí mít pravdu. Kromě toho
je nutné umět ji prosadit ...
a dosáhnout toho, aby ji uznali
i druzí.“*

Sv. Josemaría Escrivá de Balaguer

Vydává: Řád

P. ing. Karel Dachovský, šéfredaktor
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

ISSN 1802-3177

Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 17216

Číslo účtu nakladatelství Řád: 80367389/0800

Milí přátelé,

máte v rukou nové číslo *Řádu*. Chápu to jako svou kazatelnu pro 2000 čtenářů, to už je jako plná katedrála.

Dne 26. října se četl ve všech kostelích pastýřský list našich biskupů proti interrupcím. Děkuji za to. Pastýřský list slyšelo 400 000 věřících, tedy dvěstěkrát víc, než je čtenářů *Řádu* – také je dvěstěkrát větší odpovědnost biskupů. Podobný list by se měl číst jednou do roka, a ne třeba jednou za desetiletí. Biskupové by neměli být osamoceni ve svých snahách zachránit nenarozené dětské životy. Všichni bychom měli být aktivní a nápadití. Mám podezření, že ne všichni faráři dobře připravují snoubence na manželství. Je podivné, že nikde nelze zakoupit papežskou encykliku o životě *Humanae vitae*. Řeholníci a řeholnice chtějí napodobit spiritualitu svých zakladatelů. To je správné, ale zakladatelé žili v jiné době a neměli problém interrupcí. Všichni z nich by v současnosti byli aktivisty pro život. V kázáních se tyto věci takřka neobjevují. Některé exercicie jsou sice krásné a hodnotné, ale ani v nich nelze ignorovat největší problém naší doby.

Dne 12. 11. jsem se s panem Pletánkem modlil růženec před porodnicí Na Albertově za zachování života nenarozených. Přijela policie a chtěli, abychom odešli na jiný chodník nebo před parlament (přitom jsme neblokovali přístup k porodnici). Pan Pletánek se zeptal, jaký jsme udělali přestupek. Policista odpověděl, že už si nějaký přestupek vymyslí. Odmítli nám sdělit své policejní číslo. Pan Pletánek si celou scénu nahrál na svůj mobil a poté dal na internet.

Pan Pletánek uvádí (www.gloria.tv/?video=eyvpqiznnyd3omqwl3yd):

12. 11. 2008 PRAGUE: Svědectví o policejní šikaně u porodnice – potratnice u sv. Apolináře v Praze, kterou jsme dnes, 12. 11. 2008, zažili s katolickým knězem, Otcem Dachovským. I když jsem byl bez plakátu potraceného dítěte, neboť jsem ho zapomněl doma. Tak jsme stejně vadili. Tento název je kvůli výhrůžce policisty, který prohlásil, že si příště vymyslí něco jiného.

Ostatní videa zde: <http://www.gloria.tv/?user=mudq60cbsfeqrgwdng2a>

Po vítězství B. Obamy v prezidentských volbách *Katolický týdeník* uveřejnil oslavný článek Martina T. Zikmunda: *Nový americký prezident jako symbol naděje*. Píše se, že do Bílého domu se dostane vyznávající křesťan. Prý pro velkou část světa bude prostřední jméno Baracka Husseina Obamy ikonou a důkazem odhodlání Ameriky jít cestou náboženského pluralismu. *Katolický*

Očekává se blahořečení kardinála Newmana. Jeho tělo bylo pohřbeno v zemi na hřbitově oratoriánů v Rednalu. Mělo se přemístit do hrobky v chrámu. Při výkopu se ukázalo, že jeho tělo i dřevěná rakev se nezachovaly. Příčinou je velká vlhkost půdy.

The Tablet, 11. 10. 2008

Skotský kardinál O'Brien napsal otevřený dopis premiéru Brownovi, v němž popsal nový zákon o umělém oplodnění žen a o embryologii za zvěrstvo srovnatelné s hrůzami v nacistických koncentračních táborech. Zákon umožní výzkum embryí vzatých bez dovolení z látek dětí a dospělých.

The Tablet, 1. 11. 2008

V roce 2007 bylo vysvěceno 552 anglikánských kněží (z tohoto počtu 262 bylo kněžek). Za deset let bude polovina kléru z žen. Stále se diskutuje o možnosti biskupů. Počet vysvěcených kněží a kněžek je o malinko nižší než počet odcházejících do důchodu. Návštěvnost bohoslužeb o malinko klesla. V Anglii je 12 732 anglikánských farností a 7 616 zaměstnaných kněží a kněžek.

The Tablet, 1. 11. 2008

Provinciál jezuitů P. M. Holman řekl při přednášce na Vysoké škole ekonomické, že děti vyrůstají v prostředí, které potlačuje sebedůvěru a zbavuje je morálních hodnot. Mladí žijí v morálním vakuu. Příčinou je konzumní způsob života. Jsou více náchylní k alkoholu, drogám a sexu.

Přitom Británie je v Evropě zemí, kde je největší příkop mezi bohatými a chudými. Je zde nejvíc rozvodů a svobodných matek.

Jezuita přirovnal nebezpečí materialismu k vlivu kouření na vývoj rakoviny.

The Tablet, 29. 11. 2008

Ve školách 25 % věřících dětí je týráno svými spolužáky kvůli víře.

The Tablet, 22. 11. 2008

Kardinál Murphy O'Connor se dožije brzy 75 let. S papežem diskutoval o osobě svého nástupce, který má být jmenován už k Velikonocům 2009.

The Tablet, 29. 11. 2008

Katolická a anglikánská církev chtějí, aby BBC neměla monopol v rozhlase a televizi. Náboženství v médiích by nemělo být redukováno jen na bohoslužby.

The Tablet, 13. 12. 2008

Kardinál Murphy O'Connor řekl, že sekularizovaná moderní Británie hledí na náboženství jako na soukromé výstřednictví. Ateismus je teď agresivnější. Církev se pře se sekularisty o ceně lidského života, důležitosti rodiny a manželství. Pilíře britské identity: parlament, monarchie a Církev jsou podemílány.

The Tablet, 13. 12. 2008

Irsko

55 % irských mužů soudí, že náboženství je důležité, 53 % si myslí, že politika je důležitá. Jen 49 % si myslí, že mít děti v budoucnu je důležité.

77 % si myslí, že nejlepší pro děti je být pospolu s otcem a matkou, 77 % myslí, že je možné žít „na hromádce“ před manželstvím.

The Tablet, 27. 9. 2008

Na všech školách (i těch státem kontrolovaných) bude povinně příprava dětí na první svaté přijímání.

The Tablet, 22. 11. 2008

týdeník zde přestřelil. Většina katolických biskupů USA varovala voliče před Obamou. Zvláště za jeho liberální postoj k interrupcím. Biskup Finn z Kansas City řekl, že voliči by měli uvažovat o své věčné spáse, než vhodí své volební lístky.

Celkem 54 % katolických voličů volilo Obamu. Těmto lidem mohou být interrupce ukradené, zajímají je hlavně sliby Obamy o lepší sociální jistotě a lepší materiální úrovni.

Po volbách biskupové USA varovali, že jednota všech Američanů slibovaná prezidentem Obamou je v této chvíli v krizi. Kardinál George (prezident Biskupské konference USA) řekl, že Církev bude spolupracovat s reformou imigrace, zdravotnictví a ekonomické spravedlnosti, ale Obamou zamýšlený *zákon Foca* s podporou interrupcí je zlý zákon, ještě více rozdělující zemi a Církev se bude přičít. Bude ještě více liberalizován zákon o interrupcích a zrušeny regulace interrupcí v některých státech USA. Bude zrušena svoboda zdravotnického personálu neprovádět interrupce. Ohrozí to katolické nemocnice a charity.

Kardinál Stafford kritizoval Obamu jako agresivního a apokalyptického člověka, který zastává extrémní postoje proti životu. Stafford řekl: „Getsemany nebudou v ústraní. Brzy poznáme tuto zahradu. Dne 4. listopadu 2008 Amerika utrpěla kulturní zemětřesení.“

Přikládám svou novou brožuru *Svatý Norbert*. Jde o českého patrona a čeští premonstráti si zaslouží tuto brožuru o svém zakladateli, protože se významně podílejí na evangelizaci našich zemí.

Znovu vás ujišťuji o své naprosté loajálnosti Svatému Otci.

Srdečně vás zdravím a denně čtenáře *Řádu* zahrnuji do svých modliteb růžence.

Žehnám vám z celého srdce.

P. Ing. Karel Dachovský, šéfredaktor

*číslo mého účtu:
80367389/0800*

Bolívie

Církev zprostředkovává dialog mezi vládou a vůdci opozice. Země je na pokraji občanské války.

The Tablet, 27. 9. 2008

Německo

Kardinál Meisner, arcibiskup Kolína, hájil právo muslimů postavit ve městě velkou mešitu. Mluvil o důležitosti náboženské svobody a možnosti postavit svatyně všech vyznání. Pravicová koalice uspořádala velkou demonstraci proti stavbě mešity, policie zatkla 500 účastníků demonstrace. Proti demonstraci se shromáždilo 15 000 lidí ve městě.

The Tablet, 27. 9. 2008

Protestanté zahájili desetiletí příprav na oslavu 500 let od založení reformované církve Lutherem. Při oslavách byli přítomni: protestantský biskup Huber, ministr vnitra Schäuble, prezident luteránské světové federace Hanson, katolický biskup Feige z Magdeburku. Biskup Hanson varoval před přílišnou nostalgií po Lutherovi. 68 milionů luteránů by se mělo zaměřit na budoucnost. Kardinál W. Kasper, prezident Papežské rady pro podporu křesťanské jednoty, v tisku vyzval katolíky a protestanty, aby se zamysleli nad společným dědictvím a zodpovědností do budoucna a nezdůrazňovali vlastní profil v tomto desetiletí. Doufá, že protestanté upnou své myslí k víře Luthera-reformátora, která byla v hlubokém protikladu s dnešními liberálními tendencemi. Kritizoval postoj protestantské církve ke kontrole porodnosti, interrupcím, homosexualitě a výzkumu embryí – což se značně liší od katolického postoje.

Kardinál Kasper řekl, že by se katolíci měli učit od Luthera, ale nedělat z něj katolíka.

Katolický biskup Feige přiznal, že je mu trochu nevolno z toho, že dekáda by se mohla stát protestantskou oslavou s protikatolickými hroty. Vidí Luthera jako duchovní a teologickou výzvu katolíkům.

The Tablet, 27. 9. 2008

Z Katolické církve v roce 2007 vystoupilo 93 667 lidí – hlavně proto, aby nemuseli platit církevní daň.

The Tablet, 15. 10. 2008

Prezident Německé biskupské konference, arcibiskup Zollitsch, se chce vrátit k oprášení Königsteinské deklarace německých biskupů z roku 1968, která odmítla papežskou encykliku *Humanae vitae* a dovolila manželům poslouchat své svědomí ve věci použití antikoncepčních prostředků. Arcibiskup Zollitsch tak reaguje na postoj kardinála Schönborna, který kritizoval německé a rakouské biskupy za nepřijetí *Humanae vitae* v roce 1968. Média se pochopitelně obořila na Schönborna. Toho se zastal biskup Klaus Küng ze Sankt Pölten (Küng je členem Opus Dei).

The Tablet, 29. 10. 2008

Kanada

Organizace lékařů ve státě Ontario stáhla návrh lékařského kodexu, který by znemožnil lékařům se vyhnout provádění interrupcí nebo předepisování antikoncepce. Proti návrhu kodexu vystoupili arcibiskupové Collins a Prendergast a rabín Bulka, prezident Kanadského židovského kongresu.

The Tablet, 27. 9. 2008

USA

Představitelé největší katolické laické organizace v USA Knights of Columbus (1,7 milionů členů) kritizují nového viceprezidenta Bidena za jeho postoj k interrupcím. Biden je matrikový katolík, ale je proti právu nenarozených na život.

Jiná laická organizace *Spojení katolíci* hájí Bidena a říká, že kampaň proti interrupcím odvádí pozornost od ekonomických a sociálních otázek, stejně jako války v Iráku.

The Tablet, 27. 9. 2008

Konzervativní anglikánští biskupové vyjádřili lítost nad tím, že Episkopální církev (TEC) vyloučila ze svých řad biskupa Pittsburgu Duncana. Duncan se přiklonil k anglikánské provincii Jižní Ameriky, která je útočištěm konzervativních diecézí. Duncan je moderátor *Common Cause Partnership*, což je síť anglikánů v Severní Americe, zklamaných povyšováním práv homosexuálů. Konzervativní biskupové vydali prohlášení, ve kterém říkají, že potvrzují Duncana nadále ve funkci biskupa Pittsburgu.

The Tablet, 27. 9. 2008

John La Bruzzo, politik ve státě Louisiana, studuje plán, podle kterého by stát dal 1000 dolarů tomu, kdo se dobrovolně nechá sterilizovat. Je to namířeno proti chudým lidem, kteří mají víc dětí než bohatí. Stát by prý ušetřil na dětských přídavcích a později na podpory v nezaměstnanosti.

Arcibiskup Hughes z New Orleans řekl, že tato věc je špatná a je formou eugeniky, kterou Církev odmítá. Mělo by se spíš podporovat vzdělání a zvyšování kvalifikace chudých.

The Tablet, 27. 9. 2008

Firma You Tube poskytující prostor na videu on-line umožňuje milionům Američanů zveřejnit své vlastní videoprogramy na internet.

Nedávno došlo ke skandálu, když firma stáhla video pro život Carlose Pola, aktivisty pro život v Jižní Americe. You Tube cenzuruje na přání čínské vlády internet pro Čínu. Ale snad USA nejsou Čína?

Population Research Institute Review, září – říjen 2008

Katolická liga odsoudila viceprezidenta Bidena za to, že podporuje homosexuální „manželství“.

The Tablet, 1. 11. 2008

Na katolických kolejích a univerzitách je velké procento studentů v konfliktu s učením Církve.

20 % podstoupilo interrupci nebo na ni někomu zaplatilo, polovina měla sex mimo manželství, 60 % věří, že předmanželský sex není hřích, 60 % myslí, že je správné, že interrupce jsou legální, 57 %, že homosexuální „manželství“ by mělo být legální, 57 % uvedlo, že jejich přítomnost na katolické koleji nebo univerzitě nemělo vliv na jejich účast na mších svatých nebo svátosti pokání. Také to nemělo vliv na míru jejich respektu k biskupům nebo papeži.

AD 2000, prosinec leden 2008

Ekonomové z Wall Streetu soudí, že lékem na ekonomickou krizi je otevřít brány země imigrantům. Imigranti pomohou zvýšit úroveň Američanům. Vůbec se neuvažuje, že by se měla zvýšit porodnost Američanek a stimulovat ji daňovým zvýhodněním.

Population Research Institute Review, listopad – prosinec 2008

Dne 12. 12. 2008 zemřel v 90 letech kardinál Avery Dulles. Narodil se v rodině ministra a byl presbyteriánem. Studoval na Harvardu. Četba řeckých filozofů ho přivedla do katolické Církve v roce 1940. Cítil prázdnotu života založeného na požitcích. V roce 1946 vstoupil k jezuitům. Doktorát teologie získal na Gregorianě v Římě. Celý život se věnoval přednášení teologie na různých univerzitách. Jeho strýc byl ředitelem CIA. Jednou jel v autě a strýc řekl, že auto patrně odposlouchávají Rusové. Avery řekl: „Buď klidný, nebudou rozumět ani slovo z toho, co mluvíme.“

Byl poradcem vatikánského Sekretariátu pro dialog s nevěřícími a Mezinárodní teologické komise. V roce 2001 byl jmenován kardinálem.

The Tablet, 27. 12. 2008

Velká Británie

V Anglii a Walesu je 11 katolických agentur zprostředkujících adopci. Zákon z roku 2006 přikazuje vydat děti i homosexuálním a lesbickým párům. Osm agentur se podvolilo a zpřetrhalo svazky s Církví. Tři anglické agentury se rozhodly nepodvolit se a porušují zákon.

The Tablet, 27. 9. 2008

Ministryně pro dopravu Ruth Kelly (členka Opus Dei) rezignovala na svůj post na protest proti schvalování zákona o umělém oplodnění žen a o embryologii. Chce se teď víc věnovat manželovi a svým malým dětem.

The Tablet, 27. 9. 2008

Vatikánská Kongregace pro klérus pochválila biskupa O'Donoghua z Lancasteru za jeho dokument *Způsobili k misii?*, ve kterém rozpoznává hlavní výzvy pro moderní katolíky a vyzývá biskupy, aby bojovali s agresivním sekularismem. Dokument má 92 stran a zahrnuje vše možné, od antikoncepce po Druhý vatikánský koncil. Je kritický k Biskupské konferenci Anglie a Walesu za mnohé postoje a neschopnost vydat oficiální list k záležitostem, jako je adopce homosexuálními páry. Biskup O'Donoghue říká: „Musíme ihned vytvořit systematický, kreativní a vzrušující program výchovy v plnosti víry v rozsahu, jako bylo v protireformaci, a a zainteresovat klérus, učitele, politiky, umělce, teology, hudebníky, architekty, webové návrháře a mnoho dalších. Je mou nadějí, že lidé uvidí dokument *Způsobili k misii?* jako cestovní mapu, která pomůže Církvi v Anglii a Walesu čelit této výzvě.“

V dokumentu také biskup vysvětluje, proč lidé odcházejí z Církve a přijímají sekularismus. Podle něj mnoho škody dělají i někteří vysoce vzdělaní katolíci, kteří pokroutili smysl Druhého vatikánského koncilu pod rouškou „loajálního disentu“.

V interview pro katolickou agenturu Zenit zdůraznil růst vzdělání po 2. světové válce, což mělo i temnou stranu vzhledem k dědičnému hříchu a sexuální nevázanosti. Sama o sobě dobrodiní, jako ekonomický růst, pokroky ve vědě a technologii, měly odvrácenou stranu: rozšíření skepticismu, pozitivismu, utilitarismu a relativismu. Vysoce vzdělaní katolíci mají vlivná postavení ve vzdělávání, médiích, politice, a dokonce v Církvi, kde šíří takzvaný loajální disent, způsobující zmatek a nejednotu v Církvi. „Selhání vůdců“ vedlo k masivnímu vzdálení od Církve ve všech vrstvách společnosti. Biskup podporuje univerzitní vzdělání u těch, kteří mají hluboké zakotvení ve víře, což je vybavuje ke střetu s chybným smýšlením jejich vrstevníků.“

The Tablet, 8. 11. 2008

Vatikán

Papež řekl po svěcení biskupů v září, že Církev potřebuje svaté biskupy víc než kdy jindy. První apoštolský a duchovní závazek biskupa je pokračování v životě dokonalosti. Biskupové mají ukazovat morální autoritu a moudrost. Tato autorita je dnes potřeba víc než kdy jindy. Služba bude pastoračně plodná, jestliže je podporována svatostí života.

Zenit News Agency, 10. 11. 2008

Vatikánská Kancelář spravedlnosti a míru vydala prohlášení k 60. výročí podepsání Všeobecné deklarace lidských práv OSN. Kardinál Renato Martino (velvyslanec Vatikánu u OSN) prohlásil, že v žádné zemi není Deklarace dodržována.

The Tablet, 22. 11. 2008

Papež pochválil senátora Marcella Pera za jeho novou knihu *Proč se musíme nazývat křesťany*. Pera odmítá mezináboženský dialog a říká, že Evropa nesmí obětovat svou křesťanskou identitu kvůli multikulturalismu. Papež říká tomuto senátorovi: „Velmi jasně vysvětlujete, že mezináboženský dialog ve striktním slova smyslu není možný.“

P. F. Lombardi, hlava vatikánského tiskového střediska to komentoval: „Papežství Benedikta XVI. je známo svým náboženským dialogem, šel do mešity, byl v synagogách.“

The Tablet, 29. 11. 2008

Papež uvažuje o zrušení pozdravení pokoje při mši svaté. Ptá se na to všech biskupů ve světě. Mělo by to vést k většímu uklidnění věřících při svatém přijímání. Papež už přijal návrh na doplnění tří rozdílných způsobů propouštění na konci mše svaté. Objeví se to ve třetím vydání římského misálu.

The Tablet, 29. 11. 2008

Arcibiskup Migliore, představitel Vatikánu u OSN, vyjádřil nesouhlas s návrhem deklarace OSN, který říká, že země, které neuznají vztah mezi homosexuály, budou dány na pranýř. Návrh podala Francie.

The Tablet, 6. 12. 2008

Arcibiskup Migliore kritizoval antidiskriminační opatření OSN, která by mohla znamenat konec svobody projevu věřících a vedla by k jejich pronásledování.

Tyto rezoluce, objevující se každý rok, podporované 57. muslimskými státy, chtějí umlčet kritiky islámu.

The Tablet, 15. 11. 2008

Papež jmenoval nového prefekta Kongregace pro bohopoctu. Je jím španělský kardinál Antonio Cañizares Llovera (63 let). Nahradi 76letého kardinála Arinzeho z Nigérie. Cañizares Llovera je expert na katechetiku. V roce 1995 byl podřízen kardinálu Ratzingerovi v Kongregaci pro nauku víry. Je také členem komise Ecclesia Dei, která má kontakty na lefebrovce a řídí komunity s tridentským ritem (podřízené Vatikánu). Komise také dohlíží na přijetí motu propria *Summorum Pontificum*, které normalizovalo použití tridentské mše svaté.

The Tablet, 13. 12. 2008

Francie

Během své návštěvy Francie papež vydal poselství národu, vyznačujícím se náboženskou apatií. Jen 5 % katolíků chodí pravidelně na nedělní mše svaté. Počet svateb v kostele a křtů stále klesá.

Francouzští biskupové nedobře přijali papežovo motu proprio *Summorum Pontificum*, které povzbudilo užívání tradiční latinské mše svaté. Kardinál A. Vingt-Trois řekl, že biskupové nemají servilní postoj k papeži a neberou jako prioritu některá papežova přání.

Catholic World News, 10. 11. 2008

Diecézní kostel ve středu Toulouse byl svěřen do duchovní správy knězi z *Opus Dei*. Je to první farář z *Opus Dei* ve Francii.

The Tablet, 1. 11. 2008

Irák

Po násilnostech ve městě Mosul (11 mrtvých katolíků, vypalování domů) polovina katolíků z tohoto města prchla (1 000 rodin). Zbylí katolíci se bojí chodit do práce nebo posílat děti do škol.

The Tablet, 18. 10. 2008

Ekvádor

Jedná se o nové ústavě. Návrh nové ústavy by měl dát zelenou interrupcím, které jsou dosud zakázané. Nový návrh podporuje levicová vláda a levicový prezident Correa. Proti návrhu protestuje petice (s podpisy 700 000 katolíků a 40 000 evangelíků).

9. června se konal pochod pro život (účast 40 000 lidí). Odpůrci změn ústavy jsou zastrašováni, nemohou ani posílat e-maily. Některým je dokonce vyhrožováno smrtí.

Population Research Review, září – říjen 2008

Španělsko

Od roku 1975 počet evangelíků v zemi vzrostl ze 7 000 na 400 000. Mají 2 600 svatyň. Částečně to lze vysvětlit také imigrací do země (například Britů do přímořských oblastí).

The Tablet, 25. 10. 2008

Je plánováno blahořečení 500 mučedníků z doby občanské války (1936–39). V roce 2007 bylo blahořečeno jiných 498 mučedníků.

The Tablet, 25. 10. 2008

Rakousko

Kardinál Schönborn řekl 27. 3. 2008 při setkání s hnutím Neokatechumenátní cesta (teprve teď se to dostalo do médií), že řada biskupů selhala po vydání papežské encykliky *Humanae vitae*, včetně biskupských konferencí Belgie, Kanady, Francie, Německa, Nizozemí, USA a Austrálie, které vydaly prohlášení ujišťující věřící, že antikoncepce je věc svědomí každého. Schönborn říká, že biskupové byli vyděšení z médií a z nepochopení věřících. Žádný z těchto biskupů už nežije. Je také jejich vinou, že Evropa vymírá. Neměli odvahu jít proti proudu.

Schönborn se také zmínil o deklaraci *Maria Trost*, kterou podepsal také kardinál König. V Německu to byla *Deklarace z Köningsteinu* (podepsal kardinál Döpfner). Schönborn obviňuje podepsané, že oslabili smysl Božího lidu pro život, takže následovala vlna interrupcí a přijetí homosexuality.

V roce 1968 byly ale také výjimky. Kardinál Wojtyła v Krakově napsal Pavlu VI. Memorandum, které dalo papeži odvahu podepsat *Humanae vitae*.

The Tablet, 8. 11. 2008

Před interrupčníkou klinikou Gynmed, patřící Dr. Christianu Fialovi, se modlí aktivisté pro život. Dr. Fiala najímá tlupy, které zastrašují modlící se, ženy jsou dokonce sexuálně obtěžovány. Lze to vidět na internetu (www.hli.org/fiala). Parlament chtěl zavést mílové pásmo kolem klinik, kam by aktivisté pro život neměli vstupovat, ale když poslanci viděli vulgárnost kumpánů Dr. Fialy, od svého zákona ustoupili.

Front Lines, podzim 2008

Nikaragua

OSN obvinila Nikaraguu, že porušuje lidská práva, protože zakazuje interrupce ve všech případech. Ženy, které ilegálně potratí, a lékaři provádějící interrupce mohou být uvězněni na 14 let. Tento zákon platí od roku 2006 a Nikaragua je třetím státem na světě s takovým totálním zákazem (po Chile a El Salvadoru).

Švédská vláda odmítla ekonomickou pomoc zemím, ve kterých jsou nepovolené interrupce (Nikaragua, Honduras, El Salvador a Peru).

Představitelé Nikaraguy řekli: „Jestliže obyvatelstvo bude chtít změnit protiinterrupční politiku, může to být uděláno politickým procesem.“

The Tablet, 1. 11. 2008

Filipíny

Patnáct let čelí země divokým útokům proti životu nenarozených. 90 % obyvatel jsou katolíci, z nichž dvě třetiny chodí pravidelně na mše svaté. Je tu hodně velkých kostelů, kde se slouží i deset mší denně. Kněží hodně zpovídají.

Náboženské klima se mění. V roce 1996 byla na letišti v Manile velká socha Panny Marie. Ta zmizela. Už se dávají dětem méně katolická jména. Zato Britney, Hannah a Nick jsou častá. Tradiční oblečení mizí, je nahrazeno džínami.

V roce 1965 bylo 7 dětí na ženu, nyní 3,2 a OSN soudí, že v roce 2015 to bude 2,1 a v roce 2040 jen 1,35.

V kongresu se bude projednávat zákon legalizující interrupce. Kontrolorům populace je jedno, co si myslí národ.

Už teď se na některých klinikách provádějí „úpravy menstruace“ (ve skutečnosti interrupce).

Biskupové naléhají na kongresmany: „Jestliže jste katolíci, jednejte jako katolíci.“

Special Report, říjen 2008

Katolická církev je proti nově připravovanému zákonu o plánování rodiny, který bude preferovat rodiče, aby neměli víc než dvě děti. Mají se dát do pohybu také programy o antikoncepci na školách. Zákon podporují vůdci protestantů (kterých je v zemi přes 8 milionů), pokud to nepovede k legalizaci interrupcí.

The Tablet, 13. 12. 2008

Čína

Biskup Julius Jia byl zavřen poslední den olympijských her. Po měsíci byl propuštěn, je v domácím vězení a nesmí mít kontakt s lidmi. Byl již ve vězení

v letech 1963–78. Poslední čtyři roky byl krátce vězněn dvanáctkrát. Biskup je nejznámější osobou v podzemní Katolické církvi.

The Catholic World Report, listopad 2008

Vietnam

Komunistický stát nechce vrátit Církvi odcizený majetek. Katolíci proti tomu demonstrují zejména u bývalého redemptoristického kláštera v Hanoji. 6. září 2008 tu demonstrovalo několik tisíc katolíků. Při brutálním zásahu policie bylo dvacet katolíků zraněno. Vietnamští biskupové protestují proti násilí komunistů.

The Catholic World Report, listopad 2008

Zimbabwe

Země je v politické krizi. Prezident Mugabe se pře s opozicí, kdo bude mít jaké ministerstvo.

Smrt hladem hrozí pěti milionům lidí. Většina státních nemocnic je uzavřena. Misionáři se snaží dělat co nejvíc pro ubohé lidi.

The Tablet, 29. 11. 2008

Uruguay

Prezident vetoval zákon odhlasovaný parlamentem, který měl liberalizovat přístup k interrupcím.

The Tablet, 29. 11. 2008

Togo

V roce 2006 národní shromáždění přijalo zákon liberalizující přístup k interrupcím. Byl to takřka pokoutný čin během rozpravy o státním rozpočtu. V zemi jsou tři noví výborní biskupové. V Togu bylo vloni 28 novokněží. V sousedním Beninu 80. Jsou to frankofonní země, Církev tu roste. Seminaristé jsou vedeni k úctě životu.

Special Report, listopad 2008

Čad

V zemi je 53 % muslimů a 34 % křesťanů (z toho 20 % katolíků). Země má velké zásoby ropy, což však vede ke konfliktům mezi různými frakcemi. Lidé jsou velmi chudí. Rozvod elektřiny je málokde, seminář musí mít vlastní generátor. Je zde 100 seminaristů, což je málo ve srovnání s jinými africkými zeměmi. Interrupce jsou nelegální, ale je k nim snadný přístup. Kultura smrti pracuje naplno. Církev má málo peněz, ale podporuje programy pro život.

Special Report, listopad 2008

Nigérie

Ve městě Jos v zóně, kde žijí křesťané i muslimové, koncem listopadu napadli muslimové křesťany ve velkém rozsahu (zabíjení, žhářství) a vyhlásili džihád poté, co se dozvěděli, že při volbách byla muslimská strana poražena křesťanskou PDP. Policie zastřelila několik výtržníků a 500 jich uvěznila.

Katolíci zde potřebují mezinárodní ochranu.

The Tablet, 6. 12. 2008

Kuba

Dne 30. listopadu byl na Kubě blahořečen první Kubánec – bratr José Olallo Valdes se špitálního řádu svatého Jana z Boha (zasloužil se zejména o péči o postižené cholerou, zemřel roku 1889. Byl znám jako „otec chudých“.) Slavnostní mše svatá se konala v Camagüey za přítomnosti Raúla Castra. Hlavním celebrantem byl kardinál Martino, emeritní prefekt vatikánské Kongregace pro svatořečení. Mši svatou vysílala televize. Zdá se, že se zlepšují vztahy stát – Církev.

The Tablet, 6. 12. 2008

Řím

Aktivisté pro život žádají Papežskou univerzitu svatého Tomáše Akvinského, aby zrušila pozvání Cherie Blairové, manželky bývalého britského premiéra. Blairová je katolička a zastánkyně interrupcí.

The Tablet, 6. 12. 2008

El Salvador

Všichni poslanci kongresu podepsali *Knihu života* při příležitosti 60. výročí Všeobecného vyhlášení lidských práv. Je to pozoruhodné, protože mnoho kongresmanů patří k levicové straně FMLN, která se minulosti snažila o legalizaci interrupcí. *Knihy života* brání život ve všech stádiích. Dokument podepsalo mnoho významných lidí ve Střední Americe.

Kongres v Guatemale ji schválil, teď bude schvalovat kongres v Nikaragui.

Front Lines, podzim 2008

Lucembursko

Parlament odhlasoval legalizaci eutanazie. Vládce země – velkokníže Henri, katolík, to odmítá podepsat. Vláda ho chce zbavit jeho moci. Eutanazie je již zavedena v Belgii a Nizozemí.

The Tablet, 13. 12. 2008

Kosovo

5 % obyvatel jsou katolíci. Je teď mnoho křtů dospělých. Staví se katedrála Matky Terezy a tři kostely. Země původně katolická byla nucena přistoupit na islám v roce 1455.

The Tablet, 27. 12. 2008

Proč jsem se stal katolíkem

Ne, nejsem konvertitou, jak by snad název tohoto článku naznačoval. Bylo mi dáno vyrůstat v katolické rodině. Jenže to neznamena, že jsem se nemusel pro katolickou víru osobně rozhodnout. Tomu neunikne žádný, ať už vyrostl v katolickém či nekatolickém prostředí. Samozřejmě ten, kdo měl katolické rodiče, chodil do výuky náboženství a pohyboval se od útlého dětství kolem fary a kostela, získal proti těm druhým „náskok“ a musí neustále děkovat Pánu za nezaslouženou milost, kterou ti, co vyrostli v ateistické rodině, nedostali. Proto konvertité, kteří – ačkoliv formovaní od mládí proti Bohu a Církvi – se rozhodli v určitém okamžiku života pro věčnou pravdu v Ježíši Kristu, mají

větší zásluhy. To ale neznamena, že katolík, jenž v této víře vyrostl, mohl v dospívání nebo dospělém věku obejít fázi osobního rozhodnutí pro Krista, vyhnout se „svému Damašku“, kdy Pán od něho – tak jako od sv. Pavla – žádal jasné vyjádření: buď pro Něho nebo proti Němu.

Čeští katolíci jsou dnes menšinou uprostřed obyvatelstva, naladěného proti nim nepřátelsky nebo v lepším případě je považujícího za jakési podivné exoty. To má svoji genezi, jež započala už za osvěcenských dob. Poslední století před pádem habsburské monarchie znamenalo prudký nárůst protikatolických nálad, uměle živených nacionalistickou propagandou, odvolávající se na husitskou tradici a zdůrazňující pobělohorskou rekatolizaci přehnaně a nespravedlivě jako dobu „temna“ a útlaču českého národa. Proto již před první světovou válkou mnoho Čechů, ačkoliv navenek spjatých s Katolickou církví (chodili do kostela, měli církevní sňatek a dávali křtít děti), smýšlelo ve skutečnosti protikatolicky. To se projevilo po první světové válce v odpadové vlně, kdy z Církve odešla čtvrtina českého obyvatelstva. Věrní katolíci se stali terčem téměř pogromistické kampaně. Stovky svatostánků byly vyloupeny, tisíce křížů, soch Panny Marie a sv. Jana Nepomuckého barbarsky zničeny, někteří kněží a aktivní laikové fyzicky napadáni (např. v Neslovicích na Moravě byl tamní farář postřelen, funkcionář katolické tělovýchovné organizace Orel zbit bičem apod., těchto případů je celá řada). Nejhanebnější stránkou českého obrazoborectví bylo stržení mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze 3. 11. 1918.

Poměry se během první Československé republiky brzy zkonsolidovaly. Katolická církev získala skvělou příležitost k nové evangelizaci českého národa. Německá nacistická okupace to zabrzдила, nicméně po válce se opět otevřely netušené perspektivy k získání českého národa pro Krista. Umožnil je vysoký kredit Církve, daný chováním většiny katolického duchovenstva a aktivního laikátu během okupace (téměř 60 kněží popravených nebo umučených, cca 500 vězněných nebo deportovaných do koncentračních táborů). Zárukou byly také skvělé postavy českého poválečného episkopátu (Beran, Hlouch, Skoupý, Matocha, Trochta aj.).

Jenže na prameni zasedla neodstranitelná žába: komunisté. Jejich totalitní diktatura nastolila krvavé pronásledování Církve a násilnou ateizaci společnosti, ideologicky se opírající o husitskou tradici a Jiráskův román „Temno“, který líčí atmosféru katolické společnosti první poloviny 18. stol.

zkresleně a jednostranně. Pět kněží se stalo krvavými mučedníky bolševického režimu: faráře Toufara z Číhoště u Světlé nad Sázavou roku 1950 zvířecky ubil dosud žijící a nepotrestaný estébák Mácha, kněží Bula, Drbola a Pařil byli roku 1951 popraveni na základě vylhaného obvinění z vraždy tří komunistických funkcionářů v Babicích na Jihlavsku a tajně vysvěcený český kněz Coufal v 80. letech skončil jako oběť záhadné vraždy v Bratislavě, jejíž nitky vedou ke komunistické StB. Desetisíce kněží, řeholníků a aktivních laiků se octly v kriminálech a nápravných táborech, 000e z nich se nevrátily, neboť zemřely na následky vysilujících prací, hladu a týrání. Téměř všichni biskupové byli buď ve vězeních nebo v internacích. Věřící katolíci, kteří se netajili svým přesvědčením, nesměli působit v žádné vedoucí funkci. Zvláště žárlivě střežil režim oblast školství, odkud museli odejít všichni pedagogové, kteří se tzv. „nevyrovnali s náboženskou otázkou“. Škola byla výhradně ateistická. Přišla nová odpadová vlna, mnohem horší než ta po první světové válce. V průběhu čtyřiceti let komunistické tyranie se česká společnost ve své většině stala buď zcela materialistickou nebo nábožensky lhostejnou.

Po rozpadu komunismu v listopadu roku 1989 nedošlo k obratu, který naivně někteří katolíci očekávali. I když Církev měla veliký kredit, daný statečným chováním kardinála Tomáška a úctu budícími akcemi, především velehradskou poutí roku 1985, na níž věřící dokázali vypískat ministra Klusáka, když se ve svém projevu uchýlil ke lži nebo Navrátilovou peticí za náboženskou svobodu, již podepsalo cca 600 000 lidí, převážná část národa setrvala v bezbožectví. Bývalí bolševici, kteří se podíleli na perzekuci minulých let, nejenže zůstali v drtivé většině nepotrestáni, ale udrželi si ve značné míře nadále svůj vliv a moc. Proto se na protikatolickém duchu v české společnosti téměř nic nezměnilo, zvláště ne ve školství, i když Církev po vnější stránce získala svobodu.

Do toho ještě navíc vstoupila zhoubná konzumně materialistická mentalita, která sem pronikla z kapitalistického Západu, jemuž jsme se dokořán otevřeli. Její součástí byly pornografie, promiskuitní a prosodomistické smýšlení, podpora potratů, antikoncepce a eutanazie. Protože katolická nauka to vše odmítá jako závažné hříchy, nutně dochází k tvrdé konfrontaci mezi ní a současnou liberální morálkou, hlásanou všemi vlivnými médii. Ta právě proto označuje Církev jako „zpátečnickou“ a „nepřítelkyni pokroku“ To má pochopitelně své důsledky. Odpad od Církve se prohlubuje s výměnou

generací, podle posledních církevních průzkumů z roku 2001 se nedělní liturgie účastní pouhých 5 % českého obyvatelstva, ke katolické víře se formálně hlásí cca čtvrtina Čechů. Úbytku víry v českém národě žel napomáhají i ti katolíci, kteří nekladou zvrácené etice odpor a v duchu falešně pojímaného „dialogu“ požadují přizpůsobit se.

S tím vším je každý věřící, i ten, který vyrostl v katolickém prostředí dosud relativně zbožného Slovácka, Valašska, Chodska nebo Vysočiny, konfrontován. Již v základní škole se setkává s nevěřícími spolužáky, na střední a vysoké škole ještě víc. Celková atmosféra společnosti, živená médii, která je důsledkem celého historického vývoje, ho nutí k otázkám typu: Je pravda skutečně pouze v Katolické církvi nebo existuje i mimo ni? Byl Ježíš Kristus opravdu Bohem, jenž mi svou obětí vlastního života na kříži umožnil žít navěky v nebi nebo se jednalo pouze o jednoho z velkých náboženských myslitelů na stejné úrovni s Buddhou, Manim, Mohamedem atd.? Zjevil mi v Písmu a v Tradici Církve svou jedinečnou pravdivou nauku, nebo mají všechny náboženské a filozofické -ismy každý svůj díl pravdy?

Vím, o čem mluvím, i já jsem si musel dát na tyto otázky odpověď. Bylo to v době mých studií ve druhé polovině 60. let. Marxismus ve své primitivní leninsko-stalinské formě byl již mrtev, zato však tzv. reformní marxismus, jenž vyústil do demokratizačního procesu roku 1968 (a následného zklamání za srpnové okupace armádami Varšavského paktu) představoval velké pokušení mladého ducha. Nabízel svobodu, pluralismus, toleranci... Nevnímal jsem ovšem, že tatáž forma neomarxismu způsobila na Západě totální rozvrat, anarchii a devastaci při studentských bouřích, kdy rozvášněná mládež zapalovala auta, drancovala obchody a fyzicky napadala tzv. „lidi včerejška“ Tehdejší představa mé generace, že teď už to bude lepší, protože nastane „svoboda“, byla lákavá. S tím ovšem se neslučoval katolicismus, který jsem si na studia přinesl. On byl v očích mých kolegů a vrstevníků symbolem „nesvobody“ díky hierarchické struktuře Církve a díky tradovaným předsudkům o inkvizici, čarodějnicích, Piovi XII. apod., i když dokázali ocenit statečné chování našich biskupů a kněží v 50. letech. Pro mne jako mladého studenta vyvstalo dilema: Chceš opravdu svobodu, již ti nabízí tento současný vývoj, nebo katolickou doktrínu, která je v chápání mých vrstevníků pouze jinou formou totalitního myšlení?

Stálo mne to hodně studia a zvažování. Brzy jsem zjistil, že všechny vznešené řeči o svobodě ducha, toleranci a pluralismu mi nejsou schopny poskytnout odpověď na ty nejzákladnější otázky: Jaký je cíl mé existence? Skončí všechno v hrobě nebo bude mít své věčné trvání v podobě jiného, lepšího života? Neomarxisté, liberálové a všichni moderní intelektuálové se omezili pouze na plytké konstatování: nevíme a nezabýváme se tím. Zkoušel jsem se seznámit s buddhismem a orientálními naukami – a hle, jejich pojetí se příliš nelišilo od evropských levicových agnostiků, mezi nimiž mi bylo dáno žít a studovat. Po smrti dojde buď k reinkarnaci nebo k jakémusi nekonkrétnímu „splnutí se všehomírem“ (nirvána). Četl jsem i korán a zjistil, že jeho Alláh je na moje vnímání příliš tvrdý, až krutý. Mohamed nebyl jenom náboženským reformátorem, ale též politikem, vojevůdcem.

To mne utvrdilo v přesvědčení, že pravda je v křesťanství a Ježíš Kristus byl opravdu Bohem. Jenže jak se vyrovnat s existencí více křesťanských denominací? Není autentické křesťanství v protestantismu místo v katolicismu? I tady jsem četl, hovořil s příslušnými lidmi a srovnával. Brzy jsem dospěl k jasnému poznání, že protestantismus je rozbitý na mnoho směrů a nemá žádnou vůdčí doktrínu. Značná část evangelíků jakékoliv denominace vůbec nevěří v zázraky Kristovy, pokládají ho pouze za mudrce, filozofa a hlasatele jiné, lepší morálky. Na bytostnou otázku, co bude se mnou po smrti, na níž závisel veškerý smysl toho, co jsem mínil dělat, mi protestantismus též nebyl schopen dát žádnou uspokojivou odpověď.

Tak jsem dospěl ke zjištění, že katolická víra je jedinou autentickou zjevenou pravdou. Církev učí pořád stejně, její dogmata se na rozdíl od protestantských denominací nemění, nepřizpůsobují se změnám nálad, mentality a filozofických či ideologických tezí. Ona mi dává konkrétní informaci o tom, co bude se mnou po smrti. Díky ní vím, že mne čeká buď nebe, očistec nebo peklo. Zároveň mi předkládá zřetelné podmínky, co mám dělat, abych se dostal do nebe nebo alespoň do očistce, z něhož po fázi odpykání časných trestů za odpuštěné hříchy nakonec odejdu do nebe. S takovou jasnou perspektivou stojí za to vykročit směle do života „pod zorným úhlem věčnosti“. Nemusím se bát proher a nezdarů, ani fyzických omezení nemocemi a slabostmi, neboť to všechno jednou bude zhodnoceno jiným, spravedlivým Soudcem na věčnosti. Ten soudí jinak než lidé.

Katolická nauka mi říká, čemu věřit a jak správně jednat. Všechny jiné u nás aktuální myšlenkové směry se utápějí ve vznešených, ale vágních frázích o lásce, spravedlnosti, svobodě a toleranci, aniž jsou schopny tyto hodnoty jasně konkretizovat. Zjistil jsem, že to dokáže pouze katolicismus a v tom je podle mne jeden z důkazů jeho pravosti. Katolická nauka mne srozumitelně informuje, kdo je to můj bližní (ve smyslu Kristova podobenství o milosrdném Samaritánovi) a jak mu prokazovat lásku. Jsem zavázán mu pomoci, když potřebuje, bez ohledu na jeho vyznání, smýšlení, národnost či barvu pleti, ba dokonce i bez ohledu na jeho vztah ke mně (láska i k nepřítelům), přát mu dobro pozemské, ale hlavně věčné, tj. spásu. To je požadavek spravedlnosti, z něhož vyrůstá láska, která ústí až k formám oběti sebe sama pro dobro druhého, jak demonstroval sv. Maxmilián Kolbe v osvětimském koncentráku, když nabídl svůj život za otce rodiny. Katolická nauka mi definuje i pojem svobody jinak a celistvěji než všechny moderní -ismy. Svoboda znamená samozřejmě právo na osobní volbu bez jakéhokoliv násilného nucení, ale s jasným rozlišením, co je dobro a co zlo, nikoli ve smyslu relativizace hodnot s tím, že každé svobodné rozhodnutí je v podstatě správné. Tolerance čili snášenlivost se vztahuje k člověku, nikoli ke zhoubným idejím. Člověka je třeba snášet i s jeho lidskými slabostmi, ano, i s jeho nepřijatelnými názory, nelze však tolerovat pravdě odporující teze a rouhačské teorie o Bohu, Ježíši Kristu a zjevené nauce. Ty je třeba vyvracet a čelit jim.

Tak jsem ve svých cca 20 letech znovu objevil zjevenou pravdu Kristovu, jak ji předkládá Církev, tentokrát jasněji a hlouběji. Vděčím za to některým vzácným kněžím, kteří mne vedli a také četbě apologetické literatury, především spisům jezuity Konráda Kubeše. Studium historie mi také odhalilo, kolik lží a výmyslů bylo publikováno a stále koluje o Církvi. Zároveň jsem se též pevně a definitivně rozhodl pro poznanou pravdu. Všechny mé další osudy jen potvrdily, že toto rozhodnutí bylo správné. Kdybych tehdy volil opačně, pravděpodobně bych neměl tak krásné manželství, jaké mi Bůh nadělil. Ale i kdybych snad měl, tak přece jen bych zcela určitě přijal podstatně hůř odchod své milované ženy na věčnost. Díky katolické víře mám tu jistotu, kterou předkládá byzantský obřad při svatebním slibu snoubenců. Ti si přísahají věrnost, „dokud nás smrt navěky nespojí“. Vědomí, že u Boha budeme s manželkou opět spolu, tentokrát bez obav ze ztráty partnera, je něčím úžasně radostným a povznášejícím. Katolická víra mne také chránila před mravními

neřestmi, jimž bych asi pod vlivem svých vrstevníků propadl. Když vidím, jak jsou nyní nešťastní a v jakých psychicky těžkých stavech se nacházejí, nepřestávám děkovat Bohu za to, že mi dal milost rozhodnout se správně.

I když v mém životě bylo mnoho trpkých chvil (za komunistické normalizace z náboženských důvodů ztráta zaměstnání s nemožností učit, vědecky pracovat a publikovat), věděl jsem díky katolické víře, že toto má svůj smysl a dojde spravedlivého ocenění u Boha na věčnosti. Byly zde také – jako u všech lidí – i mé osobní hříchy a četná selhání. Opět mi katolická nauka sděluje, že Bůh mi nabízí odpuštění na základě lítosti a předsevzetí, s nimiž je třeba kleknout si do zpovědnice. A to nejdůležitější: V žádném jiném náboženském směru jsem nenalezl Boha, jehož mohu mít přímo šíleně rád. Nikde jinde nelze najít příběh o Bohu, který se pro mne osobně stal člověkem a vytrpěl strašlivé umírání na kříži jen proto, abych já mohl s ním mít věčný život v trvalém přátelství. Kdo si toto uvědomí, musel by být citově defektní, kdyby si takového Boha nezamíloval.

Rozhodl jsem se s definitivní platností pro zjevenou pravdu v Katolické církvi. Nikdy bych neměnil. Dokonce ani tehdy ne, kdyby – řečeno s nadsázkou – na stolci sv. Petra usedl darebák typu Alexandra VI. z 15. stol. (díky Bohu papežové posledních cca 450 let jsou všichni mravně bezúhonní, mnozí byli zařazeni mezi světce), neboť vím, že něco jiného je samotná Kristova pravda a něco jiného lidé, kteří ji reprezentují. Prožil jsem svůj život jako katolík a jako katolík chci zemřít. Prosím Pána, aby mi na přímluvu Panny Marie dopřál milost vytrvat až do konce a dosáhnout věčné spásy. A totéž přeji i všem, kteří jsou postaveni před podobnou volbu jako já před 40 lety. Kéž je Duch Svatý osvítl, aby se rozhodli správně. Určitě nebudou litovat.

PhDr. Radomír Malý

Veto potratům v Uruguay

Prezident latinskoamerické republiky Uruguay Tabare Vazquez, socialista a povoláním lékař, vetoval potratový zákon, odhlasovaný senátem. Veto by mohlo být anulováno druhou komorou parlamentu, ale zastánci kultury smrti k tomu postrádají dostatek hlasů. Zákon, vetovaný prezidentem, požaduje beztrestnost potratů do 12. týdne těhotenství. Současná uruguayská legislativa umožňuje potraty pouze v případě ohrožení života matky nebo znásilnění.

Jinak hrozí ženě, jež podstoupí interrupci, jakož i zdravotníkům, kteří ji vykonají nebo se na ní podílejí, trest odnětí svobody až na několik let.

Nasz Dziennik, 17. 11. 2008

Volil jsi Obamu? Jdi ke zpovědi!

Katolický kněz Jey Scott Newman z Greenville v Kalifornii vyzval ty své farníky, kteří v prezidentských volbách volili Baracka Obamu, aby nepřistupovali ke svatému přijímání, dokud tento hřích nevyznají ve svátosti smíření. Otec Newman zdůvodnil takový požadavek tím, že Obama je tvrdým zastáncem potratů a prosazuje dokonce potrat částečným porodem, což znamená fakticky vraždu už narozeného dítěte. Liberální kruhy zahájily proti pateru Newmanovi nevybíravou kampaň a požadují jeho odvolání.

Podle průzkumů hlasovalo pro Obamu až 54 % amerických katolíků. Sociolog Plick Lawler zdůvodňuje, proč tomu tak bylo. Jedná se o ty katolíky, kteří nechodí pravidelně na mši svatou a ke zpovědi, užívají antikoncepci a nevěří v reálnou přítomnost Krista v Eucharistii. Proč bychom tedy měli být překvapeni, že to tak dopadlo?, říká Lawler. Je to důsledek systematické liberálně-modernistické infiltrace Církve v USA.

Arcibiskup Charles Chaput z Denveru vyzval zvoleného viceprezidenta Josepha Bidena, který se ostentativně deklaruje jako katolík, aby nechodil ke svatému přijímání, neboť podporuje potraty. Biskup z Kansas City Robert Finn se zase vyjádřil, že katolík, který hlasoval pro Obamu, riskuje věčné zatracení v pekle, jestliže se z tohoto hříchu nevyzná ve svátosti pokání.

Nasz Dziennik, 7. 11. a 16. 11. 2008

Katolík je povinen odporovat

Arcibiskup americké Filadelfie kardinál Justin Rigali ve svém pastýřském listu napsal, že nestačí, pouze když katolík nepodstupuje ani neprovádí potraty. Jeho povinností, vyplývající z víry, je bojovat proti potratům, každý na svém místě a podle svých možností. Zároveň kardinál prohlásil, že pravda o potratech není výlučnou doménou křesťanů, ale vyplývá z přirozeného mravního zákona, a proto je poznatelná i těm, kteří se nehlásí ke křesťanství.

Nasz Dziennik, 27. 10. 2008

Potraty jsou příčinou neplodnosti

Každoročně v Rusku přibývá 250 000 neplodných žen. Převážná většina těchto případů má svou příčinu v potratech, jak zjistili lékaři. V Rusku 64 % všech těhotenství končí zabitím počatého dítěte. Ruská pravoslavná církev se snaží čelit tomu např. tím, že vyhlásila rok 2008 Rokem rodiny. Vláda však odmítá navzdory prokázaným faktům o souvislosti mezi neplodností žen a potraty zpřísnit potratové zákonodárství, které patří k nejliberálnějším na světě.

Nasz Dziennik, 6. 10. 2008

Zásadovost lucemburského monarchy

Velkovévoda Lucemburska Henri I., praktikující katolík, vetoval návrh zákona legalizujícího eutanazii. Odvolal se přitom na své svědomí. Stoupenci kultury smrti však byli rychlejší než blesk. Předseda vlády J. C. Juncker, křesťanský demokrat(!), podal okamžitě návrh na změnu ústavního zákona, podle níž by hlava státu neměla právo navrhované zákony vetovat. 60členný parlament to odsouhlasil 54 hlasy.

www.radiovaticana.cz, 3. 11. 2008; www.kreuz.net, 19. 11. 2008

Katolická sexuální etika tabu?

Učitel náboženství na základní škole v Badenu u Vídně pozval do své hodiny zástupce protipotratové organizace Human Life International (HLI), aby žákům objasnili mravní nepřípustnost potratů. Proti tomu se ihned ozvala náměstkyně ministra školství Beatrix Hallerová. Rozeslala oběžník všem školským úřadům, kde upozorňuje, že zvát do škol na besedu s žáky HLI je nepřípustné, neboť tato organizace prý „nerespektuje pluralitu hodnotového systému, nemá v úctě homosexuální partnerské svazky, nectí vědecky fundované výpovědi a svobodu rozhodování jednotlivců, odmítá kritickou výměnu názorů a mnohostrannou šíří argumentace“. Zákaz zvát HLI do škol platí podle paní náměstkyně výslovně i „pro výuku náboženství“.

www.kreuz.net, 4. 10. 2008

Naše poznámka: Jestliže podle paní náměstkyně je závazná „pluralita hodnotového systému“, proč má být zakázáno představit žákům katolický pohled, reprezentovaný HLI, nota bene v hodině katolického náboženství? Tím porušuje svoji vlastní zásadu. Zastánci kultury smrti se tak sami usvědčují z pokrytectví.

Ateismus vede k pesimismu

Již minimálně 200 let se vede spor: Je svět radostnější s Bohem nebo bez Boha? A naopak: Je svět smutnější s Bohem nebo bez Boha? Přitom podle jedněch je svět náboženský pouze vnějškově, povrchně, zatímco uvnitř je stále více nábožensky lhostejný, podle druhých zase naopak se svět stává ateistickým pouze vnějškově, hlavně mezi inteligencí, zatímco v hloubce společenských procesů se stále více ukazuje hlad po Bohu a nadpřirozených hodnotách. Jaká je pravda? Pokusme se nastavit zrcadlo současnému ateistickému světu. Co nám přinesl?

Nejaktivnější myšlenkové směry současnosti jsou zřetelně ateistické. Nynější sociální, politický a kulturní ateismus plyne jako široká řeka, do níž přitékají různé menší proudy. Jestliže tisíce let byl veškerý společenský život určován náboženstvím, dnes je určován ateismem. Ten se stal základní formou tzv. „politické korektnosti“ Dá se vystopovat několik ideových zdrojů soudobého ateismu:

Na prvním místě je to stále živá buržoazní ideologie Velké francouzské revoluce. Zrodila se z povstání proti monarchii, Katolické církvi a klasické křesťanské kultuře a vepsala se do dějin krvavým pronásledováním křesťanů, majícím místy charakter genocidy. Její dědictví pěstují zednářské lóže, působící na celé planetě.

Ateistická ideologie Velké francouzské revoluce se vtělila do ještě horší a hrůznější podoby ruské marxistické revoluce ve 20. století. Ta se doslovně „rozlila“ po celém světě, i když s různým dopadem v jednotlivých zemích. Tam, kde se zrůdný bezbožecký komunismus bezprostředně ujal vlády, došlo nejen k perzekuci, nýbrž někdy i k otevřené genocidě křesťanů.

Nynější státní, sociální a kulturní ateismus vystoupil stejně ostře, i když (zatím) nekrvavě v různých obměnách socialismu a komunismu, hlavně v euroatlantické kultuře. Jde o tzv. neomarxismus, postkomunismus, novou

levici a také liberalismus, který usiluje o „svobodu“ též od Boha, křesťanské etiky a právní disciplíny.

Krom toho v posledních letech vznikla jakási specifická forma „kulturního“ ateismu, jenž ovládá téměř všechny oblasti kultury, umění, vědy a médií.

Ateismus se sice objevoval v lidském myšlení vždycky, ale pokaždé se jednalo o pouhé osamocené jedince nebo izolované skupiny. Nikdy se nestalo, že by zasáhl celé společenské vrstvy, sociální třídy, nositele kultury, ba dokonce i státy a civilizace. To je výhradně záležitostí novověku, což nemá v dějinách obdoby. Ateismus doslova „okupuje“ celý život společnosti. Navzdory svým vznešeným heslům neposkytuje ani v nejmenším radost z lidské existence, života a činnosti. Je určitým druhem sociálního násilí, vnucování sebe sama. Vnáší do života smutek a jakoby zapáchá spáleninou rodinného domu. Často hraje též úlohu silného společenského opiátu, který má zakrýt duchovní prázdnotu, těžkou existenciální bolest a odpovědnost společnosti za budoucnost naší planety.

Ateismus chce změnit člověka a jeho tradiční obraz světa. Člověk má být „osvobozen“ od všech vazeb k nějakému vyššímu světu a k duchovním hodnotám. Není jiný svět, pouze tento materiální. Nová lidská osobnost musí být navždy uzavřena vůči ideji Boha, zejména ideji Krista-Vykupitele. Člověk je pouze nejdokonalejším zvířetem. Není absolutní hodnotou. Jeden si může dělat s druhým, co chce a co se mu podaří. Může ho rodit in vitro, vraždit před narozením umělým potratem nebo ve stáří injekcí, klonováním ho „vyrábět“ podle svých představ. Může ho zabíjet, sociálně a politicky stylizovat, dokonce i svévolně regulovat psychiku dítěte: jeho myšlení, city, schopnosti, přání, chápání. Současní ateisté nesměřují pouze ideově k „novému člověku“, tj. takovému, jenž by akceptoval jejich myšlenky, ale k novému člověku úplně a celistvě – somaticky (tělesně), psychicky, morálně a v oblasti aktivity, tudíž k jakési nejmodernější formě robota. Mezi „starým“ a „novým“ člověkem je nepřekonatelná propast. Jestliže „starý člověk“ byl bytostí náboženskou, „nový člověk“ se musí stát bytostí nábožensky lhostejnou nebo přímo protináboženskou, zvláště ve veřejné sféře.

Tento „nový člověk“ má zabít Boha v sobě, v duši dítěte, v jiných lidech, ve společnosti, v kultuře, na celém světě. Ateisté veřejně napadají víru v osobního Boha a odmítají jeho zjevení v Ježíši Kristu. Tato víra podle nich

okrádá lidi o svobodu a nezávislost myšlení, milování, cítění a seberealizace. Proto prý je nutno současného člověka naučit žít bez víry a bez Církve, neboť to jsou přežitky, jež znemožňují rozvoj společnosti a lidstva. Brzdí údajně dokonce i hospodářský rozvoj, neboť novozákonní etika lásky k bližnímu je v rozporu s volným trhem, protože zakazuje zničit hospodářského konkurenta a přivést ho na žebrotu. Proto prý jsou křesťanské ideály nepřátelské „tržnímu státu“, jak napsal ekonom Phillipe Bobbitt. Podle některých publicistů, mezi nimiž vyniká zejména Richard Dawkins, víra upadá a tento úpadek je třeba urychlit. Objevují se názory, že prý „poslední pouť papeže Benedikta XVI. do Francie byla zbytečná, protože nad Seinou Bůh již zemřel“ Proto prý „papež už nikoho nezajímá“ Ve Francii, nejstarší „dceři“ Církve, ještě před 30 lety bylo pokřtěno 90 % obyvatelstva (samozřejmě praktikovalo podstatně méně), dnes pouhých 52 % se formálně hlásí ke katolické víře a praktikuje ji jenom 10 %. Když to tak půjde dál, potom za 100 let bude většina Francouzů nevěřících a místo Církve zaujme islám. Jistou nadějí je současná mládež, jejíž významná část projevuje zájem o Církev a mnozí k ní konvertují. Ale z historie je známo, že obrozené procesy trvají dlouho, jedná se zpravidla o záležitost několika generací. Krom toho bez náboženské svobody, bez podpory státu a médií, tato malá hnutí téměř nic nezmohou. Ve Francii bylo a je hodně schopných a Církvi oddaných kněží, ale jejich izolovaná činnost bez pomoci veřejných struktur za posledních 200 let od Velké francouzské revoluce nepřinesla téměř žádný výsledek.

Existuje jedno velké nedorozumění: Katolíci diskutují s ateisty na etická témata a berou si za základ všelidskou etiku, vyjádřenou přirozeným mravním zákonem. Přitom ale příliš nevnímají, že současní ateisté odmítají nejen křesťanské mravní zásady, ale i přirozený mravní zákon vůbec. Vývoj myšlení, z něhož byl odstraněn Kristus, postupuje totiž neúprosně dál. Nejprve byla za Velké francouzské a ruské bolševické revoluce odsouzena křesťanská morálka, dnes je ale odmítáno i to, co je obsaženo v Desateru a představuje tzv. přirozený mravní zákon, k němuž může i nekřesťan dospět na základě rozumu a vnitřního mravního cítění. Současní ateisté řadí i ta přikázání, která nejsou pouze křesťanská a spadají pod přirozený mravní zákon, např. „Nepokradeš“ nebo „Nezabiješ“, jednoznačně mezi křesťanská a považují je za „narušující lidskou svobodu a důstojnost člověka“, jak napsal už v 19. stol. Friedrich Nietzsche.

Nejvíce současní ateisté zuří proti manželské a rodinné etice a proti nedotknutelnosti lidského života. Odmítá se nejen nerozlučitelné svátostné manželství, ale dnes už také instituce manželství vůbec a dává se přednost promiskuitním krátkodobým svazkům včetně homosexuálních. Není třeba na úřadě uzavírat sňatky, stačí jen spolu žít, a pokud se přece jen pár odhodlá ke svatbě, nelze prý vyžadovat manželskou věrnost, protože příležitostný „rekreační sex“ je přece součástí „lidských práv“. Tato zvrhlost již ovládla celou EU. V jejich členských státech se 50 % manželství rozvádí. Popularita politika, umělce či sportovce je závislá na počtu jeho rozvodů a milenek, případně na tom, o kolik desítek let mladší ženu si bere. Tyto špatné příklady přitahují mládež. Dnes je takřka samozřejmé, že vysokoškolští studenti žijí spolu „na psí knížku“ a během doby studia vystřídají i několik partnerů. Těmto hříchům podléhají i mnozí katolíci. Nevidí v tom nic špatného, klidně chodí i ke svátostem. Často ani nevědí, že se jedná o těžké hříchy. Je bohužel velkou vinou naší současné katecheze, že o těchto záležitostech máme v Církvi příliš málo odvahy hovořit. A když se stateční jedinci mezi klérem a laikátem najdou dle příkladu současného i předchozího papeže, mládež i dospělí je často odmítnou jako hlasatele „zastaralé morálky“, která prý „omezuje lidskou svobodu“. Až tak dalece podléhají někteří katolíci ateistické propagandě!

V ateistické civilizaci se též citelně zeslabily vazby mezi rodiči a dětmi, zejména láska a úcta k rodičům. Děti jsou ve stále mladším věku svěřovány – tak jako kdysi ve staré Spartě – výchovným ústavům, které jsou fakticky ideologickými institucemi v duchu ateismu. Polovina dětí v našich školách pochází z rodin buď rozbitých nebo neúplných. V Číně funguje legislativní zvrhlost jakéhosi „chovu“ dětí podobně jako chov dobytka či domácího zvířectva. Sňatek a narození dítěte jsou závislé na povolení úřadů. V mnoha provinciích je povoleno mít pouze jedno dítě, jinde maximálně dvě. Mnoho Číňanů, když se narodí děvčátko, je zabíjí, protože chtějí chlapce. Není divu, že tento postoj vede i k neúctě vůči končícímu nebo tzv. „neplnohodnotnému“ životu, jež ústí do všeobecně požadované legalizace eutanazie.

Velkou tragédií jsou vraždy počatých dětí. Potraty nezletilých jsou v zemích EU stále častějším jevem. Ve Velké Británii např. v roce 2007 podstoupilo interrupci celkem 210 000 dívek mladších 14 let. Existuje přímá úměra mezi neúctou ke klíčícímu životu a pohrdáním lidským životem obecně. V téže Velké Británii, kde vzrůstá počet potratů neplnoletých, současně

narůstá i počet mladistvých, zavražděných svými vrstevníky. V roce 2007 jich bylo 2000 mezi 10 až 18 lety. Narůstá i počet vražd dospělých, spáchaných neplnoletými. Tytéž statistiky jsou vystopovatelné ve všech členských státech EU. Kolem 40 % gymnazistů prvního ročníku v zemích EU kouří, žije sexuálně, opíjí se, bere drogy a dopouští se různých forem násilí. V učňovských školách je situace ještě horší. To fakticky podporuje liberální školní výchova, vycházející z ateismu. Jenom ne žádné tresty! I u nás v ČR platí, že za tělesné tresty vůči žákům učitel musí ze školy pryč, i když nedošlo ani k náznaku nějakého poškození zdraví. Dnes ale ateistická liberální pedagogika pokročila ještě dále: Učitel nesmí na žáka ani zakřičet nebo mu přísně, důrazně a autoritativně vytknout jeho chování. Může pouze jediné: vést s ním „přátelský dialog“. Výše uvedené statistiky však jasně ukazují, kam taková výchova vede.

Ateistická socialistická vláda nynějšího Španělska připravuje zákon, podle něhož má být život opic chráněn víc než život lidí. Není v tomto ojedinělá, již ve více státech světa jsou některé ohrožené druhy zvířat chráněny víc než lidé. V Číně např. zabití čerstvě narozené pandy se trestá smrtí, ale zabití nenarozeného dítěte má za následek pochvalu úřadů. 4. září 2008 Evropský parlament 394 hlasy napadl Katolickou církev za to, že odmítá potraty a používání antikoncepčních a raně abortivních prostředků. Vnucuje se otázka, jak mohli evropští katolíci, kteří stále ještě tvoří nezanedbatelnou část voličstva, poslat do evropských institucí takové kandidáty? Byli snad opilí?

Ateisté učí, že lidé budou šťastní tehdy, až odmítnou víru v Boha, nesmrtelnost duše a všechno, co člověka svazuje mravními příkazy. Mají se řídit zásadou „Dělejte si, co chcete!“ Můžete proto klidně i vraždit. Lidstvo již tisíce let vytvářelo svět hodnot – a to jak materiálních, tak převážně mravních a náboženských. Největšího pokroku v tomto směru dosáhlo křesťanství. Vůdčí roli zde hrály rozum a vůle. Moderní ateisté se však neřídí rozumem a vůlí, nýbrž vášněmi, hledáním rozkoší. Svědomí, pravda a láska se staly nepotřebnými vetešemi a byly nahrazeny bezohledným vlastním prospěchem a materiálním ziskem. Ve společenském životě se lidé nemají řídit duchovními ideami a hodnotami, ale pouze dobrými manýry, asertivitou a formální zdvořilostí, která ovšem sleduje pouze jeden jediný cíl: dobrý obchod se ziskem. Je nutno především uspokojit potřeby materiální, biologické a rekreační. Novými hodnotami se staly pýcha, egoismus, absolutní

náboženská lhostejnost a ničení minulosti. Proto se vymýšlejí na adresu církevních dějin stále nové a nové lži, Církev je líčena jako hlasatelka temna, zpátečnictví a násilí, křesťanský středověk platí již od osvícenství vylhaně jako „barbarský“

Na cestě ke „světlé budoucnosti“ chtějí dnešní ateisté rozbít všechny dosavadní ekonomické, sociální, politické, státní, národní a civilizační instituce. Místo nich má nastoupit jedno světové hospodářství (globalizace) ve formě „tržního státu“ Ten bude ve všem ovládán čistě tržními zákony a jeho cílem budou: blahobyt a bezpečnost – nic víc. Všechno, co je mimo to, je věcí absolutní svobody a libovůle. Tak vznikne dokonalý ráj na zemi. Dnešní ateismus tak předkládá ještě absurdnější utopii než kdysi komunisté.

Nové, zruďné chápání svobody má ovšem tyto následky: Racionalismus, intelektualismus a logika v myšlení musí být nahrazeny „svobodou“ hlásat jakékoliv nesmysly včetně takových, které by ještě před pár desítkami let byly důvodem k hospitalizaci na psychiatrii. Místo jedné pravdy má nastoupit možnost víry v mnoho „pravd“, nevadí, že si budou navzájem odporovat. Absurdita a nesmysl mají mít stejná práva jako pravda a zdravý rozum. Relativismu myšlení má odpovídat relativismus morálky, nazvaný vznešeně „svoboda života“ Neexistuje kategorická, neměnná a závazná etika, je pouze etika na základě Rousseauovy „společenské smlouvy“, kterou si lze „svobodně“ v parlamentě odhlasovat a stejně „svobodně“ odhlasovat hned zítra její opak. Proti řádu a harmonii nutno postavit chaos a rozvrat. Chaos v životě, literatuře, umění, hudbě a ve vědě prý je součástí svobody. Hnus má tatáž práva jako krása, rouhání stejný nárok na existenci jako kult, pomluva je na téže úrovni jako objektivní informace. To se ošetřuje i legislativou. Nedávno polský Ústavní soud uznal za oprávněné a beztrestné šířit pomlouvačnou knihu Američana Grosse, která v totálním rozporu s historickými fakty podsouvá polskému národu, jenž hned po Židech nejvíce trpěl nacistickou bestialitou, že prý nese „spoluodpovědnost“ za holocaust.

Takové jsou plody a zároveň i cíle ateismu. Může se člověk v takovém systému cítit šťastně? Může být optimistou? Statistiky vzrůstajících sebevražd tomu nenasvědčují, rovněž tak ne zvyšující se počet duševních depresí a pacientů psychiatrických klinik. Člověk katolické víry má však svou jistotu věčného života a dokonalé spravedlnosti u Boha. Katolická církev mu

poskytuje naprostou svobodu myšlení a jednání, ohraničenou pouze dogmatem a mravními příkázáními.

Jakou jistotu dává člověku ateismus? Smrtí vše končí, jestliže si tedy na tomto životě dokonale neužiji a nebudu mít náležitý materiální nebo situační úspěch, potom můj život není „plnohodnotný“ a nejlépe udělám, když si ho sám vezmu, což mi nabízí legalizace eutanazie. Ve společnosti, kde vládne soudobý ateismus, si člověk nemůže být jist životem: dokonce ani v mateřském lůně ne. Ale i jako dospělý a relativně „úspěšný“ se musí neustále bát, že se ho konkurence bude chtít zbavit úkladnou vraždou, která, mimochodem, je stále obtížněji objasnitelná, a proto snadněji proveditelná. A pokud nedojde přímo k tomu, není problémem naaranžovat nezákonné finanční machinace a dostat tak obtížného konkurenta do vězení. Ani zábavy a rozptýlení nejsou bez rizika. Člověk si chce dokonale užít sexu, ale jako Damoklův meč nad ním visí smrtelná hrozba AIDS. Ale i kdyby se nic z těchto hrozeb neuskutečnilo, tak jednou zestárnu – a kde mám jistotu, že se mne příbuzní chtíví majetku nezbaví eutanázií?

Papež Jan Pavel II. byl tedy prorokem Božím, když nazval současnou civilizaci „civilizací smrti“. A kde je smrt, tam nemůže být žádná radost, jenom strach. Katolický křesťan se naproti tomu nemusí bát ani smrti, neboť ví, že jí se nic nekončí, ona je začátkem nového, lepšího života. Strachovat se má pouze jednoho: hříchu. Ale i když mu podlehne, Bůh nabízí krásný prostředek odpuštění: zpovědnici. Nuže, co je tedy pro člověka zárukou svobody a důstojnosti? Katolická víra nebo ateismus? Odpověď není zajisté těžká.

PhDr. Radomír Malý

Pozn.: Údaje k článku byly čerpány ze studie prof. Dr. Czesława Bartnika, Pesimyzm ateizmu społecznego, Nasz Dziennik, 28. 9. 2008

Jsou umírnění muslimové, ale ne umírněný islám

Nedávný konvertita z islámu, novinář Magdi Cristiano Allam, pokřtěný o Velikonocích Sv. Otcem Benediktem XVI., napsal otevřený dopis papeži, v němž kritizuje některé vedoucí církevní představitele, že považují islám za mírumilovné náboženství. „Jsou umírnění muslimové, ale ne umírněný islám,“ píše Allam. Poukazuje přitom na výroky koránu a dalších posvátných knih

muslimů, které vyzývají k otevřenému násilnému boji proti křesťanům a všem „nevěřícím“ Zároveň napsal, že konzumu propadlá a zmaterializovaná Evropa je absolutně neschopna klást agresivnímu islámu odpor. Vyzývá proto papeže Benedikta, aby důrazně a neustále připomínal katolickým věřícím závazné hodnoty víry.

Glaube und Kirche, 11/2008

Výstupy z Církve vzrůstají

Počet výstupů z Katolické církve v Německu za rok 2007 vzrostl, činil celkem 93 000. Předchozí rok to bylo 84 000. Formálně se v této zemi hlásí ke katolicismu 31 % obyvatelstva.

Glaube und Kirche, 11/2008

Satanisté se cítí být bohy

Německá religionistka z Würzburgu Dagmar Fugmannová napsala ve své nejnovější knize, že satanistické kroužky na Západě slaví svůj úspěch proto, že nabízejí lidem možnost „stát se bohy“ a sami si stanovit svoji hierarchii mravních hodnot.

Glaube und Kirche, 11/2008

Nová „konference ve Wannsee“?

Jak známo, konference ve Wannsee v části Berlína se uskutečnila na podzim roku 1941. Nacističtí pohlaváři tam odhlasovali vyvraždění Židů. Nyní rakouský hlavní potratář Christian Fiala, předseda Mezinárodního propotrátového hnutí FIAPAC, svolal v říjnu do Berlína všechny stoupence potratů, zejména lékaře. Tito „odborníci“ zde odsouhlasili výzvu všem vládám světa, aby legalizovali potraty po celé období těhotenství. Ve zdůvodnění tohoto dokumentu uvádějí, že prý embryo až do narození není člověkem, neboť má pouhý „potenciální“, nikoli skutečný život. Před budovou, kde se konal kongres, demonstrovali obránci nenarozeného života, mezi nimi i řada kněží a řeholníků. Žel, chyběli biskupové.

Glaube und Kirche, 11/2008

Ochranný plášť Panny Marie v Hirošimě

Hirošima zůstává pro všechny časy varováním. Málokdo ale ví, že jedním z mála, kdo se tenkrát zázrakem zachránili, byli čtyři jezuité. Pater Hubert Schiffer, pocházející z Německa, o tom vydal svědectví na Eucharistickém kongresu ve Filadelfii v USA před 30 lety. Ačkoliv jejich malá komunita s kaplí se nacházela jen pár metrů od centra exploze, zachránili se všichni a neporušena zůstala i jejich svatyně. Když začal výbuch, klekli všichni čtyři jezuité na kolena a prosili Matku Boží, aby je skryla pod svůj ochranný plášť. To, že jejich dům a kaple zůstaly neporušené a jim se nic nestalo, je přirozeně nevysvětlitelné, když kolem bylo všechno spáleno.

Glaube und Kirche, 11/2008

Malá glosa k současné finanční krizi

Nedávno se na všeobecné generální audienci vyjádřil ke všeobecné finanční krizi sám Sv. Otec Benedikt XVI. Připomenul v této souvislosti encykliku svého předchůdce Benedikta XIV *Vix pervenit* z roku 1745, která zakazuje lichvu. Tím samozřejmě není míněna malá částka, kterou si věřitel může účtovat jako náhradu za ztrátu, způsobenou vlastní půjčkou (jak prohlásil roku 1139 II. Lateránský koncil), nýbrž úrok, který s přibývajícími měsíci a roky nabývá astronomických rozměrů. Právě na tom je založeno celé současné světové hospodářství. Této nemravné lichvě se nevyhne nikdo. Jestliže si chcete vzít hypotéku na byt či dům nebo půjčku na auto, vybavení domácnosti či ledničku, budou po vás banky vymáhat lichvářský úrok. Bez lichvy by se nedalo vůbec žít a ani ten, kdo ji principiálně nechce, se bez ní v současné globalizované ekonomice neobejde. Právě lichva umožnila obchodovat s virtuálními penězi, které neexistují, jakoby byly realitou. Světová finanční krize, která aktuálně vypukla, je právě tohoto důsledkem.

Benedikt XIV. má proto pravdu, když pokládá lichvu za hříšnou. Hřích samozřejmě nemá prostý člověk, ani drobný podnikatel, neboť ti sami jsou obětí lichvářské ekonomiky, ale ti, kdo řídí světové finance. Nejmnější bankéři a burziáni nechtěli dosud ani slyšet o tom, že lichva je nemravná. Teď, kdy se celý tento hříšný systém ocitl v krizi, snad někteří budou smýšlet jinak. Kde je hřích, tam vždycky dojde ke kolapsu. Ještě nikdy v dějinách hřích nepřivedl jednotlivce, skupiny nebo národy ke štěstí, nýbrž naopak. Proto je

třeba, aby tuto skutečnost představitelé Církve stále více tváří v tvář nynější krizi zdůrazňovali. Církev zde má neobyčejnou šanci dostat svému prorockému poslání. Využije jí?

PhDr. Radomír Malý

Stasi tajila protinacistickou činnost Pia XII.

29. 3. 2008 římský deník La Repubblica zveřejnil informaci o zpřístupnění dokumentů z archivu Stasi, státní tajné bezpečnosti komunistické NDR. Uchovávali tam i Hitlerovo vyjádření o Piu XII. Řekl o něm doslova: „Tento papež je náš úhlavní nepřítel.“ Jsou zde i hlášení gestapa a špionážní služby. Ve všech je Pius XII. líčen jako vysoce nebezpečná osoba pro Říši a zásadní odpůrce nacismu. Tyto skutečnosti Stasi záměrně tajila a nedovolila nikomu bádát v jejím archivu, neboť bylo jejím zájmem a hlavně zájmem Sovětského svazu, vylíčit Pia XII. jako spojence Hitlera.

18. 10. 2008, www.radiovaticana.cz

Úspěch Ugandy

Sv. Otec Benedikt XVI. u příležitosti přijetí nového vyslance africké Ugandy u Sv. stolce 29. 5. 2008 vyzvedl úspěch této země v boji proti AIDS. Uganda jako jediný stát vsadila v kampani proti této metle novověku nikoli na kondomy, nýbrž na výchovu k předmanželské čistotě a k manželské věrnosti. Jen ona má pozitivní výsledky – počet nakažených AIDS klesl ze 40 na pouhých 5 %. V jiných afrických zemích, kde proti AIDS bojují rozšiřováním kondomů, zaznamenávají naproti tomu nulový úspěch.

Information FMG, 95/2008

Problém pornografie

Katolický biskup z amerického Colorado Springs mons. Michael J. Sheridan napsal v pastýřském listu k výročí encykliky Pavla VI. *Humanae Vitae* mj.: „Pornografie je obrovskou metlou naší společnosti. Média i školy ji prosazují tak silně, že vzniká potřeba adekvátní reakce. Náš boj proti pornografii je otázkou života a smrti. Kultura, která je žádostivá porna, nejenže

nepřináší žádný zdravý vztah mezi pohlavími a nevytváří zdravé rodiny, nýbrž naopak toto všechno ničí. Vyzývám proto ve své diecézi k aktivnímu boji proti pornografickému násilí.

K této iniciativě mne inspirovaly smutné příběhy, které jsem slyšel. Mnoho mladých životů již bylo takto morálně zničeno obrazy z kina nebo z internetu, které likvidují v jejich duších představu zdravého manželského života. Byl jsem svědkem, jak pornografie rozbila mnohá manželství.

Jak vůbec mohlo dojít k tomu, že toto zlo se rozvinulo do takové šíře? Připomeňme si zde slova Edmonda Burkeho: ‚Zlo ke svému úspěchu nepotřebuje nic více než nečinnost dobrých.‘ Před 40 lety vyzval papež Pavel VI. ve své epochální encyklice *Humanae Vitae* všechny lidi dobré vůle: ‚Musíme odsoudit kategoricky všechno, co v moderních masmédiích dráždí smysly a šíří morální rozvrat, každou formu pornografie písmem, slovem a obrazem.‘ Jak na to bylo reagováno? Čtyřicetileté mlčení slušných lidí umožnilo investice mnoha miliard dolarů do pornografického průmyslu, který ponížil lidskou důstojnost mužů, žen a dětí tím, že z nich učinil pouhé objekty rozkoše druhých.

Lehká dostupnost spojená s anonymitou tohoto zla napomohla jeho nepozorovatelnému nárůstu. Ještě před 20 lety byly v kabelové televizi choulostivé pořady zařazovány až do pozdních nočních hodin. Dnes je naopak téměř každý program i v nejlepším vysílacím čase prošípován sexuální stimulací a pornografickými výjevy. Každá domácnost s připojením na internet získává snadný bezprostřední přístup k zobrazení všech myslitelných forem pohlavního aktu včetně těch nejvíce perverzních. Stačí jen pár kliknutí na klávesnici počítače...

Jak proti tomu bojovat? Samozřejmě na prvním místě modlitbou a sv. přijímáním. V praktickém ohledu je potom důležité chránit děti a mládež. Když máte doma internet, je nezbytné zamezit svým dětem přístup k nemravným serverům. Mnozí rodiče si usnadňují situaci tím, že nechají dítě brouzdat po internetu a mají tak od něho klid. Zodpovědný přístup ovšem vyžaduje kontrolu, na co se dítě dívá, nejlepší je zablokovat na počítači přístup k pochybným serverům vůbec. U televize pak je zapotřebí sledovat, nač se dítě dívá a nebát se mu zakázat pořady s obscénními výjevy. Samozřejmě se to neobejde bez náležitého vysvětlení dítěti, proč to dělám a jaký to má smysl.

Bez této systematické výchovy k mravní čistotě dítě nepochopí důvody těchto zákazů.

Dále je třeba rozvinout protestní akce proti pornu na nejširší úrovni: psát protestní dopisy médiím, blokovat televizní kanály se zaměřením na tyto programy a pokud je možnost, tak se domáhat postihu pomocí legislativy. Nezapomeňme, že když půjdeme cestou Pána, on nám k tomu také dá své požehnání.“

Information FMG, 95/2008

Tažení amerických teologů proti *Humanae Vitae*

Americký kuriální kardinál Francis Stafford pronesl v Římě přednášku o postoji značné části amerických biskupů a kléru v roce 1968 k encyklice *Humanae Vitae* Pavla VI. Byl tenkrát mladým knězem, jehož tehdejší baltimorský arcibiskup kardinál Shehan povolal do komise pro rodinu při americkém episkopátu. Řekl o tom: „Roku 1968 se stalo něco strašného. Uprostřed kněžstva došlo ke zlomu, který dosud nebyl napraven. Těmito ranami bohužel trpí celá Církev dodnes.“ Kardinál Stafford poukázal v této souvislosti zejména na zhoubný vliv morálního teologa Charlese Currana, jenž byl později za pontifikátu Jana Pavla II. zbaven kanonické mise kvůli povážlivým bludům, které hlásal. Curran sestavil teologickou komisi, která ještě před publikováním encykliky jednoznačně odmítla pozici Pavla VI., chtějícího uchovat tradiční nauku Církve o nepřípustnosti každé formy antikoncepce. Když encyklika vyšla, svolal Curran schůzi amerických teologů, která bouřlivě požadovala po biskupech, aby ji odmítli. Kardinál Shehan podle Stafforda tenkrát prohlásil: „Nikdy žádný papežský dokument nebyl přijat od teologů s takovým despektem a pohrdáním.“ Nátlaku těchto neomodernistických teologů podlehl i většina biskupů USA. Ti – podobně jako episkopáty evropských zemí – se vyjádřili v tom smyslu, že katolíci mohou v této věci postupovat „podle svého svědomí“.

Information FMG, 95/2008

Kardinál vrací vyznamenání

Kanadský kardinál Jean Claude Turcotte vrátil nejvyšší vyznamenání „Řád Kanady“, jehož je držitelem. Zdůvodnil to svým nesouhlasem s tím, že stejné vyznamenání letos obdržel iniciátor potratového zákona Henry Morgentaler.

Information FMG, 95/2008

Lékárny pro život

V USA vzrůstá počet lékáren, které neprodávají antikoncepční prostředky. Toto právo je však zakotveno pouze v devíti členských státech Unie. Lékárníci, jimž svědomí nedovolí toto distribuovat, se usazují právě tam.

Information FMG, 95/2008

Nevhodné oblečení je výzvou k sexuálním deliktům

Mexický církevní časopis, vydávaný episkopátem země, radí mladým ženám a dívkám, aby dbali na cudné oblečení. Právě krátké sukně nejvíce dráždí sexuálně nezdrženlivé muže ke znásilnění. V Mexiku tvoří 4 % a veškeré kriminality pohlavní delikty, podle policejních údajů 8 % žen bylo minimálně jednou v životě znásilněno, skutečný počet bude ale ještě vyšší, neboť ne všechny postižené to oznámí.

Information FMG, 95/2008

Pravá láska čeká

Pod tímto titulem vyšla ve švýcarském Curychu brožura s výroky mladých evropských a amerických hudebníků, umělců a sportovců, kteří vydávají svědectví o svém panenství či panictví až do svatby. Jsou mezi nimi i takoví, kteří se rozhodli pro zdrženlivost až poté, co pochybili a zažili v důsledku toho těžké zklamání. Je potěšitelné, že počet mladých lidí, kteří zvolili život v čistotě až do manželství, vzrůstá. Publikace končí slovy velkého teologa 19. stol. kardinála J. H. Newmana: Katolické náboženství má úžasný dar vést mladé lidi k cudnosti.“

Information FMG 95/2008

Šestiletá církevní učitelka?

V současné době probíhá v Římě beatifikační proces Antonietty Meové, která zemřela roku 1937 ve věku pouhých šesti let. Během své smrtelné nemoci napsala (už uměla číst a psát) celkem 150 dopisů Pánu Ježíši, prostinkých, typicky dětských, ale vynikajících takovou odevzdaností a mystickou hloubkou, že se spekuluje o jejím prohlášení Učitelkou Církve.

Information FMG, 95/2008

Z deníku pravoslavného kněze Mgr. Libora Serafína Haňka, Ph. D z modlitební stráže před nemocnicí v Brně

Zápasím proti ateistické kultuře lži a smrti

V neděli 22. 2. 2004 sloužím svatou liturgii v Třebíči a ještě předtím navštěvuji stařenku – manželku bývalého duchovního správce, abych se s ní za její zdraví pomodlil. To však rozzuřilo jejího syna ateistu Ivana M. Děkuji Bohu, že mě po modlitbě bleskurychle uzdravil z rýmy. Je to pro mě znamením, že zítra mám na ulici opět zpívat Žalmy.

V pondělí 23. 2. 2004 mě ve 4.18 budí sen o obřím několikatísícovém zástupu lidí protestujících proti potratům a proti vraždícím lékařům, který jsem připravoval. Než jsem šel na Obilní trh, trápilo mě, že nemám jak se zkontaktovat s Ondřejem N. Bůh mne však potěšil – v poledne za mnou Ondřej sám přišel. Předtím jsem stál před nemocnicí pravděpodobně sám. Děkuji Bohu, že vyslýchá naše modlitby za sousedy. Dnes jsem mluvil půl hodiny o Bohu s nevěřícím sousedem panem L. Neutekl, ale obdivoval mě za to, že vydržím v této zimě stát 2 hodiny bez pohybu před nemocnicí.

V úterý 24. 2. 2004 před odchodem k nemocnici slyším na radiu Proglas relaci doktorky psychologie Hany Konečné. Já i má manželka jsme zděšení, že skrze ni se v křesťanském vysílání rozšiřují nepravdivé myšlenky tolerance k interrupcím a k umělému oplodňování ve zkumavce. Mou manželku, neteoložku, to děsí mnohem víc než mě. Ona si dosud neuvědomovala, jak mnoho nekřesťanských myšlenek vychází z úst křesťanských mluvčích.

Zoufale prosila Boha, aby ji potěšil. On ji však neutěšil. Raději ji uvedl do velmi smutné pravdy o hluboké krizi v církvi, podobné té krizi, co popisoval svatý prorok Ezechiél v kapitolách 8 a 9. Na Obilním trhu mi nově pomáhá Pavel z Ořechova.

Ve středu 25. 2. 2004 jsem stál před nemocnicí pravděpodobně s Janou R. Uvědomuji si, že zápasím proti ateistické kultuře lži a smrti. Je to hlavně bitva emocionální. Oni nemají argumenty pro svou obehnanou pohádku evolučního vzniku bez Tvůrce. My máme argumenty logické. Je to stvoření přírody, kosmu inteligentním Tvůrcem. Jen se nebát, nestydět se to vyřvávat co nejhlasitěji! Bože, prosím, pomoz. Ve jménu Ježíše Krista vzkříšeného. Objevuji stručné proroctví bratra Heczka z roku 1993: „Vydám Evropu k poplenní, moru, meči, hladu, hádkám, zkáze. Pro její nevěrnost, vrací se k pohanství. Proto soudem vykoupěna bude.“ Že by to proroctví bylo pravdivé? Faktem je, že Evropa se opravdu vrací přes mezistupeň ateismu po 2. světové válce ke krutému předkřesťanskému barbarskému pohanství. S potraty, eutanazií, pornografií, nemanželskou sexualitou a homosexualitou. Proč by měl Bůh Evropu chránit před poplenním? Není snad mír Božím darem? Kdo Bohu za tento dar děkuje? Umí Evropan děkovat Bohu? Nadává Bohu za to, že ho ještě neudělal milionářem a že není dokonale zdravým, stále mladým supermanem. To jediné Evropan odkojený filmem a televizí umí. Proč by měl milosrdný Bůh, tak nemilosrdné Evropany stále hýčkat? Proč by neměl pomstít krev nevinně popravených nemluvňátek? Vůbec bych se nedivil, kdyby se to proroctví stalo pravdivým. Evropské nemilosrdné národy si od doby rozšíření a legalizace potratů-poprav vlastních dětí nic jiného nezaslouží. Stydím se za to, že jsem Evropan. Vidění třetí světové války, ve které zahynou tři čtvrtě obyvatel planety Země, dostala nedávnou zesnulá řecká poustevnice svatá Mirtidiotisa.

Ve čtvrtek 26. 2. 2004 stojím před nemocnicí se zubařkou v invalidním důchodu, Jiřím Z. a Lucií Š. Na chvíli se k nám přidává psychiatr Š. Je zde však jako slon v porcelánu, neboť jeho názory se od přesvědčení ochránců života diametrálně liší.

V pátek 27. 2. 2004 stojím u nemocnice s Janou R. Potom nás vzal k sobě na návštěvu do soukromé kaple psychiatr Š. Kapličku má pěknou, ale pravdivost (ono nediplomatické ano, či ne) – to, co po nás nejvíce požaduje náš Pán Ježíš Kristus, tam dosud schází. Při návratu z kapličky potkáváme v dobách komunismu tajně svěceného biskupa Blahu. Ten na mě volá: „Vy jste jediná jednička z brněnských duchovních!“ a zve mne na bohoslužbu do kapličky, kde bude on v pondělí sloužit.

V sobotu 28. 2. 2004 uvažuji o tom, že my lidé jsme povinni nenávidět satana, protože Bůh náš vzor ho nenávidí. Satan je zcela zkažený. Je tak ulhaný, že není hoden žádného milosrdenství. Výstižné je pořekadlo: „Čiň d'áblu dobře, a peklem se ti odmění!“

V neděli 29. 2. 2004 se v Brně účastním přednášky místopředsedy Poslanecké sněmovny Kasala o návrhu zákona zakazujícího umělé potraty v České republice. Místopředseda Kasal oznamuje, že za celých 14 let, co je poslancem, nikdy nedostal k žádnému návrhu zákona od lidí tolik stovek dopisů a mailů. Tolik lidí chce zakázat umělé potraty. Je znechucen z logiky těch poslanců, kteří chtějí zákonem chránit pouze zvířata a rostliny. Lidská nemluvňata však potřebují popravovat. Referoval, že za komunistického režimu musel každý budoucí gynekolog ze studijních důvodů provést vlastníma rukama zabití minimálně jednoho nemluvňate v lůně matky. Kvůli této spoluvinně všichni českomoravští gynekologové dodnes podporují umělý potrat. Výjimek mezi gynekology je tak málo jako je bílých vran. Sdělil, že podle průzkumu veřejného mínění provedeného skrze agenturu IWWM na vzorku tří tisíc dotázaných lidí, chce 21 % občanů volit takovou politickou stranu, která je pro zákaz interrupcí. Informoval, že podle údajů českého statistického úřadu chodí u nás usmrtit své dítě hlavně ty matky, které už porodily dvě děti. Z nich zejména ty ženy, které už na umělém potratu někdy byly. Řekl, že obyvatelstvo naší vlasti rychle stárne a rychle vymírá, neboť máme hned po Ukrajině nejmenší porodnost na celém světě. Je to způsobeno tím, že většina českých rodin má zájem maximálně o 1 dítě a dost párů je neplodných. Doplnil, že poslanci KDU-ČSL Janeček a Holář připravují návrh zákona o urychlené adopci dětí a o anonymních porodech. (Dodávám, že návrh zákona o urychlené adopci byl roku 2005 schválen Parlamentem i prezidentem ČR. Brzy začne proto platit.

V Kotli s poslancem Karasem

Březen 2004

Brzy ráno v pondělí 1. 3. 2004 s dětmi a manželkou prosíme Pána Boha za mého nevěřícího tatínka, aby mu Bůh dal příležitost poznat pravdu a vyvodit z toho správná rozhodnutí. Modlitba byla bleskurychle vyslyšena – nečekaně toho dne před polednem přijel můj tatínek z Prahy. Navštívil mě před nemocnicí. Stál jsem tam s Radomírem M. Odpoledne u nás můj táta sledoval

video, dokumentující vražednost umělého potratu. Promítl jsem mu i videozáznam z protipotratových pochodů. Prohlédl si také fotky z pochodů. Od 14.00 jsem se jako pozvaný host zúčastnil bohoslužby biskupa Blahy v Š. kapli. Večer na ekumenické pobožnosti jsem informoval 200 věřících brněnských vysokoškoláků o protipotratové činnosti před nemocnicí. Studenti zde vyslechli také čtení novozákonního listu svatého apoštola Pavla Židům, ze 3. kapitoly, 7.–11. verš: „Proto, jak říká Duch svatý: „Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas, nezatvrzujte svá srdce ve vzdoru jako v den pokušení na poušti, kde si vaši otcové žádali důkazy a tak mě pokoušeli, ač viděli mé skutky po čtyřicet let. Proto jsem se na to pokolení rozhněval a řekl jsem: Jejich srdce stále bloudí, dodnes mé cesty nepoznali. Ve svém hněvu jsem přísahal: Nevejdou do mého odpočinutí!““

V úterý 2. 3. 2004 stojím před nemocnicí s Janou R. Odpoledne s její pomocí připravuji 90 nově přepracovaných sešitků na čtvrtční pobožnost u kapucínů.

Ve středu 3. 3. 2004 zde opět stojím s Janou R. Odpoledne mi Jana pomáhá se sešitky. V noci přemísťuji nově vyrobený třímetrovy kříž z Bystrce domů.

Ve čtvrtek 4. 3. 2004 jsem na Obilním trhu s Lucií Š. Večer 18.00–20.00 mám na starosti protipotratovou pobožnost u kapucínů. Kromě modliteb tam čteme texty z Genesis 9, 5–7, 1 Král 20,42–21,29 a Zj 21,6–8. Zpíváme tam také chorál Svatý Václave. Zvu zde na celostátní protipotratový pochod do Prahy zájezdovým autobusem. Prosím o finanční příspěvek na tuto cestu. Dozvídám se, že zítra večer na televizi Nova bude s moderátorkou Jílkovou a „kotelníky“ – občany naší republiky – debatovat protipotratový poslanec JUDr. Ing. Karas. Byl jsem vyzván zde přítomnou modlitebnicí K., abych ji zítra v Kotli nahradil a povzbudil tam přítomného poslance Karase. Z televizního zpravodajství se dozvídám, že na území České republiky určitě žili před 3000 lety kanibalové. Lze to dokázat podle poškozených lidských kostí, z nichž byl vysát morek. To vyplývá z archeologických vykopávek v Kněževsi.

V pátek 5. 3. 2004 jsem před nemocnicí se salesiánem Honzou. K večeru odjíždím autobusem spolu s Jiřím Z. do Prahy do Kotle. Vozíčkař pan František B. přijel do Kotle vlakem. V Kotli stojím vedle Pavla Mareše z Církve bratrské, který složil písničku Maminko mámo. V Kotli byla polovina modlitebníků a polovina propotratových, prohomosexuálních,

proeuthanasiálních agitátorů. Modlil jsem se, aby Pán Bůh oslabil nepřátele lidského života. Poslanec Karas v pořadu drtivě zvítězil. Na chodbě jsem pak slyšel, jak nepřátelé Božích zákonů zuří, že se jim nepodařilo znemožnit a potopit tohoto obhájce křesťanských myšlenek. Mezi modlitebníky jsem se seznámil poprvé s Mílou Pletánkem. Ještě v noci navštěvuji rodinu prezidenta Hnutí Pro život ČR.

V sobotu 6. 3. 2004 večer jsem byl ztrápený a nemohl jsem usnout. Usnul jsem až v neděli 7. 3. 2004 před 2.00 ráno. V 5.00 ráno mě probudil sen o hořící lávě, která tekla i na náš byt. Celkově byl však sen optimistický, neboť jsme se celá naše rodina, zachránili, často i zázračně. Proto jsem se probudil plný optimismu a naděje. Jel jsem pak sloužit svatou liturgií do Třebíče. Cestou zpět do Brna mi ve vlaku neznámý muž vyprávěl, že teď viděl v televizi film o Stalinovi. Tam sdělili, že když nad ním vítězil Hitler, tak dávno od Krista odpadlý bohoslovec Stalin na chvíli znovu použil křesťanskou víru a Bůh mu pomohl.

V pondělí 8. 3. 2004 stojím, u nemocnice s Janou R. Přišel k nám i příslušník Policie ČR a tím nás ochránil před jedním pobudou. Jany se zeptal, zda nás neobtěžují anarchisté a zda nepotřebujeme chránit.

V úterý 9. 3. 2004 v rozhlasovém zpravodajství BBC v 9.00 oznamují, že v Itálii začal platit následující zákon o umělém oplodnění: Nesmí se tam implantovat více než tři oplodněná vajíčka. Mužskou spermií oplodněné ženské vajíčko – malý člověk – tak získává lidská práva. Uměle oplodňovat se tam nesmí lesby a páry žijící na hromádce. Na Obilním trhu stojím opět s Janou R. Z večerního zpravodajství radia Vatikán na Proglasu v 20.45–21.00 se dozvídám, že za vlády komunistů bylo na území bývalého Sovětského svazu povražděno přes 300 pravoslavných biskupů.

Ve středu 10. 3. 2004 písemně upozorňuji zástupce velitele Obvodního oddělení Policie ČR, že 13. 3. 2004 mše svatá sice začne v 9.30, ale že vlastní pochod vyjde z kostela až v 10.30 či 10.45. Před nemocnicí opět stojím, s Janou R. Pozdě večer mi P. František P. vyprávěl, že 160 moravských katolických kněží a 4 moravští katoličtí biskupové vyslechli, na společném setkání chválu na poslanca Karase, jak obstál v pořadu Kotel. Chválu zapěl P. Florian z vedení brněnské pobočky České televize i P. Martin Holík, ředitel radia Proglas.

Ve čtvrtek 11. 3. 2004 na schůzce duchovních každý z poloviny třiceti

přítomných brněnských římskokatolických kněží přispěl přibližně částkou 100 Kč na autobus poutníků do Prahy na celostátní pochod proti potratům. Jeden dal 1000 Kč, a později ještě tři kněží dali každý částku 500Kč. Díky Bohu. Ostatní přítomní kněží se pravděpodobně nechali od pomoci odradit řečí Víta Janků z brněnské Charity, který horlil proti pochodu. Na Obilním trhu jsem stál s Lucií S. V pátek 12. 3. 2004 jsem před nemocnicí stál se salesiánem Honzou.

Liga pár páru České republiky, o. s.

Milý otče Karle,

děkuji za nové číslo Řádu a za výtisky navíc. Budeme se snažit je rozdávat. Děkujeme také za další upozornění na naši práci.

Dovoluji si Vás upozornit na jednu chybu na str. 11 v druhém příspěvku. Slovo „pražské“ se dostalo do první věty určitě omylem.

Asi jste to tak nemyslel, ale čtenář by mohl mít dojem, že jen symptotermální metoda PPR je dovolená. Existují však další metody: stará kalendářní metoda (není spolehlivá), Billingsova (hlenová) metoda (vyhovuje některým ženám, ale ne všem, a je podle našich zkušeností méně spolehlivá než STM) a teplotní metoda. V ČR se vyučuje prakticky jen STM, ale na Slovensku je Billingsova metoda také rozšířená. Učíme také ekologickému kojení, které většinou prodlužuje neplodnost matky po porodu a je nejlepším způsobem péče o dítě v raném věku.

Přirozené metody se dají používat také na docílení početí. Není cílem naší organizace, aby lidé neměli děti. Povzbuzujeme manžele naopak, aby měli větší rodiny. Protože PPR, které je vlastně způsobem života a ne pouze metodou regulace početí, vzbudí v manželích pozitivní vztah k dětem a touhu mít děti, mívají takoví manželé víc dětí než ostatní.

Přikládám modlitbu, kterou jsem napsal k 25. výročí *Humanae vitae*, ještě dříve, než jsme vstoupili do Katolické církve v roce 1995.

Viděli jsme videozáznam od Míly Pletánka ukazující konfrontaci s policií před Apolinářem. Je to statečný člověk a už ví, jak správně reagovat v takové situaci. I když slovo „teror“ je trochu přehnané, je to určitě situace nepříjemná. Skutečnost, že někteří lidé reagují razantně, je důkazem, že takové svědectví a modlitby působí a mají snad i dobré ovoce. Jsme vděční, že Mílu podporujete

svou účastí. My se k Apolináři dostaneme jenom výjimečně.

Srdečně zdravím,

David Prentis

Modlitba za čistotu

Pane Ježíši Kriste, ty jsi v naší době opakovaně poslal svou nejčistší matku Marii, aby nás volala k lítosti nad našimi hříchy, k očišťování myšlení, slov i skutků a k pokání za svět, ve kterém žijeme. Vyznáváme svou vlastní zkaženost a prosíme, abys očistil nás, naše rodiny a národ. Ochraňuj naše biskupy a kněze, aby žili věrně v čistotě, v souladu se svým povoláním. Dej všem duchovním pastýřům vůli, odvahu a horlivost k tomu, aby učili mládež povinnosti a radosti pohlavní čistoty a manžele úctě k celistvosti jejich svazku, aby bylo jejich manželské objetí vždy otevřené daru života a jejich vzájemná láska rostla. Ať naše Církev a náš národ prospívají v opravdovosti a lásce. Tobě, Pane Ježíši, s Otcem a Svatým duchem, buď všechna sláva na věky věků. Amen.

napsáno k příležitosti 25. výročí encykliky Humanae vitae

Informace o přirozeném plánování rodičovství – o symptotermální metodě podá

Liga pár páru

David a Michaela Prentisovi

Fügnerova 143/9

272 01 Kladno

tel.: 312 686 642

www. [http: //lpp.cz](http://lpp.cz)

e-mail: lpp@lpp.cz

Cursillo a duchovní obrácení

(Cursillo – čti kursíjo, kursíček, malý kus víry)

Motto: Obrat'te se, říká Pán,
ať nezůstávám v nebi sám!
Krista na kříži utrpení
znamená světa vykoupení!
Ježíše Krista vzkříšení

znamená naše spasení!
Kříž už není znakem zmaru
leč žití věčného daru!
Věčný život vám přejeme
spásu duše vinšujeme!

(Velikonoční přání 2008)

Stále více věřících, nejen křesťanů, si uvědomuje, že ze situace, ve které se náš svět nachází, je jedno východisko, a tím je vnitřní obrácení člověka. Proto vlastně za posledních sto let vzniklo v Církvi tolik laických hnutí. Mezi ně patří ve Španělsku na Mallorce vzniklé hnutí Cursillo. Jeho zrod trval poměrně dlouho, od občanské války ve Španělsku až do roků 1948–49. Krátce nato se toto hnutí postupně šíří především do španělsky mluvícího světa. Dnes se o něm dá říci, že je rozšířené po celém světě. Perličkou je, že není třeba ve Francii, kde je zase silně zastoupené vietnamské hnutí Cursilla v Evropě, sídlící v Paříži.

K nám se toto hnutí dostává přes Německo a Rakousko až po listopadové změně systému v letech 1990–91.

Co je pro Cursillo typické, to je právě charisma obrácení. Názorně se to předvádí na ponožkách a jejich obrácení z líce na rub. Říká se, že Cursillo se nedá popsat, ale dá se prožít. Pravdou je, že tři dny Cursilla, od čtvrtečního večera do nedělní odpolední závěrečné slavnosti jsou opravdu silným duchovním, duševním a citovým zážitkem a lidé labilnější povahy s tím mohou mít problémy.

V čem spočívá působivost tří dnů Cursilla? Především v tom, že je začínáme čtvrteční večeri na připomínku poslední večere Páně, po které následuje vzájemné představení účastníků a ztišení (*silentium*), kdy se zamýšlíme sami nad sebou, nad svými lidskými a duchovními nedostatky, nad

tím, co sami na sobě pozorujeme jako špatné, co bychom rádi ze sebe dostali, abychom se stali lepšími lidmi, podobnějšími svému vzoru, Ježíši Kristu.

Myšlenka na Jeho poslední večer na této zemi nás má vést k upřímné snaze „nechat zemřít starého člověka v nás“, očistit své duševní nitro. Proto to ztišení a usebranost. Během těch tří dnů kněz a laici spolupracovníci vedou s účastníky rozhovory na konkrétní témata, která se během let a zkušeností ustálila na určité struktuře a pořadí a jejichž náplň se obměňuje právě osobními zkušenostmi kněží a spolupracovníků. Nejde o ustrnulou strukturu, rozhovory mají svůj vývoj. Většinou po nich následuje práce u stolů, kde účastníci hovoří o tom, co v nich dané téma rozhovoru vyvolává, povětšinou i s obrazným vyjádřením dojmu.

Témata i osobní meditace se vedou tak, jak postupoval proces s Ježíšem, k onomu „odumření starého člověka v nás“.

Tato část trvá zhruba do pátečního odpoledne, tedy do doby, kdy Kristus umírá na kříži. Tehdy i my bychom se měli rozhodnout skoncovat s tím špatným v nás a začít žít nově.

Je to obrazně taková veliká očistná lázeň. Další rozhovory vedou právě k tomu, jak začít nově, čeho se vyvarovat, k čemu se napřít. Také jak sami můžeme přispět k šíření obrácení či apoštolátu mezi svými bližními., spolubratry a sestrami ve farnosti, v místech, kde žijeme. K tomu vedou sobotní a nedělní rozhovory. Ty už, zvláště po tom, co Kristus vstal z mrtvých a více již neumírá, probíhají v optimistickém duchu. Drtivá většina se cítí povzbuzena do dalších dnů, říkáme do „čtvrtého dne Cursilla“ Myšlení většinou směřuje k tomu, jak to, co jsem na Cursillu získal, podám svým blízkým, jak tu novou radost, radost ze zrození nového člověka ve mně, budu projevovat a předávat v tom „čtvrtém dni“

Nedělní slavnostní mše je svědkem našeho znovuzrození, našeho duchovního zmrtvýchvstání, kdy na cestu do „čtvrtého dne“ přijímáme kříž, který nám má připomínat právě Kristovu paschu (přechod) a vlastní odhodlání Krista následovat.

Mnozí jdou na Cursillo, protože měli veliké problémy. Na Cursillu mají příležitost probrat tyto problémy s knězem.

Tak jako Otec mne, i já posílám vás, říká Kristus, a v podstatě i toto je motto pro nás při odchodu ze tří dnů Cursilla po nedělní závěrečné slavnosti.

Celým kursilním třídním s námi jde modlitba k Duchu svatému. Ten nás provází, ten pomáhá vzbudit nového člověka v nás, odstranit rozpolcenost a neuspořádanost naší mysli, dát nám nové srdce místo našeho kamenného. A tak jak apoštolům po čtyřiceti dnech seslal Kristus Ducha svatého, tak se také po čtyřiceti dnech scházejí noví kursilisté s knězem a spolupracovníky, aby si toto seslání Ducha svatého připomněli na pocursillu.

V roce 2000, kdy Cursillo mělo za sebou již padesát let existence papežským stolcem uznaného hnutí v Katolické církvi, se na 3. světové ultreyi (setkání) Cursilla v Římě sešlo více než 15 000 kursilistů z celého světa, aby ve svém středu přivítali Svatého Otce Jana Pavla II.

Jak z Medžugorje k obrácení vyzývá Matka Boží, skrze Cursillo nás k obrácení vede Duch svatý, Cílem je vždy Ježíš!

A jenom naše vlastní obrácení může vést k nápravě tohoto světa. Proto se na Cursillu stále modlíme „Přijď Duchu svatý!“

RNDr. Petr Benda

Mariina Legie z Dublinu (Irsko 1921) do celého světa

Působí ve všech na všech kontinentech a ve 191 zemích. Má více než tři miliony aktivních a více než deset milionů modlících se členů.

Cíl: Cílem Mariiny Legie je oslava Boha posvěcením svých členů. Toto se děje modlitbou a aktivní spoluprací při plnění poslání Marie a Církve.

Modlitba: Na každé schůzce legionářů se modlí růženec a magnificat. Soška Panny Marie symbolizuje, že poslání Legie se děje prostřednictvím Marie a že Maria je na schůzce přítomna.

Práce: Ta se koná ve skupinách, které jsou ustanoveny ve farnosti a jsou určeny pro návštěvy v nemocnicích, v domovech důchodců apod. Tato činnost je prováděna vždy po dohodě s duchovním.

Práce Legie a její apoštolát, to je hlásání evangelia všem lidem. Legionáři se obracejí zvláště na nemocné, opuštěné či jinak strádající.

Duchovní vedení: Duchovní vůdce je odpovědný za prohlubování víry legionářů, za jejich růst ve svátosti a za znalosti učení Církve. Věrnost Církvi je základním znakem Legie.

Vědomosti: Legionář nepotřebuje žádné zvláštní školení. Vše se dozví na schůzkách Legie. Jeho nástroji jsou víra, láska k lidem, vydávání svědectví

a přinášení naděje.

Evangelizace: V naší farnosti působí Mariina Legie již devět let. V této stati nemohu vypsát vše, co lze pro nemocné a osamělé vykonat. Důvěra Legie v Pannu Marii nemá hranic. Maria touží hojně rozdávat a nemůže tak učinit bez velkodušné duše. Proto vás srdečně zveme mezi nás, mezi naše Legionáře. Naše schůzky se konají jednou týdně (dle oznámení). Nikdo není tak špatný, aby se nemohl stát dobrým, a nikdo není tak dobrý, aby se nemohl stát ještě lepším!

Mariina Legie, Praha Vršovice, J Nováková, květen 2008

I já jsem v jedné skupině Mariiny Legie, scházíme se každý pátek v 17.¹⁵ ve farní kanceláři Jugoslávská 27, Praha 2.

P. ing. Karel Dachovský

Z dopisu čtenáře P. P. z USA

Předpokládám, že jste denně informováni, co se děje v Americe. Je pravda, že to jde v Americe z kopce hospodářsky i finančně. Výsledek voleb je také klamný. Obama sliboval velké změny, hlavně v domácí a zahraniční politice. Ale sliby jsou chyby. Není to shoda okolností, že těsně před volbami propukla velká hospodářská krize. Aby zachránily zemi před katastrofou, vláda a Kongres se rozhodly převzít krachující banky a investiční instituce, čili celá ekonomie bude pod kontrolou vlády. Jinými slovy, socialismus. Nebylo tomu podobně doma před rokem 1948? Politické pronásledování bude teprve následovat.

Jistě slyšíte, jakou paniku tento finanční krach způsobuje mezi lidmi, kteří důvěřovali vládním institucím a bankám se svými vklady, a teď to vše ztratilo hodnotu. Důvody pro tuto kalamitu vám však pravdivě nevysvětlí. V podstatě je to výsledek materialismu v praxi – jednání bez mravních zásad. Zodpovědná elita se nestyděla lhát a podvádět, jen aby se osobně obohatila a měla pod kontrolou osud milionů lidí. Příkázání Boží Nepokradeš! se jich netýkalo. Už před 20 lety kardinál Ratzinger (teď papež Benedikt XVI.) předpověděl zhroucení převládajícího ekonomického systému pro špatný etický základ. Bezohledné principy materialismu nutně vedou k vnitřnímu zhroucení. K tomu také přispěla neomezená ziskuchtivost spekulantů na finanční burze (Wall

Street). Hodnota akcií různých firem byla většinou přehnaná a stala se hračkou spekulantů, bez ohledu na realitu.

Ctnosti, jako poctivost, pravda a zodpovědnost, v tomto systému chybí. Není tedy divu, že lidé pověřeni správou bilionů dolarů neodolají pokušení nacpat si kapsy.

Bohužel, vláda za demokratů (hlavně prezident Clinton) podporovala půjčky a hypotéky pro lidi, kteří na to neměli právo, nebyla totiž naděje, že to dokážou splácet. Šlo hlavně o to získat volební hlasy. Pověřené instituce nedbaly na nějakou kontrolu a zodpovědnost. Tím se nahromadilo mnoho nesplacených půjček = velká krize.

Průměrný Američan je šlechetný a důvěřivý člověk. Američané věnují spoustu peněz na charitativní účely, více než kterýkoli národ. Po druhé světové válce Amerika postavila Německo, Japonsko a Jižní Koreu hospodářsky na nohy a poskytovala finanční podporu mnoha zemím po celém světě. Ty země zneužily dobroty Ameriky. Byl to ale omyl, udržovat vojenské základny v mnoha zemích „pro zajištění míru“

Slabá stránka důvěřivosti Američanů je nechat se přesvědčit denní reklamou, že „nemohou žít“ bez této či jiné novoty. Proto mnozí nakupovali více, než si mohli dovolit. Bylo lehké kupovat na úvěr. Někteří se zadlužili až po uši. Teď se celý úvěr zhroutil a způsobil paniku. Hodnota dolaru poklesla na polovinu i méně. Zhroucení americké ekonomie má též neblahý vliv na jiné země světa.

Celkové zhodnocení nebyvalé krize je v zanedbání Božích přikázání. Denní život v duchu materialismu nemá ohled na dobro druhého; stará se hlavně o uspokojení. To platí také v celkové společnosti. Žádná vyšší autorita pro zodpovědnost v investicích, malý zájem o společné dobro národa. Nový prezident Obama nechápe skutečnost. Mínil pokračovat v duchu sekularismu a socialismu, které již zklamaly. Politická snaha prezidenta Bushe uvést demokracii do arabských zemí jen vydráždila fanatické muslimy k válce proti Americe. Nás to stojí biliony dolarů a tisíce lidských životů. Velké mezinárodní firmy přestěhovaly výrobu do Mexika, Číny a Indie, kde jsou pracovní síly laciné. Tyto výrobky sem pak dovezené způsobují strašnou nerovnováhu financí. Teď je Amerika neuvěřitelně zadlužená. Lidé si zvykli na blahobytný život a nechápou, jak byli oklamáni.

2. neděle adventní 2008

Vážený pane paterě Dachovský,
navštívil jsem v Brně Úřad pro vyšetřování zločinů komunismu. Dal jsem jim zákon o potratech z roku 1957, který potraty zakazuje. Sdělil jsem jim, že interrupce je zločin proti lidskosti a genocida. Požádal jsem je o zaslání písemné odpovědi. Řekl jsem jim, že jejich odpověď dám médiím. Časopis *Řád* je asi jediný, který se o tom může zmínit.

Policie České republiky, Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu
služby kriminální policie a vyšetřování

657 76 poštovní úřad Brno 2, P. O. box 176/ÚDV 542214998

Č. j. UDV-42/B-2008

Brno 1. 7. 2008

Pan

Jiří Zapletal

Lhotky 156

679 05 Křtiny

Zákon 68/1957 Sb. – sdělení

Naše součást Policie České republiky přijala Vaše oznámení na trestnost umělého přerušení těhotenství v souvislosti s aplikací zákona č. 68/1957 Sb. O umělém přerušení těhotenství. Po přezkoumání Vašeho oznámení mně nezbývá, než Vám sdělit, že v přijetí a aplikaci tohoto zákona nelze spatřovat žádný trestný čin. Zákon prošel řádnou legislativní cestou a byl oficiálně vydán ve sbírce zákonů. Samotné umělé přerušení těhotenství není v České republice považováno za trestný čin, když i v současné době, na základě zákona č. 66/1986 Sb. O umělém přerušení těhotenství k umělému přerušení těhotenství dochází. Uvedené zákony nejsou ani v rozporu s mezinárodními úmluvami, které Česká republika ratifikovala. Pokud se domníváte, že umělé přerušení těhotenství je již zabitím člověka, popřípadě jeho vraždou, tak ze znění výše uvedených zákonů je zřejmé, že tomu tak není, nejméně v rovině trestně-právní. Pokud s tímto, řádně uzákoněným, stavem nesouhlasíte, nezbývá, než iniciovat změnu zákona 66/1986 Sb. V tomto směru Vám nemůže být policie České republiky nápomocna.

S pozdravem

Pplk. Mgr. Eduard Kočvara, rada

Nové vydání *Missy solemnis* Miloše Boka na CD – pokračování z minulého čísla

V Rudolfinu je hudba traktovaná jako kulturně historický dokument, historizovaná je v něm i hudba současná. Ze seznamu provedení Bokových děl je vůbec patrné, že tato díla často zaznívají na místech mimo zavedená epicentra kultury. Těmito symbolickými provedeními open-air, vyžadujícími od návštěvníků jistou obět' (přinejmenším přemístění do neobývaného místa), Bok pak hudbu mocně vyčlenil z běžného komerčního provozu. V roce 1994 posléze v blízkosti Kamenické stráně provedlo pod jeho taktovkou 300 účinkujících jeho oratorium *Skřítkové z Křínického údolí*, což byl svého druhu nejpozoruhodnější projekt na poli klasické hudby v druhé polovině 20. století v Čechách. Bokova hudba má dále i své geografické začlenění: je úzce spjata se severními a západními Čechami, nejen v případě oratorií, jejichž děj je zde zasazen – v případě *Missy solemnis* je oním místem přirozeně severočeský Bohosudov.

Jedním z hlavních inspiračních zdrojů pro Bokovo dílo je tvorba Ference Liszta. Pro *Missu solemnis* byla např. Bokovi formálně vzorem Lisztova *Missa Solemnis* (1855), též zvaná *Ostřihomská mše*, což je fakt obzvláště důležitý, protože se jedná o emblematické dílo, o dílo vskutku revoluční, nejen co se liturgické hudby týče, ale hudby vůbec. Liszt se dnes obecně vžil do mysli lidí jako bouřlivý klavírní Mefistofeles a jeho navléknutí kněžské sutany v době, kdy vzrůstal jeho zájem o chrámovou hudbu, vzbuzuje rozpaky či poťouchlý smích nad představou řady zhrzených milenek a bývalých přátel z řad salónních dandyů. Je příznačné, že posledních třicet let Lisztovy tvorby zůstává dodnes málo známo a naprosto nedoceněno (některá z těchto pozdních děl dodnes nebyla provedena). Jedná se totiž o dílo, které skrývá řadu otázek, se kterými si modernistické směry dodnes tak úplně neví rady. Svými pozdními díly Liszt totiž naznačil hudební směr, který je výsostně originální a moderní, ale který zároveň pevně stojí v dosavadní hudební tradici. Tímto mimo jiné nabourává zaběhnutý historizující a pozitivistický pohled předpokládající jakýsi vývoj k lepšímu, kterým je doposud běžně tříbena historie umění. Pochopení Lisztova pozdního odkazu je důležitým klíčem i k osvětlení Bokovy umělecké cesty, proto bych se zde nad ním rád pozastavil poněkud obsírněji.

Po složení *Ostřihomské mše* vstupuje Liszt do třetího řádu sv. Františka.

Jedná se částečně o reakci na různá zklamání, která zažil v souvislosti s působením v umělecko-společenském životě, zejména jeho výmarského období. Tou dobou provdává své dcery Cosimu a Blandinu, umírá mu syn Daniel, je mu definitivně znemožněna svatba s princeznou Karolínou Sayn-Wittgensteinovou. Vše, co prožívá, jakoby mu v té době důrazně naznačovalo, že kromě Boha a církve už pro něho nemá mít nic důležitost. Tehdy skládá žalmy, mše a varhanní skladby. Usazuje se v Římě, kde později přijímá jáhenské svěcení. V roce 1862 zakončuje jedno ze svých nejvýznamnějších děl, oratorium *Legenda o svaté Alžbětě*, ve kterém se mísí liturgická a lidová témata s pozoruhodnou dramatickou vyrovnaností. V ústraní na Monte Mariu Liszt medituje nad františkánskými spisy a převádí své reflexe do legend *Svatý František z Assisi hovořící k ptákům* a *Svatý František z Pauly kráčející po vodách*, které posléze hraje papeži Piovi IX., když ten se s ním přijde radit o připravovaných reformách církevní hudby. Tvorba duchovních a chrámových skladeb byla pro Liszta posláním, však mu také tato díla nepřinášela jednoznačný úspěch. V roce 1867 skládá svou *Korunovační mši*, v roce 1871 své *Requiem*, na které navazuje oratorium *Christus* (1873) které jediné bylo konečně přijato kladněji. Naopak zcela zapomenuta zůstala *Via Crucis* (1878–79). Po jeho smrti v Bayreuthu v roce 1886 nebylo v jeho pozůstalosti nalezeno nic jiného, než jen jeho sutana, pár košil a sedm kapesníků. V době, kdy Liszt skládal *Ostříhomskou mši*, napsal tato slova: „Skladatel církevní hudby je rovněž kazatelem a knězem. Kde slovo přestává být dostatečně expresivní, hudba slovu přináší novou víru, nový vzlet.“ Lisztovými záměry totiž nebylo skládat pouhý hudební doprovod k liturgické celebraci, ani vysvětlovat dogmata. Šlo mu o hudbu skutečně duchovní, ve které by vystavil svou víru a ponoukal k elevaci u druhých. A právě na toto, po Lisztovi v podstatě nerozorané pole, vstoupil Miloš Bok.

Podobně jako Lisztova *Ostříhomská mše*, i Bokova *Missa solemnis* se vyznačuje všeobjímající monotematickou sonátovou formou založenou na důmyslném používání nosných motivů, na volnějším hudebním pojetí liturgického textu a na výrazu, který se svou naléhavostí blíží jazyku hudební básně. Tyto prvky Bok ovšem ještě posunul k větší dramatickosti a podtržení osobní výpovědi s tím, že každá část jeho mše má svou nezastupitelnou originalitu, zejména po tektonické stránce, každá je naprosto svá. Jakousi vstupní bránou díla je mohutný sestupný tetrachord d-c-B-As. Začíná jím

Kyrie, posléze dramaticky reexponován ještě v částech Credo a Agnus Dei a figuruje rovněž i v řadě dalších Bokových děl. Klidnou, vyrovnanou atmosféru Kyrie před durovou codou jemně naruší pouze mysteriózní vstup sboru na sníženém druhém stupni. Následné vstupní fanfáry uvádějí formálně nejosobitější část z celé mše, Gloria, kterou skladatel skutečně pojal s velkou básnickou svobodou jako maximálně osobní drama. Zde se vyskytuje několik výrazově nejvypjatějších momentů díla, zejména při slovech „Ty, který sedíš po pravici Otce...“ Velmi pozoruhodná je nečekaně dlouhá, čistě orchestrální plocha po slovech „vzdáváme ti díky pro tvou velikou slávu“ V silně expresivním kontrastu jsou pak dvě existenciální pozastavení za tajemné prodlevy osamoceního lesního rohu a tremola velkého bubnu, později tympanu. Ačkoli se Credo drží tradičního rozvržení textu do sonátové formy (s reprízou při slovech „věřím v Ducha svatého...“) zde projevil Bok vysoce básnického ducha. Po vstupním fugatu důsledně monotematicky nadále rozvíjí hudební myšlenky, které byly již exponovány dříve. Obzvláště vroucí je sestupná melodie flétny a následná modulace ve smyčcích při zmínce o Kristově sestoupení z nebe a zrození skrze Pannu Marii. Tento obzvláště mysteriózní moment vtělení Boha zdůrazní gradace v žestích, než sólisté konečně vysloví očekávané „a stal se člověkem“ Kristova smrt je vyslovena klidným liturgickým kvartetem sólistů, před radostným výbuchem při zprávě o jeho zmrtvýchvstání, nanebevstoupení a ohlášení jeho opětovného návratu k poslednímu soudu. Na sebe navazující Sanctus a Benedictus působí, po těchto dvou náročnějších, dramatických částech, jako vítaný moment meditačního zklidnění. Zklidňujícím dojmem působí nejen podobné zhudebnění textu Hosanna in excelsis, což je častý úzus, ale i to, že obě části jsou ve stejné tónině (B dur) a že mají podobnou instrumentaci (smyčce, sólo bas). Průnikem do jiného světa je dětské sólo v celé druhé polovině Benedictu. To končí prosebnou vzestupnou melodií – anticipací tématu poslední části mše – a modulací, která chromatickou terciovou příbuzností předznamenává Agnus Dei. Úplný závěr celé mše je opět vysoce osobní a expresivní. V radostných výbuších se při slovech „daruj nám pokoj“ reexponuje téma, které již známe z části Gloria. Tato jásavá nálada je však znepokojivě narušena sestupným tetrachordem d-c-B-As. Klidný kvartet sólistů jakoby znovu navozoval atmosféru, která v Credo doprovázela evokaci smrti Bohočlověka – zde možná aktualizované ve smyslu smrti osobní, autorovy a člověka všeobecně. Klidné

mystérium, které posléze nastává, je před samotným koncem mše náhle přerušeno apokalyptickým výkřikem v maximálním dynamickém a harmonickém kontrastu – hrůzostrašnou vizí zla či úděsu před posledním soudem. Podotkněme, že tento C dur–fis moll konflikt je možné vysledovat i v dalších Bokových kompozicích (zejména na tomto vztahu je založeno např. celé *Credo fis moll*). Vlastní coda *Missy solemnis* pak končí mohutnou gradací v tónině Kyrie: v základní C dur.

Podnes lze pozorovat tendenci hodnotit Bokovu tvorbu pouze na základě této jeho prvotiny, jako by se za více než dvacet tvůrčích let nijak nevyvinul. Vedle kompozic určených pro běžná liturgická provozování, jako je zejména *Missa brevis Es dur* a následující, ještě subtilnější *Missa brevis Fis dur* (1988), *Žalmy pro trapistický klášter v Novém Dvoře* (2001), *Hymnus k Duchu svatému* (2005), a skladeb, které slouží k různým církevním příležitostem, jako např. *Symfonické koledy* (1998) a *Snové koledy* (2005), dále pak kantát *Aleluja, živ buď* (2007) a *Věřím v jednu církev* (2008), je nejvýznamnějším Bokovým počinem ambiciózní oratorní trilogie. V roce 1994 začal Bok pracovat na jejím druhém díle, objednaném dominikánským řádem, s názvem *Svatá Zdislava*. To představuje zásadní posun. Po obsahové stránce opouští volnou časovou narativitu oratoria *Skřítkové z Křínického údolí*, které pomyslně opisovalo křivku jednoho lidského života, a přistupuje k abstraktním metafyzickým obsahům, a to s tak silným básnickým duchem, že vedle *Svaté Zdislavy* působí Elgarovo oratorium *Gerontiiův sen* (1900) takřka jako příliš popisné. Zároveň se zde však především nesmírně rozšiřuje škála Bokových výrazových prostředků: sonátová forma je zde jaksi rozevlátější, všeobjímajícím způsobem se rozvíjí na širších plochách, instrumentace je zde naprosto novátorská. Snad nejpřekvapivějším posunem je, že zde Bok začal používat některé prvky moderní hudby 20. století, jako atonalitu, aleatoriku, bitonalitu a jiné, ovšem nikoli čistě pro jejich zvukovou expresivitu: kacířsky je včleňuje do organizovaného, hierarchizovaného kontextu, dává jim jasný filozofický smysl a paradoxně je tím ještě zesiluje. Toto je potřeba zdůraznit: na rozdíl od velké části soudobé tvorby totiž není Bokova hudba jen snůškou dohromady poskládaných emocí, které by neobstály bez zvlášť přiloženého vysvětlení intence a zvolené metody. Jakkoli složitá, chce být srozumitelná (což je něco jiného, než lacině podbíživý konzum), protože chce podat pravdivou výpověď autora o sobě a o době, ve které žije. Toho nelze docílit bez důkladného

rozumového rozvržení díla a bez dokonalého ovládnutí technického řemesla. A přestože skladbu nikdy nestudoval, je Bok vskutku mistrem harmonie, kontrapunktu, orchestrace a forem, navíc se mu pozoruhodně daří vyjadřovací a myšlenkové prvky stmelit v jeden organický celek. Zároveň je i skvělým, naprosto neotřelým dirigentem, který dokáže náročný vokálně-orchesterální aparát vyzvednout k výjimečným výkonům.

Svatá Zdislava byla dopsána v roce 2001, zatím byla však prováděna jen po jednotlivých částech. Dílo je příliš náročné na to, aby je Bok mohl provést v poloochotnických podmínkách, ke kterým byl dohnán, celé. Zvláštní místo v Bokově tvorbě zaujímají skladby pro žesťovou bandu, bicí nástroje a varhany, jako *Žlutické fanfáry* (1999), *Litanie ke všem svatým* (2002), *Svatovaclavská intráda* (2007) či *Svatodušní intráda* (2008), které jsou svým charakterem určeny k slavnostním církevním poutím či procesím v přírodě. Po vzoru starých kantorů Bok vypracoval ke každé své skladbě několik verzí pro různá obsazení, aby tak umožnil jejich větší proveditelnost. Další zásadní posun pak nastává v současné době. Nejvlastnější Bokova poloha se donedávna zdála nacházet ve velkolepých vokálně-instrumentálních dílech, jakým je například ještě v roce 2006 reprezentativní *Credo fis moll*. I u klavírních verzí jeho velkých děl, ačkoli více než obstojí při sólovém provádění, je z faktury znát, že se jedná o přepisy děl původně pro mohutnější zvukový aparát. V posledních letech však začal Bok skládat čím dál víc kompozic čistě klavírních /*Fugy, Preludium a fuga Fis dur* (2002–07)/ a komorních (např. *Malá suita pro pět pozounů, tubu a tympány* z roku 2006 či *Křinická suita pro smyčcový kvartet a hornu* z roku 2008). Toto přivlastňování komornějších výrazových možností zatím dosáhlo svého nejzajímavějšího bodu v komorní suitě z hudby k filmu *O dívce, která šlápla na chléb*, pro tři flétny, hoboj, anglický roh, basklarinet, lesní roh, celestu, harfu, bicí nástroje, varhany a smyčcový orchestr (2007). Toto další výrazové rozšíření, zdá se, napovídá tomu, že by zamýšlená třetí a závěrečná část Bokovy oratorní trilogie, *Apokalypsa v Kamenické stráni*, mohla být, podobně jako třeba Lisztův *Christus*, kontrastnější co do střídání obsazení.

Na konec ještě jedna poznámka. Znemožnění veřejného fungování ze strany představitelů oficiálního establishmentu klasické hudby, většinou přívrženců moderních a postmoderních směrů, je v případě Bokova díla svým způsobem pochopitelné. Z hlavního, „liberalistického“ proudu se vlastně sám

vyčlenil již svým důsledným přihlášením ke katolické církvi. Nepřijetí jeho díla a útočení na jeho transparentní přihlášení se k tradici je pro Boka svým způsobem nejlepším vysvědčením jeho katolicity a z ní vyplývající hudební identity. Poněkud zarážející je ale v tomto kontextu jistý odstup, který si vůči němu bohužel doposud ponechává, až na nepočetné výjimky, církevní hierarchie. A to i přes to, že svou tvorbou a vůbec celým svým hudebním působením v plzeňské a litoměřické diecézi vyvíjí Bok příkladnou pastorační činnost. Vskutku málokteré soudobé dílo inspirovalo tak vysoký počet spontánních konverzí, jako právě dílo jeho. Kontrastem k těmto skutečnostem a zároveň nedůstojnou epizodou byla např. tvrdá demagogická kampaň, která se proti němu rozpoutala na blogu Společnosti pro duchovní hudbu po prvním provedení *Creda fis moll*. Je trochu s podivem, že v dnešní situaci církve v naší zemi, kterou neváhejme nazvat tristní, existují jakési „post-josefinistické“ komise, které by si rády málem osobovaly právo diktovat Duchu svatému, kudy má vanout. Na poli chrámové hudby se dnes nejčastěji uplatňují, kromě rozšířených zpěvů z Taizé, či nejrůznějších „táborákových projevů“, příležitostné skladby jakéhosi více méně umírněného modernismu souběžně s trvajícím a převládajícím revivalem hudby barokní a renesanční. V současném zmatení pojmů je totiž snazší se neškodně zabývat krásnou hudbou minulosti, než zaujmout jasné kritické a rozlišující stanovisko vůči tvorbě soudobé. V tomto kontextu se Bokově hudbě často např. vyčítá, že vzbuzuje příliš silné emoce, či dokonce že je příliš hlučná. Zde se ovšem jedná o spor stejně starý jako slavný konflikt mezi dominikány a jezuity ohledně milosti a svobodné vůle, kterému se musel papež Pavel V. pokusit učinit konec svým *De auxiliis*. Tyto otázky nelze jednoznačně rozřešit, protože každá strana má kus pravdy. Oba póly jsou v chrámové hudbě možné, jak Lisztova cudná *Missa choralis* (1862), tak jeho monumentální *Ostřihomská mše*. Pozoruhodné ovšem je, že tak jako u Liszta i v díle Miloše Boka lze nalézt oba tyto póly.

Avantgardy provolávaly konec umění, a vskutku, tradice jako by se dnes už nejevila jako způsob tvorby předávaný z generace na generaci, ale spíš jako jakési akademické udržování celkového odkazu minulosti jako chronologicky strukturovaného celku: originálnost jako by už neznamenal malou modifikaci ve stylu umělcových bezprostředních předchůdců, ale schopnost nalézat v jakémkoli díle jakékoli doby či z jakéhokoli místa vodítko k nalezení vlastního hlasu. V tomto kontextu se Bok logicky stává obětí nepochopení

kvůli tomu, že, podobně jako se Liszt snažil ve své *Misse Choralis* obnovit církevní hudbu syntézí gregoriánského chorálu, renesanční polyfonie a osobitého romantismu, jeho duchovní hudba je syntézí, která si bere za vzor to nejlepší, co bylo v hudbě stvořeno od gregoriánského chorálu, přes Palestrinu, ale i právě přes Liszta až po postupy 20. století. Na ty pak navazuje přetavením a reakcí. Avšak tím, že papež Benedikt XVI. svým Motu proprio *Summorum Pontificum* (2007) rehabilitoval tridentský ritus, vzniká logicky lepší prostor pro začlenění tohoto typu hudby: vlastně se tím znovu otevírá a posvěcuje cesta i onomu exaltovanějšímu duchovně hudebnímu projevu, který Bok reprezentuje, kdy hudba neslouží k pouhému doplnění liturgie, ale má zásadnější úkol rozšíření jejího účinku a prohloubení metafyzického prožitku věřících. Pro Miloše Boka to je dnes jistě velkou satisfakcí a pobídkou – díky Bohu za to.

Jean-Gaspard Páleníček

**Nakladatelství Řád (P. ing. Karel Dachovský, Sarajevská 13,
120 00 Praha 2) vydalo a zašle tyto publikace:**

1)	K. Dachovský: „Svatá Gianna Beretta Molla“	35,-	Kč
2)	K. Dachovský: „Alexia“, příběh 14leté dívky postižené rakovinou	30,-	Kč
3)	K. Dachovský: „P. Paul Marx, OSB“, životopis aktivisty proti interrupcím v USA	30,-	Kč
4)	K. Dachovský: „Cestou k Bohu“, úvod do víry pro dosud nevěřící	10,-	Kč
5)	MUDr. John Grady: „Interrupce – ano, nebo ne?“	10,-	Kč
6)	Ivan Slavík: „Kapky krve a potu Arnošta Jenče“, básně	9,-	Kč
7)	K. Dachovský: „Česká odysea“, náboženské básně	25,-	Kč
8)	Časopis Řád – vychází 3x ročně, časopis pro obranu nenarozeného života, informace z Církve, literatura, cena za kus	25,-	Kč
9)	K. Dachovský: „Sedm statečných bojovníků proti interrupcím v USA“	13,-	Kč
10)	„Zpovědní zrcadlo“ pro přípravu ke zpovědi	1,-	Kč
11)	K. Dachovský: „Sepnuto duhou“, náboženské básně	50,-	Kč
12)	K. Dachovský: „Umlčený zvon“ – román o knězi Janu Bártovi	130,-	Kč
13)	K. Dachovský: „Svatý Norbert“	50,-	Kč

Pomoc těhotným ženám a informace

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

152 00 Praha 5

Mobil: 603 976 231

<http://prolife.cz>

<http://svobodavolby.cz>

Životopis patrona české země

(P. Karel Dachovský: *Svatý Norbert*; vydal Řád, Praha 2008, 58 stran)

P. Karel Dachovský nevidí své literární poslání pouze v poezii, ale jako kněz je dokáže spojit i s posláním pastoračním. Je autorem více než tuctu hagiografických prací. Nezaměřuje se na jediný typ světce, nespecializuje se na osobnosti jediné vyhraněné spirituality nebo na vymezený historický úsek či geografickou oblast. Jeho popularizační životopisy svatých a služebníků Božích tvoří volný výběr světeckých postav od raného středověku po naše současníky. Nejnovějším svazkem v této různorodé, pestré řadě je životopis svatého Norberta. Představuje jím jednoho z českých patronů, toho, který je českým věřícím pravděpodobně nejméně známý. Nejde o to, že by se nedostávalo jeho českých životopisů. V římské edici Křesťanské akademie vyšel svého času jeho životopis od T. Říhy; obsáhlou životopisnou kapitolu o něm napsal do souboru *Bohemia sancta* (1989) Zdeněk Řehák; v rámci Desetiletí duchovní obnovy národa vydal knižní životopis sv. Norberta Petr Piřha (1990), který se mu věnoval také ve svém komplexu *Čechy a jejich svatí* (1992). Nicméně už po řádku let není novější životopis k dispozici. Řád premonstrátů u nás aktivně žije, nepřerušil činnost ani v podzemí za komunistické éry, životní osudy některých jeho vynikajících představitelů vzbudily zaslouženou pozornost (mám na mysli např. Heřmana J. Tyla a Víta Boh. Tajovského) – a je tudíž svrchovaně potřebné, aby byla náležitě připomenuta také duchovní přítomnost zakladatele řádu sv. Norberta, jehož tělesné ostatky spočívají od roku 1626 na Strahově.

Sv. Norbert stojí ovšem tak trochu stranou mezi českými zemskými patrony, jako jeden z „cizinců“, světců „odjinud“, kteří za svého pozemského života do naší země nevkočili. Spolu s ním je to svatý Vít, svatý Zikmund a dnes ještě méně známí svatí Kosma a Damián. Měli bychom právě tyto světce v naší době přijímat s velkou opravdovostí a vroucností, poněvadž právě jejich titul zemských patronů viditelně hlásá a zvýrazňuje univerzální poslání Církve a všeobecné povolání ke svatosti. Domnívám se tedy, že Norbertův životopis vychází i z tohoto hlediska aktuálně, v pravý čas.

Zvykli jsme si, že hagiografické práce P. Dachovského nejsou psány na jedno brdo, nejsou pasovány do unifikovaného schématu; autor dovede využít rozmanitosti světeckých individualit a volí jiný přístup např. při představování našich současníků a jinak postupuje u postav na pozadí dávných věků.

Tentokrát zaostřil pohled víc na prostou biografii, na přímá životopisná fakta, svázaná v rozhodující etapě světcova života s rozvojem premonstrátského řádu, a menší pozornost soustředil na duchovní fyziognomii sv. Norberta. Vycházel zřejmě ze správného předpokladu, že velká část českých věřících katolíků zná toho právě o jeho životě velmi poskrovnu. V některých partiích se autor zaměřuje téměř zcela na růst řádu, na rychlý vznik nových komunit. Růst svatosti zakladatele zůstává poněkud v pozadí, ale je dostatečně zřejmé, že právě tam je zdroj rozvoje díla. Fenomén úžasného růstu a rychlého šíření řádů ve středověké Evropě první poloviny dvanáctého století je však zároveň výmluvný pro situaci a potřeby církve a společnosti. – Tyto eminentně historické stránky biografie jsou ožívovány zařazením některých dramatických scén a epického vyprávění – například o konfliktech s katedrální kapitulou v Magdeburku, která se proti nápravným snahám svého arcibiskupa bouřila až po zjednání nájemného vraha.

Autor rozčlenil životopis sv. Norberta do tří oddílů: Mládí – Premonstráti – Arcibiskupem. Nejnáročnější pro čtenářovu pozornost je první část, postihující především pestrý světcův život před „obrácením“, prvními životopisci v podstatě opomíjený a vyžadující konfrontaci mnoha jiných různorodých pramenů. Obsáhla je střední část o založení a rozmachu řádu a postupném hledání a dozrávání jeho poslání a organizace. Nejdramatičtější je třetí část, doplněná užitečným přehledem o historii a přítomnosti premonstrátů u nás.

Čtenáři Durychova *Bloudění* si mohou vzpomenout na epizodu v IX. kapitole prvního dílu o slavnostním přenesení ostatků sv. Norberta do strahovského kláštera premonstrátů: „Na hedvábné řasnaté roušce v dlaních opatových spočívala hlava svatého Norberta, arcibiskupa magdeburského a zakladatele řádů premonstrátského, který pohrdl tělem a světem, bojoval s ďáblem, těšil chudé, smiřoval rozvaděné, hájil víru v Nejsvětější svátost, odporoval pokrytcům, utiskovatelům i chátře, za živa milován, ctěn, nenáviděn i na smrt pronásledován.“

Tuto lapidární duchovní charakteristiku sv. Norberta můžeme ovšem po přečtení životopisu rozšířit a aktualizovat vzhledem k potřebám našich časů. Světec má co říci i nám – vždyť svým působením od počátku bojoval proti mravní lhostejnosti současníků. Hodně se věnoval odporu proti svodům sektářských spiritualit, nabízejících morální volnost mládeži. Byl nejvěhlasnějším kazatelem své doby a mocným slovem i příkladem zvedal

mravní a duchovní úroveň duchovenstva. Veškerou svou činnost svěřoval zvláštní ochraně Panny Marie a zdroj síly čerpal ve svátosti Eucharistie. Osvědčoval mimořádnou oddanost Svatému Otci v těžkých obdobích vzdoropapežů a boje o investituru. Jako předpoklad smíření s Bohem viděl nezbytnost smíru mezi lidmi. To všechno jsou odpovědi také na problémy dnešní Evropy (a naší vlasti), ve všem tom můžeme dnes hledat u svatého Norberta nejen vzor a příklad, ale i pomoc.

Mojmír Trávníček

Básnická příloha

Goblén ze snů

Karel Dachovský

*„Všednost – to je zabiják“,
říkal františkán Stanislav.
Mluvil asi o stereotypu
vězeňských kobek,
nikdy jsem tam nebyl,
ale zdá se, že se dá zvyknout
i na Damoklův meč.
I ve svých devadesáti dělal stojky,
nebyl to však jogín,
díky Bohu, nejsme v Indii
a ještě máme radost
z českých švestek.
Ještě přetrvává jakýsi růžový parfém
z tisíciletého křesťanství u nás.*

*Ráj byl na zemi jen jednou,
proto je třeba zvyknout si
na bodyčky
a mužský hormon testosteron
si vždycky liboval
v turnajích třepetavých vlajek a erbů,
které měly malování
nejen z růžic a zvířecích hlav,
ale jakési surrealistické ornamenty.*

*Vězení se může podobat i nemocnici.
Ivan Slavík nechtěl,
aby se mluvilo o jeho depresích,
ale v nemocnici usedla
na římse holubice
a byl buzen jistě ne polibkem,
ani flétnou,
ale malomocnou tělesností
svých bližních.
Procitnutí bylo polnicí do života, který byl těžký*

*jako vědro Samaritánky.
Naštěstí měl papír a tužku
a zaznamenal celé verše i s rýmy,
které mu kdosi diktoval ve snu.*

*Kdo to byl?
Zda Bůh, nebo on sám
a sklepení básnických základů?
Rilkemu diktoval ďábel
u švýcarského krbu,
ale Slavík byl
z jiného básnického těsta.
Trochu jsem mu udělal radost
a nadlehčil jeho kříž,
byly to spíš Kristovy hřeby
a neviditelná stigmata.
Vydal jsem mu
dvě tenké sbírky,
také tu, která mu byla diktována.
Jeho verše jsou jemnější
než písně pijáků za doprovodu harmoniky
a jemnější než burácení Frescobaldiho
s kamenným tónem varhan.*

*I já mívám sny.
Někdy je těžké se v nich vyznat.
Snáře nemám rád.
Ďábel umí leccos,
ale snad nelije z koflíků myšlenek.
Snad vnukat umí je Bůh
a anděl strážný.
Prý kněží mají anděly dva,
to potřebuji,
jenom nevím, zda jeden
musí poslouchat toho druhého.
Každopádně to mají se mnou těžké.
Možná i ten sen je od anděla,
který má bílé roucho a modrý pás.
Anděl je jen služebníkem,
snad někomu pomohla
i má báseň.
V životě jsem mnoho zpackal,*

*ale mé básně jsou pořádné,
zapisuji věrně,
snad jsem zapomněl
jen dva nebo tři náměty.*

*Ale má paměť je teď tenčí a slabší
než mušelínový šál.*

Jsem básník, a ne skladatel.

*Přesto jsem ve snu několikrát hrál
neznámé skladby,
většinou na klasickou
nebo elektrickou kytaru.*

Dnes to byla viola.

*Ke svému podivení
ráno jsem uslyšel z rádia
podobnou melodii.*

Bylo to na hoby.

Řekl bych,

*že to byl některý z Bachových synů,
tedy těžkopádnější hudba než od génia.*

Ohlásili to

Byl to Tomaso Albinoni.

Františkán Bárta byl dost hovorný.

Slyšel jsem od něj,

že i ve vězení

byly nádherné zážitky.

O nich však mlčel,

jako by to bylo zpovědní tajemství.

Znal jsem ho dobře.

Co mohlo ve vězení víc potěšit

než prorocké sny?

Byl to člověk akce,

ne kontemplace.

Ale co na měděných deskách vah

má větší cenu než růženec

pomodlený z posledních sil

ve vězeňské cele,

kdy ten druhý

je drážděn osudem jako pomínutá voska?

*Sen může pohnout životem.
Víme to z bible.
Sen může být oštěpem
hozeným do budoucnosti.
Sen může být pro citlivce opojnější
než blesk protínající srpnovou oblohu.*

*Šavel padající z koně u Damašku,
Norbert padající z koně někde u Xanten.
Země je tvrdá a procitnutí je tvrdé.
Doktorka Gloria Polo z Kolumbie
už byla mimo zemi
a nebyl to sen,
ale druhý břeh na věčnosti.
Všichni máme ještě šanci
zaplatit zlatem dobrého.*

Nebe

Karel Dachovský

*Viděl jsem ve snu
obchod s nápisy v bengálštině,
také tam byla pošta Post Office,
čeština nikde.*

*A tak se ptám:
„Vydrží národ
až k zatroubení Posledního soudu?“*

*Církev bude vždycky,
i kdyby to měl být jen papež
někde na nucených pracích.*

*Ale co čeština?
Dostane se něco takového na věčnost?
Hmota bude nehmotná.
Snad latina by tam mohla být*

*a gregoriánský chorál zástupů.
V nebi pěst svatého Václava
svírá vlajku s orlicí,
ale národem spíš pohne prstíček
Pražského Jezulátka.
Společenství Církve bude společenstvím.
Nehmotná monstrance s Ježíšem.*

Kterého jsi v chrámě našla

Karel Dachovský

*Byl to ten třetí meč
v srdci Sedmibolestné.
Druhý byl úprk do Egypta.
Vím, co je exil
a byl jsem v Egyptě.
Děsné duny písku
jakoby popel
a někde keřík.
Proto ta sklenice vody
podaná apoštolovi
je závažím na vahách,
které budou rozhodovat o všem.
Ta krajina viděná před smrtí
je tympánem jediné rozhodující zkoušky.
Zkoušek jsem absolvoval dost,
ale ta poslední, třeba ještě daleko,
mi způsobuje trému
jako před zkoušejícím profesorem.*

*Maria měla vlastní duši,
a proto ta opuštěnost
v přítomnosti Boha,
který se stal člověkem.*

*Byl jsem synem,
a to někdy neposlušným.*

*Co víc bolelo?
Ta třídení ztráta Syna,
nebo v chrámu tenký hlas dítěte
proti výkvětu řihajícího pýchou?*

*Co je to soucit?
Snad dobrý pohled
lotra Dismase na Golgotě,
nebo upocený sval sester
v nemocničním pokoji?*

*Pamatujeme i rozdělené rodiny
tím ostnatým drátem
majícím podobu trnové koruny.*

*To nejdůležitější v životě
má podobu kříže, stigmat,
nikoli zlatého šperku,
náhrdelníku semitské krasavice.*

*Byl jsem někdy na pokraji sil,
chceš-li, Bože,
odejmi ode mě tento kalich.*

*Matko národů, nalezni mě,
klopýtajícího po oblázcích cesty
lemované tenkými břízkami,
kříž je však stejně těžký
i na jantarové ploše.*

*Tolik prožitků za dvanáct let dítěte.
Už to mohlo stačit na jeden život.*

*Kdo zpíval žalmy o Marii,
bude zpívat i na věčnosti.
John Henry Newman,
brzy blahoslavený.*

Padesát podzimů Vladimíra Stibora

Padesáti let se dožívá 25. února 2009 básník, prozaik a publicista Vladimír Stibor. Narodil se před půlstoletím v městečku Benešov u Prahy jako prvorozený syn novináře Štěpána Stibora, který nikdy nepodepsal, že souhlasí se vstupem sovětských okupačních vojsk na území naší vlasti v srpnu 1968, proto dětem neposlušných rodičů bylo bráněno ve studiu.

Za posledních deset let vydal jedenáct básnických sbírek, z nichž některé, např. *O dlani jménem Nemesis, Návrat měsíčních vzducholodí, Krajina, v níž se nevyznám, Proniklec* či *Conquistadoři noci* a jejich psi, dosáhly dobrého ohlasu.

Prozaicky je zastoupen dvěma knihami povídek *Řeka poutníků* a *Modrý strom*.

V. Stibor inicioval jako editor i spoluautor několik básnických almanachů, v nichž měl tu čest potkat se např. s básníkem MUDr. Janem Mičkou, spisovatelem Jaroslavem Hovorkou z papežské Kamy, s přítelem a básníkem knězem Karlem Dachovským.

Dlouholeté přátelství udržoval v minulém století s dnes již polozapomenutým básníkem Vlastimilem Maršíčkem, Vladimírem Brandejsem, se spisovatelkou Jarmilou Loukotkovou. Dodnes si velmi váží básničky Karly Erbové, strakonického poetického tvůrce Jiřího Staňka, přítele Mirka Kovaříka z Prahy, básničky Aleny Vávrové z Františkových Lázní, Iva Odehnala, Tomáše Třeštíka z Milevska. Rovněž udržoval po řadu let dopisní vztah s profesorem Jiřím Fraňkem i s mnoha dalšími.

Z rodného kraje vznikly tři sborníky o kraji Sedlčanska a Petrovicka, na nichž se podílel od první vize až po konečnou realizaci. (Např.: *Krajem lidí a kamenů I+II*).

Vladimír publikoval své básně, fejetony, povídky v mnoha periodikách, např. v minulém století čtrnáctideník Československý voják, Vlasta, Literární

měsíčník, Mladý svět, Naše rodina, Host, revue Prostor, bulletin Obce spisovatelů Dokořán, Akord, časopis Řád aj.

Několikrát ukázky z jeho básnické tvorby uvedl tehdejší Československý i Český rozhlas Praha. Na několika samostatných poetických pořadech recitovali jeho básně Miroslav Kovařík, Gabriel Miroslav Částek, herec Jan Faltýnek v roce 1982 ve Františkových Lázních.

Od roku 2002 je členem Obce spisovatelů. Prošel řadou zaměstnání, vyučil se jako knihkupec, dálkově vystudoval gymnázium v Praze, živil se jako řidič tramvaje, nákladního vozu, sanity, působil přes deset let jako sociální pečovatel o svou přestárlou babičku, nyní jezdí na záchrance. Má dcery Dianu a Luciánu, pětiletého syna Štěpánka. Žije v kraji pod Cunkovem, odkud lze za jasného počasí zahlédnout vrcholy šumavských velikánů, občas v dálce hory čínských básníků; prý se tam podává vroucí čaj všem poutníkům...

V Nechvalicích u Sedlčan, dne 5. října 2008

Podání obhajoby

Vladimír Stibor

Můj děda

*na trakaři s loukoťovým kolem
vozíval hejna černožlutých vos,
miloval hrušky václavky,
raději vrabčáky než ostatní dravce
tehdy ještě v hojném počtu
chytil do jitřních sítí
a když posléze v ouvratích
umíraly chrpy,
chodíval mezi remízky
každou neděli
a křičel:
Leťte, ptáčekové moji.*

Ve dvaosmdesáti letech

ho rakovina

přibila na dva kříže najednou.

Libor Martinek – básník, literární historik, kritik a překladatel. Zabývá se českou literaturou 20. století, česko-polskými literárními vztahy a vztahy mezi literaturou a hudbou. Vydal knižně tři odborné práce, česko-polskou sbírku básní *Co patří Večernici – Sekrety Gwiazdy Wieczornej* (Opava-Kielce 2001) – Cena Debut roku 2001 na XXIV. Mezinárodním básnickém podzimu v Poznani (2001). Básnickou tvorbou přispěl do řady básnických antologií v ČR, SR, Polsku, Litvě a v Rumunsku. Jako překladatele si ho povšimli v Polsku a Opavě, kde žije a pracuje (od roku 1993 vyučuje na Slezské univerzitě): Cena za překlady polské poezie v zahraničí udělená polským výborem UNESCO (2004); Cena za rozvoj česko-polských literárních aktivit udělená Statutárním městem Opava (2004).

Báseň pro Médeu

Libor Martinek

*Když motýla Sakartvelo
uzamkli do ocelové klece
jen jsem stál a beze slova
„Pomožte mu, prosím Vás!“
toužil vypustit ho znova*

*Vždyť teď květy Kavkazu
prožívají smutek –
poznaly, co umí zlomyslný skutek
člověka, jenž slovům,
arapris a madloba
nerozumí*

*a jen pro majetek
a pro zatarasu
usmyslil si
že zničí vzácnou
motýlí krásu*

Spisovatel Jožka Husek se narodil v roce 1920 na jižní Moravě, ale řadu let žije ve Zlíně. Dříve byla jeho tvorba rozseta v novinách a regionálním tisku. Významnější práce však čekaly na vydání až po roce 1989, neboť v letech totality byl dlouhou dobu politickým vězněm. Protože se dovede dobře dívat kolem sebe a ví, že život nikomu nic nedaruje, začal své postřehy zpracovávat literárně. K úspěchům v této činnosti přispělo nemalou měrou i to, že neztratil víru v člověka, a to se snaží předkládat i svým čtenářům. Své myšlenky, životní zkušenosti ukládá také do veršů, určené prostým čtenářům. Vydané sbírky *Navždy mi bude znít...* a *Vyznání* jsou zcela rozebrány a mají velmi dobrý ohlas. Dostaly se i za hranice naší vlasti, ba i do zámoří a nadšení čtenáři se o nich vyslovují jako o „pohlazení duše“, což je nepochybně velkým uznáním.

Velmi úspěšná byla novela *Baťovec Jan Trecha*, v níž zaznamenal úsek života mladého průbojného absolventa Baťovy školy práce, který vynikl a stal se zahraničním expertem firmy. Husek hodnotí nejen jeho obchodní zdatnosti, ale v kladech i záporech dává poznat jeho lidské stránky, což je v mnoha směrech cenný přínos především mladé generaci.

Jako moravský Slovák se autor vrátil do svého rodného kraje a napsal tři povídky s jemným humorem *Strýc Martin v horách*, *Matúšův bál* a *Polární zář*, které vyšly ve sbírce *Humorné povídky z Podluží*.

Romance *Teiko* o velké lásce japonské houslistky a českého lékaře je poměrně rozsáhlá práce spisovatele Huska, avšak zvolené téma zvládl velmi dobře. Kniha je nejen velmi čtivou s poutavým dějem, ale současně i hlubokou svým obsahem. Doplněna ilustracemi zavádí čtenáře do vzdálené země a dokládá, že i tam – v „zemi vycházejícího slunce“ – žijí lidé, o které je možné se opřít, ale i takoví, které je třeba zavrhnout...

Zvrácenost

Jožka Husek

Parfémem barev pokryta

zas diskrétně se táže:

Slovutný pane doktore,

děláte kyretáže?

*„Slovutný“ doktor mistrem je,
zná dobře svoji práci,
když tisícovky zastíní
špinavou operaci.*

*Lhostejno, kdo se zrodit měl,
zda blbec nebo génius,
za stříbrňáky jidášské
je život jenom pouhý kus.*

*Ruce mu páchnou karbolí,
básník se za něj stydí,
neb ten, kdo se měl narodit,
tento svět neuvidí.*

*A ona – vykradený krám –
samotě opět zvyká
a místo vlásků dítěte
v náruči tiskne psíka.*

*Můj roztomilý příteli,
ty nemáš ani zdání,
jak nadšeně tě miluje
moderní tvoje paní.*

Jindra Lírová, 53 let, úřednice Okresního soudu v Mělníku.

Záliby: četba, poslech hudby, zejména lidové a dechové, chodím do Sokola a věnuji se psaní poezie jak pro dospělé čtenáře, tak i pro děti. Navíc překládám básně a pohádky z ruského jazyka do češtiny. Psaní poezie se věnuji aktivně od devadesátých let, vydala jsem několik básnických sbírek vlastním nákladem. Zúčastňuji se pravidelně literárních soutěží, v nichž jsem obdržela několik ocenění (LS Čáslav, Seifertovy Kralupy, Týnišťský literární Parnas, LS ve Frýdku Místku, dříve i Proseč Terezy Novákové a O Tachovskou renetu). Některé literární soutěže též sama porotuji.

Nedělní křest

*Tak málo chvil v životě zdá se být svátečních,
hledáš je na konci řádků
v celé té spoustě moudrých knih
a ony mezitím jsou hnedka na začátku.*

*Často i lidé zabloudí sami,
nevědí, co počít s nocí.
A přitom Měsíc mezi hvězdami,
čím ten by byl bez pomoci?*

Villonela 10

Milan Křesadlo

*marně
chodím
sem a tam
na rtech i srdci okorán
a hledám*

já prahnu po člověku

*hledám a vím
že nejsem sám
a budu hledat věčně věků
já prahnu jenom po teple
a
prahnu po člověku –*

Dítě

Janka Procházková

Štěstí

v matčině lůně

volá přítomné:

Haló, jsem tady!

V parku

rozkvetlých růží

ukolébá

do šťastného spánku

svůj úsměv.

Radost se vrací

s každým pohnutím

pro teď

a pro pořád.

Zítřek

bude moudřejší

a hřejivé paprsky

projasní

pláč.

Modlitba

Kníže Romanov

Nauč mě, Bože, milovat tě

ať s rozumem, ať s čistým úsilím,

ať s každým úderem mého srdce

celou svou duši Tobě zasvětím

Nauč mě dodržovat rád Tvůj

s plnit Tvoji milosrdnou vůli

ať nikdy nezareptám na těžký osud

spokojen od Tebe přijmu cokoli

*A všechny, které vykoupil jsi rád
svou svatou krví přečistou
nezištnou hlubokou láskou svou
nauč mne, Bože, milovat*

přeložila Hana Kupčíková

Zdenka Líbalová

*V duši si uschovám
paprsek z Tvého srdce
aby mě vedl
na cestě k dobru
a dával tušit
příslib nebe*

*Tvou něžnou tvář
zarámuji si
svou duší
aby v mém srdci
nikdy nevybledl
tvůj obraz
Pane Ježíši*

Léto v Nechvalicích

Josef Menšík

*rybníky pokryté včerejším snem
po řepkách podmínka*

*a do dlaní nabereš odvahu
vyslovit báseň
slova pokosit
posvázat do snopů*

*slova čistá
jak tma opravdová
v Nechvalicích*

*domy, domky, domečky
Betlém*

*příběhy seběhly z kopců
a kluci
do náruče
starostlivé mámy*

*jen hovor před hospodou
uhasíná zvolna*

*písně večerní
pobrukujem spolu*

*do včerejšího času
splýváme
tiše*

V Libni

Zdeněk Volejník

*Na Palmovce
nerostou palmy
Zato je tam
ocelová koule
plynojemu
stanice metra
a kus mého
dětství*

20. 2. 2007

Poděkování!

J. Nováková

*Děkuji Ti Pane,
za každý nový den,
za každý nový sen,
za každou chvíli krásnou,
za každou minutu vážnou,
za všechny starosti a strasti,
bez nichž bych nevěděla,
jak je život krásný.*

*Děkuji Ti Pane,
za všechny dary nevídané,
za všechny lidské bytosti,
které jsi mně poslal do cesty,
bez nichž bych nebyla nikým,
bez nichž bych měla obavy,
že svůj život jen tak ničím.*

*Děkuji Ti Pane Bože,
že dostávám tak velké dary
k mému žití.*

Ř Á D

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

2/2009

*„Každým dnem musíš růst ve věrnosti
Církvi, papeži, Svatému stolci ...
S láskou stále více - teologickou!“*

Sv. Josemaría Escrivá de Balaguer

Vydává: Řád

P. ing. Karel Dachovský, šéfredaktor

Sarajevská 13

120 00 Praha 2

ISSN 1802-3177

Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 17216

Číslo účtu nakladatelství Řád: 80367389/0800

Úvodem

Vážení a milí přátelé, čtenáři *Řádu*, začíná se naplňovat to, na co jsem upozorňoval v posledním čísle *Řádu*. Prezident Obama začal uskutečňovat své záměry namířené k větší likvidaci nenarozených. Už uvolnil fondy k financování interrupcí v rozvojových zemích. Už umožnil výzkum na embryích spojený s jejich likvidací. To bude pokračovat k uvolnění pravidel k provádění interrupcí. To všechno může znamenat nárůst – smrt nenarozených o 100 000 ročně víc než dosud. Obama je tvůrce genocidy vlastního národa (potažmo některých dalších národů). Obama je prorok, ale prorok kultury smrti. Nechce chránit nenarozené. Chce nyní povýšit na ministerstvo spravedlnosti advokáta, který zastupoval manžela Terri Schiavové a docílil toho, že tato žena v bezvědomí byla v nemocnici odpojena od přístrojů a umřela hladem a žízní.

Uragánem v západních médiích byla aféra s biskupem Společenství svatého Pia X. – Williamsonem. Papež sňal exkomunikaci nad čtyřmi biskupy společenství. Také nad biskupem Williamsonem, částečným popíračem holocaustu. Toto popírání je jistě svinstvo, ale papež o tom nevěděl, nemůže vědět všechno o všech katolících na celém světě. Média to zneužila ke kritice Svatého stolce. Je vidět, komu patří západní média (potažmo západní svět). Nepochopitelná je reakce některých katolíků, ti odsoudily snění exkomunikace lefebrovských biskupů. Reakce některých biskupů a teologických fakult byla neslaná nemastná, rozhodně Svatého otce nepodrželi.

Švýcarský teolog Hans Küng řekl, že prý Církev riskuje, že se stane sektou a mnoho katolíků už od papeže prý nic neočekává. Prý je papež zavřen ve Vatikánu a vzdálen od lidí, podobně jako to bylo kdysi v Kremlu.

Papeže se v tisku zastali kardinálové Sodano a Poletto a Biskupská konference severní Itálie.

Někdy tak hlučná média zavírají oči nad tím, že je ročně ve světě likvidováno 50 miliónů nenarozených (takzvaný babycaust).

Další mediální smršť v Rakousku byl případ jmenování kněze Gerharda Wagnera (54 let) na post světícího biskupa v Linci.

P. G. Wagner se ptal dříve, zda uragán Katrina, který způsobil záplavu New Orleansu v roce 2005 nebyl trestem za noční kluby, bordely, pět interrupčních klinik a připravovaný pochod homosexuálů. Pater Wagner se

ptal: „Je akumulace přírodních katastrof jenom výsledkem znečištění životního prostředí, nebo spíše důsledkem duchovního znečištění?“

Pater Wagner se jenom ptal, sklídl nenávist široké škály liberálů, honosících se svobodou projevu a demokracií. Velká část Církve v Rakousku se ozvala pokřikem. Pater Wagner byl tak zaskočen nenávistí, že poté odmítl své jmenování biskupem.

Myslím si, že Hospodin přislíbil Noemovi, že nebude trestat lidstvo potopou. Na druhé straně při zjevení Panny Marie v La Salettě Panna Maria řekla, že už jen stěží zadržuje trestající ruku svého Syna. O Boží tresty si lidstvo koleduje zvláště ve 20. a 21. století.

Pater Wagner také řekl, že kniha *Harry Potter* je dílo satanovo. Plně s tím souhlasím, je to čarodějnická kniha.

Pater Wagner si také myslí, že homosexualita je úchylka, léčitelná soudobou medicínou. Lékařem nejsem, ale je to možné.

Pater Wagner je odpůrce přijímání Eucharistie na ruku. Také nejsem nadšen, když někdo chce „na ruku“. Je potřeba si uvědomit, že papež podává výhradně do úst a vkleče.

Část Církve v Rakousku se projevila jako nakažená liberalismem. Ať si to Rakušané nechají, ať to neexportují k nám.

Znovu Vás ujišťuji o své naprosté loajálnosti Svatému Otci.

Modlím se za všechny čtenáře *Řádu* ve svém každodenním růženci.

Srdečně Vás zdravím a žehnám Vám z celého srdce.

P. Ing. Karel Dachovský, šéfredaktor

číslo mého účtu:

80367389/0800

Srí Lanka

Interrupce jsou zakázané. Přesto k nim dochází. Katolická organizace Caritas Center poučuje ženy, aby se vyhýbaly interrupcím. Monitoruje situaci a hlásí interrupce policii. Organizace také varovala lékárny, které prodávají Pregnon, způsobující interrupci v nejranějším stádiu těhotenství.

Population Research Institute Review, leden – únor 2009

USA

Deník New York Times píše, že křesťané v zemi se vyvinuli od fundamentalistů, kteří napadají kliniky provádějící interrupci k prostáčkům bojujícím proti chudobě a znečišťování životního prostředí. Křesťané prý dávají přednost fotografování se s hvězdou beatu Bonem než někde před klinikou provádějící interrupci. Deník kritizoval shromáždění pro život letos ve Washingtonu jako násilné (přišlo 225 000 lidí). Deníku nevadí, že každý den je v USA zavražděno 4000 nenarozených.

Ptáme se, kdo je větší prostáček?

Population Research Institute Review, leden – únor 2009

Interrupčnícké organizace věnovaly na volební kampaň prezidenta Obamy miliony dolarů. Nyní je chtějí zpátky. Programy na omezování porodnosti ve světě dostanou dvojnásobek (to je miliardu dolarů), hlavní interrupčnícká organizace *Planned Parenthood* dostane o 200 milionů dolarů více (její rozpočet bude 700 milionů dolarů).

Obama plánuje dosadit do Nejvyššího soudu mladé soudce s názory pro interrupce. Tak by se zablokoval Nejvyšší soud na dobu jedné generace.

Population Research Institute Review, leden – únor 2009

Podle sociologického výzkumu v prosinci 2008 80 % Američanů chce restrikce interrupcí, 11 % chce, aby byly nezákonné ve všech případech.

Zenit News Agency

Dne 8. 1. 2009 zemřel pater Richard John Neuhaus. Narodil se roku 1936 v Kanadě v rodině luteránského pastora. Sám se stal luteránským pastorem a stal se v šedesátých letech známým intelektuálem a levicovým aktivistou (spolupracoval také s Martinem Lutherem Kingem).

Rozešel se s levicí kvůli interrupcím. V sedmdesátých letech argumentoval tím, že hnutí za občanská práva by mělo být na straně nenarozených. Od té doby byl bojovníkem za právo nenarozených na život. Jako pastor napsal dvě významné knihy, které vzbudily diskuse v USA. V té druhé (1987) tvrdil, že po koncilu a za Jana Pavla II. katolická Církev převzala roli boje o spravedlivou společnost po protestantech v USA. V roce 1990 byl přijat do katolické Církve a za rok byl vysvěcen na kněze. Jeho přítelem se stal jezuita kardinál Dulles. Založil časopis *First Things*, který hrál značnou roli. Četli ho vůdci katolíků, protestantů i Židů. Kolem něho se soustředili významní katoličtí myslitelé.

Během poslední dekády sexuálních skandálů některých kněží říkal, že kněží mají právo na řádný proces a při urovnání selhali někteří biskupové, kteří se chovali spíš jako manažeři než pastýři.

Byl populární zejména mezi mladými katolickými intelektuály a seminaristy. Byl přítelem význačných katolických myslitelů: George Weigela a Michaela Novaka.

AD 2000, březen 2009

Dvě katolické nemocnice v Texasu prováděly sterilizaci. Biskup Corrada přiznal, že měl být bdělejší. Sterilizace zakázal, protože se přičí učení Církve. Jedna z nemocnic se podřídila, druhá ne.

The Catholic World Report, únor 2009

Minulý rok se objevily tři knihy od spisovatelů Eszterhase, Riceové a soudkyně Kingové. Píše se v nich, jak se obrátili ke katolické víře. Šlo o bývalé ateisty, posměvače Boha s bývalým nemravným životem. Všichni tři tvrdí, že je nejvíc oslovilo, že Církev má Eucharistii, což chybí velkým protestantským církvím.

Knihy získaly oprávněnou pozornost. Eszterhas psal scénáře v Hollywoodu

(také ke slavnému filmu *Základní instinkt*). Nyní se obrátil k Hollywoodu zády a Hollywood na něj zanevřel.

The Catholic World Report, únor 2009

V roce 1986 Mary Cunningham Agee vytvořila síť služeb a dobrovolníků, kteří pomáhají ženám, které neplánovaly těhotenství a jsou v potížích. Původně vystudovala filosofii a logiku na univerzitě Wellesley. Poté vystudovala na Trinity College v Irsku právo, etiku a politickou filosofii. V roce 1979 vystudovala na Harvardu finance a mezinárodní obchod. Tehdy se vdala a potratila samovolně dítě ve vysokém stupni těhotenství. Tragédie ji pohnula k tomu, aby něco vykonala pro těhotné ženy, které byly v těžkém postavení. Později měla dvě děti a vytvořila novou organizaci *The Nurturing Network (TNN)*. Dosud TNN pomohla 19 000 těhotným v krizi. Pomáhalo při tom 42 000 dobrovolníků v 50 státech.

Mary Agee říká, že ji tato práce posunula blíž ke Kristu, lépe vidí trpící tvář našeho Pána. TNN hledí na individuální potřeby každé těhotné ženy. Základem jsou dobrovolníci, ale školené síly jsou také po ruce. Jsou připraveni lékaři. TNN hledá práci ženám a pomáhá při případném stěhování, pokud si svobodné matky přejí změnit lokalitu. Dobrovolníci někdy přijmou klientky k sobě do bytu nebo jim najdou podnájem. Případně TNN pomáhá při adopci nenarozených. V USA je celkem 2400 krizových center, pomáhají stovky universit a nemocnic.

Mary Agee pochopila, co říká bible o péči o vdovy a sirotky. Ačkoliv svobodné matky nejsou „vdovami“, jsou v podobné situaci, protože otcové děti se nestarají.

The Catholic World Report, únor 2009

Nejčastější příčinou smrti v USA jsou interrupce. Interrupčníká organizace Planned Parenthood má rozpočet miliardu dolarů, třetinu dostává z rozpočtu USA. Radikální politici pro interrupce kontrolují nyní exekutivu a legislativu vlády USA.

Rostou však i akce pro život. Letos na Popeleční středu začal čtvrtý ročník akce *40 dní pro život*. Ředitelkou akce je David Bereit, evangelík. Jde o novou formu modliteb a nekonfrontačního svědectví. Akce byla poprvé v roce 2004

omezena na jedno město College Station v Texasu, kde je velká universita Texas A&M University, mající 50 000 studentů. Planned Parenthood má v městě interrupční kliniku, provádějící 400 interrupcí ročně. Akce povstala z pocitu frustrace a na základě modlitby. Od začátku má akce tři prvky: žádost k věřícím lidem o modlitbu a půst za ukončení interrupcí ve svém městě, nepřetržitou hlídku před interrupční klinikou a sdělení stanovisek pro život širší veřejnosti. V roce 2004 nejprve aktivisté zmobilizovali pastory a jejich sbory.

K akci patří také oslovování neznámých lidí a navštěvování domácností. V roce 2004 bylo kontaktováno 25 000 domácností. Na univerzitách se při sportovních utkáních ukazovaly transparenty pro život. Rok 2004 byl úspěšný. Zapojilo se 1000 aktivistů a počet interrupcí klesl ve městě o 28 %. V roce 2008 už bylo zapojeno 76 000 aktivistů v celých USA. Celkem se zapojilo 2800 farností a sborů. Výsledkem modliteb u interrupčních klinik bylo 614 zachráněných nenarozených. Osm pracovníků interrupčních klinik zanechalo činnosti. Jedna interrupční klinika skončila se svou činností. Bylo poskytnuto léčení ženám s postinterrupčním syndromem. Mnoho aktivistů pro život bylo vycvičeno. Aktivisté se také setkávají s odporem: nadávkami, hážou na ně předměty z projíždějících aut a už také na ně najížděla auta na chodník.

Úspěchy jsou na základě modliteb a postů. Aktivisté v důsledku své činnosti duchovně rostou.

Ačkoliv akci začali evangelíci, dnes je zapojeno hodně katolíků, celé řady i katolická skupina Kolumbovi rytíři.

The Catholic World Report, únor 2009

Viceprezident Joe Biden je katolík. Dříve stál na straně života (jako senátor), byl proti interrupcím ve vysokém stupni těhotenství, podporoval zákon, nařizující péči o děti, které přežily interrupci (tady Obama třikrát hanebně hlasoval proti). Podporoval *Hyde Amendment* zakazující podporu interrupcí z peněz daňových poplatníků. Ve stejné době nelogicky podporoval svolení k provádění interrupcí ve vojenských nemocnicích pro Indiány za peníze daňových poplatníků. Ve chvíli, kdy měl stát po boku Obamy v předvolebním boji, změnil postoje a narazil na americké biskupy. Biskupové

Martins, Chaput a Saltarelli mu sdělili, že by neměl přijímat Eucharistii za své postoje k interrupcím.

V tisku se ho ptali: „Jestliže senátor Obama přijde k vám a řekne: ‚Kdy začíná život? Pomoz mi zde, Joe, jako římský katolík.‘ Co mu řeknete?“

„Řekl bych mu, kdy začíná pro mě. Je to osobní a soukromá záležitost. Já jako římský katolík jsem připraven přijmout učení své Církve! Podle Bidena život začíná početím, ale jsou jiní lidé s jinou vírou a jinými definicemi. Biden říká: „Pro mě tento soud vložit na někoho jiného, kdo je stejně a snad více nábožný, to se mi zdá nepatřičné v pluralistické společnosti.“

Několik biskupů odpovědělo, že je to biologický fakt, že život začíná početím. Kardinál Rigali řekl, že Bidenovy poznámky neodrážejí katolické učení ani pravdu v této záležitosti.

Biden sehrál nesmírně destruktivní roli při formování názorů Obamy. Biden věří, že život začíná při početí, ale neváhá ho zničit. Je to postoj horší než u Obamy, který říká, že neví, kdy život začíná.

Pokud jde o výzkum embryí, Biden je až útočný při prosazování výzkumu výzkumu a ničení embryí při něm. Ostře kritizoval Sarah Palinovou, kandidátku republikánů na post viceprezidentky, za to, že porodila dítě s Downovým syndromem. Prý vědci chtějí vyvinout právě lék proti Downovu syndromu při výzkumu embryí. Katolíci chtěli kontaktovat Bidena a diskutovat s ním, ale bylo to k ničemu.

Biskup Martins je pro to, aby byl Biden exkomunikován, tento názor zastává mnoho biskupů. Ale biskup Malooly v místě Bidenova bydliště míní, že nebude žádat, aby Biden nepřijímal Eucharistii, protože tu nechce biskup politizovat. Nechce, aby se lidé vzdalovali. Chce dát Bidenovi šanci na změnu srdce a mysli.

The Catholic World Report, únor 2009

Chase Hildenbrinck – šestadvacetiletý hráč 1. fotbalové ligy se rozhodl vzdát sportu a vstoupil do semináře, chce se stát knězem. Byl vychován v katolické rodině a nikdy neměl problémy s vírou. Několik let hrál 1. ligu v Chile. Chile měla pro něj základní význam – ztratil přátele z USA, ocitl se v jiné kultuře. Kostely jsou tam všude, i možnost ke zpovědi. V Chile se prohloubil jeho vztah ke Kristu.

The Catholic World Report, prosinec 2008

Arcibiskup J. Nienstedt řekl ve své katedrále v Minneapolis při modlitebním setkání pro život, že nevinný život musí být vždy chráněn, dá se diskutovat o všem možném, ale ve věci nenarozeného života nemůže být kompromis. Víme, že život začíná početím a to není záležitost víry, ale vědy, proto interrupce jsou největší hrozbou, které čelíme jako národ a svět. Nepotřebujeme nebo nechceme válku k ukončení interrupcí, ale potřebujeme radikální revoluci v chápání. Jak ukončit zlo interrupcí? Musíme být lidmi modlitby, protože Písmo nám říká, že někteří démoni mohou být vyhnáni jen modlitbou a postem.

Aktivisté pro život řekli, že je to poprvé, co slyší od nějakého biskupa srovnání interrupcí s démonickými silami. Je to duchovní i fyzická bitva. Arcibiskup také řekl, že je potřeba pomáhat těhotným v tíživé situaci. Potření interrupcí vyžaduje nejen změnu zákona, ale změnu srdcí. Není možné mlčet.

The Wanderer, 29. ledna 2009

Mluvčí Sněmovny reprezentantů Nancy Pelosiová řekla, že je vášnivá praktikující katolička. V televizi uvedla, že stát přidá z rozpočtu 300 milionů dolarů na antikoncepci. Prý toto opatření sníží počet dětí a stát ušetří na školném a zdravotní péči o děti. Také interrupčnícká organizace Planned Parenthood bude mít nějaký užitek. Vráť se jí peníze, které investovala do předvolební kampaně prezidenta Obamy.

Mnoho biskupů a aktivistů se ozvalo a řeklo, že Pelosiová je v rozporu s církevním učením.

The Wanderer, 5. února 2009

Desetina interrupcí v zemi je provedena v New Yorku.

The Wanderer, 5. února 2009

Universita Christendom College zrušila výuku, aby se studenti a profesori mohli zúčastnit celostátního pochodu pro život 22. 1. ve Washingtonu.

The Wanderer, 22. ledna 2009

Biskup z Baltimore E. O'Brien kritizoval nový řád *Legionáři Krista*, že jeho zakladatel P. Marcial Maciel Degollado vedl dvojí život a prý se zachoval nemravně, což znamená, že by se měla přezkoumat činnost řádu. Legionáři Krista jsou osočováni z toho, že jsou spojeni s ultrapravicovými a konzervativními silami, prý podobně jako Opus Dei. Řád má 650 kněží, 2500 seminaristů ve dvaceti zemích a 70 000 laiků sdružených v *Regnum Christi*.

The Tablet, 7. března 2009

Arcibiskup z Milwaukee Timothy Dolan (59 let) byl jmenován arcibiskupem New Yorku. Jde o pravověrného biskupa známého zaujetím pro ochranu života nenarozených.

Je pro to, aby biskupové rázně vystoupili, pokud „katolíci“, jako jsou viceprezident Biden nebo mluvčí Sněmovny reprezentantů Pelosiová, překračují učení Církve a jsou pro interrupce.

The Wanderer, 5. března 2009

Prezident Obama jmenoval novou ministryni zdravotnictví – senátorku za stát Kansas Kathleen Sebeliusovou. Ta je „katolička“ na papíře, zastánkyně co nejvolnějšího přístupu k interrupcím. Arcibiskup z Kansasu J. Naumann jí sdělil, aby nepřistupovala k Eucharistii, což ona ignoruje.

Sebeliusová je přítelkyní doktora Tillerera, který provedl 60 000 interrupcí.

The Wanderer, 12. března 2009

Španělsko

Socialistická vláda premiéra Zapatero liberalizovala přístup k interrupcím. Za posledních deset let počet interrupcí vzrostl o 53 % (ve Francii vzrůst o 5 %, v Anglii o 9 %). Vláda je velmi nervózní a nepřipouští diskusi o tématu.

Population Research Institute Review, leden – únor 2009

Vrchní soud odsoudil ke značné pokutě a zákazu činnosti na dva roky soudce v Murcii Fernanda Ferrina Calamitu, který zadržel na půl roku žádost

lesbické ženy, která žádala o adopci dcery své partnerky. Calamita je otcem sedmi dětí. Církev se skládá na Calamitu.

The Tablet, 7. března 2009

Vatikán

V prosinci 2008 papež vydal 17stránkové poselství *Boj s chudobou k budování míru*. Kritizuje světové kampaně kontrolorů populace, kteří se domnívají, že vyšší porodnost škodí ekonomice. Jejich metody k snížení porodnosti nerespektují důstojnost ženy ani práva rodičů. Ničení milionů nenarozených pod zástěrkou boje proti chudobě je destrukcí nejubožejších ze všech bytostí.

Population Research Institute Review, leden – únor 2009

Papež 10. ledna oslavil 40. výročí založení *Neokatechumenátní cesty* založené Španěly Kiko Arguello a Carmen Hernandezovou a italským knězem Mario Pezzi. Při slavnosti bylo přítomno 25 000 členů Cesty. Papež pochválil Cestu za úsilí katechizovat.

Vatican Information Service

Vatikánská banka má dobrou pozici. Nedotkla se jí ekonomická krize. Vatikán se totiž nepouští do riskantních investic.

The Catholic World Report, prosinec 2008

Papež při svých homiliích 31. 12., 1. 1. a 6. 1. mluvil o přeměně globálního ekonomického systému a vyzval jednotlivce ke skromnosti a solidaritě. Rostoucí sociální a ekonomická krize znamená temné mraky nad naší budoucností. Měla by se setřít propast mezi těmi, kteří plývají a těmi, kdo nemají ani to nejnutnější. Papežovo řešení je v protikladu s názorem miliardáře a premiéra Berlusconiho, který vyzval, aby lidé neměnili svůj životní styl. Papež řekl, že se má uvažovat s perspektivou, a ne krátkozrace. Jsou potřeba změny ohledně životního prostředí a ještě víc potřebuje řešení kulturní a morální krize, jejíž symptomy jsou vidět všude na zeměkouli. Řekl, že

ačkoliv zdánlivě ničeho nedosáhneme a cítíme se bezmocní tváří v tvář nepřátelským silám, máme velkou naději založenou na Božích příslibech, které nám dávají odvahu a vedou naše akce v dobrých i zlých časech.

The Tablet, 10. ledna 2009

Vatikánská komise *Světová federace katolických zdravotnických asociací (FIAMC)* vydala stostránkový dokument ke 40. výročí papežské encykliky *Humanae vitae*. Zpráva říká, že antikoncepční pilulky způsobují potrat v nejranějším stádiu, protože brání uhnízdění embrya. Vědecká literatura to potvrzuje. Tato informace se obtížně dostává na veřejnost. Prezident FIAMC Dr. Simon říká, že pilulky devastují životní prostředí vzhledem k tunám hormonů, které se dostanou močí žen do vod. To způsobuje mužskou neplodnost na Západě. Pilulka ničí nejméně pět základních lidských práv: právo na život, právo na zdraví, právo na výchovu, právo na informace a právo na rovnoprávnost mezi pohlavími.

L'Osservatore Romano, 3. ledna 2009

Rakousko

Chemik, který stál u zrodu antikoncepčních pilulek, Carl Djerassi (85 let) označil demografickou krizi v Evropě za hororový scénář a katastrofu způsobenou pilulkami. Djerassi byl jedním ze tří výzkumníků, kteří objevili syntetický progestin Norethisterone, což byl zásadní krok k výrobě pilulek.

Djerassi v tisku řekl, že pokles nenarozených dětí v Rakousku je epidemie a mladí Rakušané odmítající potomky konají národní sebevraždu.

Catholic News Agency

Indie

Indie má nejvíc seminaristů na světě. Mnoho kněží je na misiích v USA, Evropě a v Austrálii. Jen v USA jich je 800. Lze však pozorovat úbytek v seminářích. V Indii roste životní úroveň a rozmáhá se materialismus. Také rodiny mají méně dětí.

Jen 2 % obyvatel jsou katolíci. Církev zde má tři rity, každý se svou liturgií a vlastními biskupy. Ve státě Kerala je 20 % katolíků. Ritus syromalabarský.

Církev zde má kořeny od apoštola svatého Tomáše, který sem přišel v roce 52 a měl žáky mezi vládnoucí bráhmanskou třídou a založil sedm kostelů.

V Kerale většina katolíků je aktivní, modlí se v rodinách, často chodí do kostela.

AD 2000, březen 2009

V prosinci 1952 zde byl vytýčen pětiletý plán na omezení porodnosti. V sedmdesátých letech premiérka Gándhiová zavedla násilnou sterilizaci. Týmy sterilizátorů honily ženy a ve stanech je násilně sterilizovaly. Za jediný rok zde bylo sterilizováno 8,2 milionů žen. Mnohé tento zákrok nepřežily. Indie legalizovala interrupce v roce 1971 a ročně je zde 11 milionů interrupcí. V některých oblastech pětina nenarozených děvčat je zabita. Normální stav je 105 porozených děvčat na 100 chlapců. V roce 1974 bylo zakázáno prohlížet ultrazvukem, zda se má narodit děvče nebo chlapec. Nikdo na to nedbá.

USA za prezidenta Obamy zase budou přispívat na interrupce v rozvojových zemích. V „Kissingerově zprávě“ z roku 1974 je oficiální populační politika USA a říká, že USA musejí snížit populaci v rozvojových zemích, aby byl lepší přístup k jejich nerostnému bohatství.

Dne 30. 10. – 4. 11. 2008 byla v Goa (Indie) 15 asijsko-pacifická konference americké organizace pro život Human Life International (HLI). Lepší místo pro konání konference se nemohlo vybrat. Svatý František Xaverský navštívil třináctkrát Gou a hlásal zde evangelium. Je patronem misií a jedním z hlavních patronů organizace HLI.

Indie v některých oblastech trestá rodiny se třemi a více dětmi. Musejí zaplatit pokutu za každé dítě navíc. V některých oblastech rodina nesmí dostat státní příspěvek na rýži. Uvažuje se, že děti z těchto rodin nebudou připuštěné do škol.

Special Report, prosinec 2008

Austrálie

Brisbane je teď známé vzpourou faráře v kostele svaté Marie, který neplatně křtil a stal se středem liberálů a byl nyní biskupem odvolán.

Světový den mládeže povzbudil katolíky v Austrálii. Také v Brisbane. Byl tu pronajat hotel, kde se konají setkání katolické mládeže. Jsou zde často přednášky. Významnou osobností je zde P. Greg Jordan, SJ.

Hodinu a půl cesty autem je nová svatyně Naší Paní v Mariánském údolí (od roku 1995). Spravují ji polští misionáři z řádu svatého Pavla. V roce 2008 zde bylo 50 poutí. Polští otcové se zaměřili na cizí národnosti v Austrálii. Je zde 15 kaplí různých etnických skupin.

AD 2000, březen 2009

Biskup Morris z Toowoombly hlásá, že by se měly svítit ženy na kněžky a měla by se uznat platnost protestantských svěcení (asi má na mysli anglikány). Jeho počínání sleduje Vatikán. Biskup říká, že od svých názorů neustoupí. Je mu 65 let.

AD 2000, duben 2009

Velká Británie

Noviny The Times označily papeže za „nemastného neslaného“. Levicové světové elity jsou rozčilené, že zástupy příznivců papeže neřídnu. Také je rozčílil projev papeže k vatikánské kurii, že Boží dílo ničí to, co je spojeno s homosexuálními sňatky.

Na konci roku 2008 řekl o finanční katastrofě, že ten, kdo staví jen na viditelných a hmatatelných věcech, jako je úspěch, kariéra a peníze, buduje dům na písku. Řekl: „Nyní vidíme při kolapsu hlavních bank, že peníze mizí, nic neznamenaají. Všechny tyto věci, které se zdají reálné, jsou ve skutečnosti druhotné. Jenom Boží díla jsou solidní realitou.“

Kurii také řekl: „Deštné pralesy si opravdu zasluhují, aby byly chráněné, ale neméně člověk jako tvor mající vnitřní „poselství“, které se neprotiví naší svobodě, ale je naopak její pravou podmínkou.“

Světové elity jsou rozčilené z papežovy „lidské ekologie“ a z jeho popisu hříchu jako sebedestrukce. Papež se ptá elit: „Proč chráníte pralesy, ale nechráníte děti? Proč se má řád stvoření respektovat mimo člověka, ale porušovat, pokud jde o něj? Proč volat k disciplíně a zodpovědnosti vůči

přírodě, když se prohlubuje kultura hédonismu a morální nezodpovědnosti? Bez umenšení hříchu je zachování světového míru iluzí.“

Papež se také znelíbil na Nový rok, když řekl, že kontrola populace není řešením chudoby, ale její příčinou. Řekl: „Mezi nejvyvinutějšími národy ty s větším počtem narozených dětí mají lepší podmínky pro rozvoj. Jinými slovy, populace je přínosem, nikoliv faktorem, který přispívá k chudobě.“

The Catholic World Report, únor 2009

Skupina anglických právníků v čele se socialistou Renoufem vytvořila v Londýně a Birminghamu skupinu, která bude hájit biskupa Williamsona, který popíral holocaust. Williamson musel opustit Argentinu, kde žil. Při příletu do Londýna se obával, že bude zatčen. Nyní žije v Londýně (ve čtvrti Wimbledon) v sídle lefěbvrovců. Německá vláda hodlá zažalovat Williamsona, v Německu je popírání holocaustu trestné. Británie má s Evropskou unií smlouvu, podle níž britská vláda musí asistovat německým autoritám.

Mluvčí Biskupské konference Anglie a Walesu řekl, že biskup Williamson nesmí udělovat svátosti v katolických kostelech. Zároveň odsoudil Williamsonovy názory.

The Tablet, 28. února 2009

Americký arcibiskup Burke (nyní hlava Apoštolské signatury – nejvyššího soudu v Církvi) měl slavit tridentskou mši svatou v katedrále Westminster v Londýně. Londýnský kardinál Murphy O'Connor však rozhodl, že tuto mši svatou bude sloužit jeho pomocný biskup Arnold.

The Tablet, 21. února 2009

Vláda navrhuje nový kodex chování, který by prikazoval i katolickým učitelům šířit ostatní náboženství a popírat vlastní víru a propagovat homosexualitu. Biskupská konference Anglie a Walesu odsoudila tento pokus. Kodex by narušil chod 2 300 katolických a 4 600 anglikánských škol. Britská vláda se vydala na cestu hnusných opatření, zaměřených proti křesťanství.

Irák

Patriarcha Emmanuel III. z Bagdádu řekl, že nyní je kolaps bezpečnosti v Iráku. Pro křesťanskou komunitu jsou poměry nyní horší než za Saddáma Hussajna. Zatímco roku 2000 bylo v zemi 1,4 milionů křesťanů, dnes je to mezi 500 000 až 700 000.

The Catholic World Report, únor 2009

Vietnam

Osm aktivistů bylo souzeno 8. 12. 2008 za účast na demonstraci za vrácení církevních budov v Hanoji. Dostali podmíněčné tresty. Před budovou soudu byly tisíce katolíků, kteří se modlili a volali: „Nevinní, nevinní!“ Po soudním přelíčení odnesl zástup obviněné na ramenou do kostela, kde pokračovaly oslavy mariánského svátku.

The Catholic World Report, únor 2009

Argentina

Biskup z La Platy Hector Aguer ostře kritizoval novou knihu kardinála Martiniho (nyní v penzi, dříve arcibiskup Milána). Kardinál zpochybnil pravdy vždy učené Církví – o homosexualitě, antikoncepci a kněžství. Biskup Aguer říká, že kardinál Martini přijal perspektivu sekularistů a těch elementů v Církvi, které jsou v disentu vůči magisteriu Církve.

The Catholic World Report, únor 2009

Kongo

Největší masakr od konce 2. světové války nebyla válka v Koreji nebo Vietnamu, ani genocida v Kambodži nebo Darfuru či snad ve Rwandě. Od roku 1995 bylo ve válce v Demokratické republice Kongo zabito 5,4 milionů lidí – o tom se však mlčí. Země dříve patřila Belgičanům. Církev zde má silné pozice. Z 66 milionů obyvatel polovina jsou katolíci, 30 % je protestantů a 20 % muslimů.

Během dvou týdnů po vyhlášení samostatnosti (1964) vznikl zmatek a bylo zabito 100 000 lidí, mezi nimi mnoho misionářů.

V roce 1965 se chopil vlády generál Mobutu a vládl diktátorsky 32 let. Přejmenoval zemi na Zaire a zbavoval se každé známky západního vlivu. Zasahoval necitlivě do Církve. Všichni museli změnit křestní jména na africká. Konfiskoval katolické školy a kardinál Malula musel do exilu. Byla afrikanizována i liturgie (takzvaný zairský ritus). Na kněze byli svěceni i ženatí muži a byla tolerována polygamie.

V roce 1980 navštívil zemi Jan Pavel II. a domlouval Mobutovi, že manželství a monogamie jsou plánem Božím. Kněží zopakovali nutnost celibátu. Po kardinálu Malulovi nastoupil arcibiskup Monsengwo, který chystal přechod země k demokracii. Zatím však od roku 1995 země prodělala tři konflikty – šlo o vládu nad nalezišti diamantů, zlata, stříbra, mědi, uranu, ropy, kobaltu a wolframu.

Východní Zaire bylo destabilizováno po válce ve Rwandě (1994), kdy byl zabit milion Tutsiů, ti však v občanské válce zvítězili a 2 miliony Hutů uprchly do Zaire, kde se střetli se zairskými Tutsii. Revolucionář Kabila vedl zairské Tutsie k revoltě vůči Mobutovi, jeho vojáci vstoupili do hlavního města. Kabila přejmenoval zemi na Demokratickou republiku Kongo. Kabila terorizoval obyvatelstvo a Církev protestovala.

V letech 1998–2003 vznikl další konflikt. Vůči Kabilovi vystoupili jeho dřívější spojenci: Rwanda, Uganda, Burundi a Tutsiové. Kabilu podporovala Angola, Namibie a Zimbabwe. Papež vyzýval k míru. V roce 1996 byl zabit arcibiskup Mwene Ngabo (jezuita).

V roce 2003 konflikt ustal a mělo dojít k volbám. V této době byla 60% nezaměstnanost, 60 % potravinářského průmyslu bylo zničeno, 50 % obyvatel hladovělo.

V roce 2004 zairští Tutsiové vedli rebelii na východě – v provincii Kivu. Mnoho kostelů bylo zničeno. Rebelie ještě vzrostla, když roku 2006 byl zvolen prezidentem Kabila, který se projevuje diktátorsky.

Navíc ugandští revolucionáři řádí v severním Kongu. Obyvatelé jsou zabíjeni, ženy znásilňovány, děti jsou nucené bojovat.

Celkem 2 miliony obyvatel musely opustit své domovy. Konžští biskupové vyzývají k zásahu světovou veřejnost, ale nikdo jim nenaslouchá.

Z chaosu mají prospěch společnosti vykupující kovy, protože klesají ceny, za které je vykupují.

Během konfliktu získala dobrý kredit konžská hierarchie, která vyzývá k míru a demokracii.

The Catholic World Report, únor 2009

Jižní Afrika

Vatikánská Kongregace pro bohopoctu poslala biskupům v Jižní Africe list zakazující praktiky pomazání lidí „olejem radosti“. Něco takového Církev nezná.

The Catholic World Report, prosinec 2008

Kanada

Kardinál Oullet prohlásil stát Quebec za misijní území. Na nedělní mše svaté chodí jen 5 % katolíků. Církevní svatby a pohřby jsou zřídka. Kardinál klade vinu kulturnímu převratu, ztrátě paměti, která vede ke krizi rodiny a výchovy, občané jsou dezorientováni, neduchovní, náchylní k nestabilitě a jsou přitahováni umělými hodnotami.

The Catholic World Report, prosinec 2008

V roce 2005 vládla v provincii Quebec (7,5 milionů obyvatel, z čehož 82 % jsou pokřtění katolíci) zavedla povinný předmět pro žáky od šesti do osmnácti let „etika a náboženská kultura“, kde se klade na stejnou úroveň křesťanství, judaismus, islám, hinduismus, buddhismus i ateismus a kultury Indiánů.

Kardinál Oullet protestuje, rodiče 1 400 žáků dali věc k soudu. Kardinál Grocholewski, hlava vatikánské Kongregace pro výuku, označil výuku za protikatolickou.

The Tablet, 28. února 2009

Chorvatsko

Kardinál J. Bozanic (59 let) řekl, že východoevropské církve stále trpí důsledky komunismu. Zatímco je dojem, že předchozí systém nefunguje, on se transformoval a je jako otrávená země, z níž roste nakažené ovoce. Komunistická struktura zůstala v soudnictví, v ekonomice i kultuře.

The Tablet, 28. února 2009

Švýcarsko

Biskupská konference drasticky omezila používání generální absoluce a zavedla ušní zpověď jako normu. Od roku 1960 ušní zpověď v zemi takřka vymizela. Individuální zpověď je zase zavedena.

The Tablet, 24. ledna 2009

Hongkong

Kardinál Zen kritizoval mlčení Vatikánu k oslavám Čínské vlastenecké katolické asociace, která přesně před padesáti lety začala se svěcením biskupů bez souhlasu Vatikánu. Na oslavách bylo přítomno 45 biskupů a 200 kněží. Církev v Číně je rozdělena na „Vlasteneckou“ s podporou vlády a „podzemní“.

The Tablet, 21. února 2009

Irsko

V Dublinu je sto anglikánských kněží, z tohoto počtu je deset bývalých katolických farářů.

The Tablet, 21. února 2009

Stoupá zde počet svateb v kostele, což je dobré znamení v Irsku, kde jinak ubývá katolíků.

Jediná banka nepostižená krizí je Clann Credo – řízená řeholnicemi Presentation Sisters. Banka se věnuje zejména financování charitativních projektů.

The Tablet, 7. března 2009

Brazílie

Papež jmenoval nového arcibiskupa v Rio de Janiero – Orani João Tempestu (58 let). Pravděpodobně se stane kardinálem. Byl cisterciáckým opatem. Cisterciáci už 250 let neměli kardinála.

The Tablet, 7. března 2009

Maďarsko

Bojovníci za život vykazují nové vítězství. Prostitutka, která se dostala do vězení, žádala o interrupci. Soudce András Szedmák rozhodl, že soud nebude asistovat při nemorálním chování. Na jaře 2008 se této prostitutce narodil syn. Ta je teď ráda a je šťastná. Nicméně média spustila křik, že matka porodila proti své vůli a bylo porušeno její osobní právo. Asociace maďarských prostitutek zažaluje maďarský stát u mezinárodního soudu ve Strasburgu. Statečný soudce Szedmák dostal ocenění „Emese“ od maďarských skupin pro život.

Front Lines, zima 2009

Korea

Severní Korea souhlasila s tím, aby tamních pět katolíků studovalo v semináři v Jižní Koreji. Severokorejských katolíků je asi 3 000. Církev byla komunisty takřka vyhlazena.

The Tablet, 14. března 2009

Mongolsko

V zemi je 500 katolíků, většinou cizinců. Je zde biskup P. Wenceslao Padilla. Jsou zde častá těhotenství mladistvých. Interrupčníci přišli z ciziny, jsou velmi aktivní. Církev disponuje Střediskem pro děti žijící v riziku (vedou

ho Misionářky lásky Matky Terezy), je tu velké středisko pro sirotky a děti na ulici, nemocnice a Středisko Dona Bosca pro vyučení mladých. V zemi začíná působit americká organizace pro život Human Life International.

Special Report, únor 2009

Izrael

V televizi při veselohře komik Lior Shein uvedl, že Maria byla těhotná v patnácti se svým spolužákem. Prý Ježíš nikdy nekráčel po vodě, protože byl tak tlustý, že se styděl opustit dům, natož jít ke Galilejskému moři v plavkách.

Vatikán protestoval a nazval komedii urážlivým aktem netolerance. Premiér Ehud Olmert se omluvil a odsoudil televizní program.

The Wanderer, 5. března 2009

Afrika

Biskupové střední Afriky vydali zprávu, ve které říkají, že hlavní příčinou chudoby je korupce. Zisky z prodeje ropy a surovin nejdou k obyčejným lidem.

Zenit News Agency

Středoafriická republika

Mohl by tu být ráj turistů, ale je tu neskutečná bída. Nyní tu žije 4,5 milionů obyvatel na ploše o velikosti Francie. V 16. až 19. století bylo odsud odvečeno množství otroků. V roce 1905 tu bylo 450 katolíků, dnes je to 708 000. Je tu 137 domorodých kněží a 138 seminaristů. Církev má vlastní rozhlasovou stanici.

Nakažených HIV/AIDS je 13,5 % dospělých. Prostituce je rozšířená. Jsou propagovány kondomy. Interrupce jsou nelegální, Průměrná rodina má 4,2 dítěte.

Velké plochy zaujímají národní parky. Mezinárodní společnosti mají zájem na ochraně zvířat, podle nich by lidé měli být vypuzeni z obývání těchto parků. Lidé jsou považováni za obtížný hmyz.

Special Report, březen 2009

Kostarika

Úžasná země. Ústava zakazuje interrupce, rovněž oplodňování ze zkumavky a pilulky „ráno po“.

Problémem zůstává antikoncepce, kněží většinou mlčí a ve zpovědnici radí: Řid' se svědomím.

Některá média jsou podivná: Deník La Nación propaguje pilulku „ráno po“, což je názor ministra zdravotnictví (ač je to v rozporu s ústavou).

Kostarika byla zažalována Meziamerickou komisí pro lidská práva ve Washingtonu, že nedovoluje oplodnění ze zkumavky.

Porodnost je dost nízká: 1,7 dítěte na ženu.

Special Report, březen 2009

Německo

Vlivná laická organizace Ústřední komise německých katolíků (ZdK) odmítá snahy o evangelizování Židů. Tvrdí, že Boží smlouva se Židy znamená, že nepotřebují uznat Krista ani křest.

ZdK tvrdí, že zastupuje 12 milionů německých katolíků z celkového počtu 25 milionů v zemi. ZdK má sv členy ve farních radách, katolických organizacích a hnutích.

The Tablet, 11. dubna 2009

Itálie

V diecézi Bozen-Brixen (na rakouské hranici) byl jmenován nový biskup – Karl Galser. Ten je pro svěcení ženatých mužů a pro větší podíl žen na rozhodování v Církvi.

The Tablet, 11. dubna 2009

USA

„Katolická“ univerzita Notre Dame chce udělit čestný doktorát práv prezidentu Obamovi. Vedení univerzity je v rukou manažerů, kteří se domnívají, že tento krok přinese jim i univerzitě větší sponzorské dary.

Katolíci v USA protestují, petici proti tomuto kroku už podepsalo 160 000 lidí, včetně několika biskupů.

The Wanderer, 2. dubna 2009

Vatikán

Některá média přinesla zprávu, že Jan Pavel II. bude blahorečen 2. 4. 2010 – pět let po smrti. Už bylo zaznamenáno několik zázraků na jeho přímluvu. Kongregace pro svatořečení už dokončila řešení tohoto případu.

The Wanderer, 2. dubna 2009

Irsko

Dostal se mi do rukou bulletin Mariiny legie vydávaný v Dublinu. Je tam zaznamenán stav Mariiny legie ve světě. Největší dojem na mě udělaly Filipíny, kde jsou stovky tisíc legionářů. S tím se nemůže Evropa srovnávat. Navíc tam Legii velmi podporují biskupové a faráři.

P. Ing. Karel Dachovský

O katolickém kapitulantství 3. tisíciletí

Možná, že někdo se opět ozve s kritikou, že tento název článku (jakož i celý článek) je pesimistický a chmurný. Jenže jak je možno zaujmout jiný postoj tváří v tvář nynější kampani proti Sv. Otci Benediktovi XVI., do níž se zapojují i katolické kruhy? Optimismus tady opravdu není na místě. Byl by tehdy, kdyby se katolíci jako celek sevřeli do jednoho šiku na obranu Krista, jeho evangelia a morálních hodnot, které reprezentuje a díky Bohu statečně hájí nynější papež. Jenže realita vypadá úplně jinak. Požadovat tady „krásný a optimistický duch“ je totéž, jako chtít, aby obyvatelé hořícího domu tančili a zpívali radostí.

V tomto roce jsme byli svědky hned tří mediálních štvavých kampaní proti Sv. Otci. První se týkala zrušení exkomunikace čtyř biskupů Kněžského bratrstva sv. Pia X. (FSSPX). Záminkou se staly neomalené a zejména nepravdivé výroky jednoho z těchto čtyř hierarchů – Richarda Williamsona.

Ten v rozhovoru pro švédskou televizi zpochybnil počet židovských obětí nacistického holocaustu. I když se Vatikán i FSSPX od názorů biskupa Williamsona jasně distancovaly a tento hodnostář byl vedením FSSPX zbaven funkce rektora jejich semináře v Argentině, liberálním, socialistickým a dalším médiím to nestačilo. Tato fakta ignorovaly a papeže líčily málem jako stoupence antisemitismu.

Dnes již je zřejmé, že všechno bylo lstivě naaranžované francouzskou novinářkou Fiamettou Vennerovou, aktivistkou lesbického hnutí. Někde „vyčmuchala“ staré Williamsonovo kázání z roku 1988, zpochybňující počet obětí holocaustu. Dala proto typ švédské televizi, s níž spolupracovala. Ta natočila už v listopadu roku 2008 s Williamsonem inkriminovaný rozhovor, který - nikoli náhodou – odvysílala až v lednu roku 2009 právě v den, kdy Vatikán publikoval sejmutí exkomunikace čtyř biskupů FSSPX. Minimálně rok se totiž vědělo, že papež takový krok připravuje, čekalo se proto na tuto příležitost, jak ho „osolit“. Nic nepomohlo, že vatikánský tiskový mluvčí mons. Federico Lombardi i další instituce Sv. stolce poukazovali na to, že snětí exkomunikace je čistě kanonicko-právní záležitostí, která vůbec nesouvisí s Williamsonovými politickými názory, za které je třeba ho postihnout v jiné rovině, což se také stalo.

U odpůrců Církve takový postup nepřekvapuje. Zarážející je ale, že se do této protipapežské kampaně zapojily i laické katolické organizace, např. Svaz německých katolíků. Též vyjádření mnohých biskupů byla dvojznačná. Na jedné straně se sice distancovali od mediální protipapežské kampaně, na druhé straně si však neodpustili pot'ouchlé poznámky o „komunikačním selhání ve Vatikánu“, o „zbrklém a nedostatečně připraveném aktu“ (tj. vlastní sejmutí exkomunikace z biskupů FSSPX) apod. To se týká především německých a francouzských biskupů. Uvědomili si vůbec, že tím nahrávají všem nepřátelům Katolické církve z liberálních, socialistických, zednářských, komunistických a dalších kruhů? Nad tím se pozastavil i sám čelný židovský rabín v USA Yehuda Levin, který dle informací vatikánského rozhlasu prohlásil, že pozadím těchto nejnovějších útoků proti Sv. Otci je odpor proti morálním hodnotám Starého zákona, jež organicky přešly do Nového zákona a jsou hájeny Katolickou církví. Rabín Levin klade napadání papeže do stejné roviny s napadáním Starého zákona a morálky, kterou zastává ortodoxní židovstvo, již tvoří mimo jiné i odmítání potratů, eutanázie, homosexuality

a pornografie. Levin nechápe, jak se vůbec mohou někteří katolíci vyjadřovat na adresu papeže stejně jako proticírkevní liberálové nebo marxisté.

Časově shodně s touto protipapežskou kampaní probíhala i štvance proti Sv. Otcí v souvislosti s nominací mons. Gerharda Wagnera do úřadu světícího biskupa v rakouském Linci. Kdo je to pater Wagner? Prostý maloměstský farář, hluboce věřící a plně oddaný Ježíši Kristu a Církvi. Ve své farnosti ve Windischgarstenu netrpěl žádné neomodernistické výstřelky v liturgii, pěstoval klasické pobožnosti s výstavem Nejsvětější svátosti a mariánskou úctu, neměl v kostele ministrantky a nepodával na ruku. V kázání a ve výuce náboženství se držel věrně katolické nauky. Měl pastorační úspěchy – plný kostel, aktivní mládež a kněžská povolání. Toto bylo patrně příčinou, proč Sv. Otec mu dal přednost před kandidáty z řad teologů a vyšších hodnostářů.

A bylo zle. Wagner prý je „ultrakonzervativce“ a „kontroverzní“. Proč? Inu proto, poněvadž učinil tři mediální prohlášení, která popudila všechny bezbožníky. Prvním bylo, že schválil nedoporučení Sv. stolce pro knihu „Harry Potter“ madam Rowlingové pro její propagaci magie.

Druhý „pobuřující“ výrok mons. Wagnera se týkal hurikánu Cathrine, jenž zničil americký New Orleans. Podle Wagnera šlo o trest Boží za to, že v tomto městě fungovaly tři obrovské potratové kliniky.

A do třetice „všeho zlého“ mons. Wagner řekl, že homosexualita je léčitelná.

Toto bezbožecká společnost neodpouští. Po celém Rakousku i jinde začaly divoké mediální útoky jak proti Wagnerovi, tak i proti Sv. Otcí. Nejhorší však bylo, že Wagnera se nezastali, až na malé výjimky (např. salcburský světící biskup Laun), ani biskupové a kněží. 35 děkanů se sešlo v Linci k důvěrné poradě – a 31 jich podepsalo protest proti Wagnerově nominaci jako prý „kontroverzní“ osobě, jež údajně „není schopna dialogu s moderní společností“. Samozřejmě se do protiwagnerovské štvance zapojily i takové „katolické“ spolky jako pochybný „Wir sind Kirche“, který volá po zrušení celibátu, uznání homosexuality, mimomanželského sexu a antikoncepce, „přisadil“ si i neomodernistický teolog Paul Zulehner a další. V Rakousku je od té doby stále živá protirímská nálada, ozývají se dokonce volání po „rakouské“ a nikoli „římské“ církvi atd. Progresivní katolíci tak krácejí ruku v ruce s ateisty, materialisty, panteisty, náboženskými synkretisty a dalšími

odpůrci Kristovy pravdy s podporou značné části duchovenstva. To je skutečnou tragédií.

O další mediální skandál se postaral sám Sv. Otec. Na tiskové konferenci v letadle do Afriky řekl, že kondom neřeší situaci nemocných na AIDS, naopak ji činí ještě horší. To už proti tomuto „nehoráznému“ výroku zaprotestovaly i vlády: španělská, francouzská, belgická. A opět se setkaly s podporou jistých „progresivních“ katolíků: rakouská „Wir sind Kirche“, německý „Svaz katolické mládeže“ apod. Pastorální teolog v německé Fuldě Richard Hartmann prohlásil k tomu veřejně při bohoslužbách: „Distančuji se od tohoto starého muže v Římě.“ Všechna čest belgické biskupské konferenci, která odsoudila nehorázný protest své vlády a parlamentu, podobně si vedli i španělští biskupové,

Už sv. Ignác Antiochijský, biskup a mučedník přelomu 1. a 2. století, žák sv. apoštola Jana, napsal: „*Ubi Petrus, ibi Ecclesia*“, v překladu „kde je Petr, tam je Církev“. Jestliže papež hájí autentické věroučné nebo mravoučné hodnoty, vyplývající ze zjevené pravdy, má katolík morální povinnost otevřeně se za něj postavit a zastat se ho, když je terčem útoků nepřátel Církve. V Evropě proběhla podpisová akce na jeho podporu, pokud je mi známo, podepsaly ji statisíce lidí včetně řady katolíků z Čech a Moravy. Jenže vzhledem k počtu katolíků v Evropě je to málo. Zvážíme-li přímo uvnitř Církve hlasy odporu a rozhořčené kritiky, tak nutno se ptát, jestli jejich původci jsou opravdu ještě katolíky, když se místo na obranu papeže staví do jedné linie s bezbožnými odpůrci Krista a jeho Církve.

Český novověký filozof Erazim Kohák, vyznáním protestant, před lety napsal: „Bojím se sevřených šiků.“ Tuto ideu zjevně vyznávají nejen katolíci typu „*Wir sind Kirche*“, ale i někteří kněží, jimž vadil na faráři Wagnerovi právě jeho pravověrný katolicismus – a kvůli tomu neváhali postavit se i proti samotnému papeži na stejné straně barikády s proticírkevními liberály a socialisty. Aktivista rakouského Hnutí pro život Josef Presslmayer si stěžuje, že jejich akce na obranu nenarozených nacházejí velmi slabou podporu katolíků.

Na něco podobného ve světovém měřítku poukazuje i prezident mezinárodního Hnutí pro život Pater Tom Euteneuer z USA. Arcibiskup Charles Chaput z amerického Denveru se v rozhovoru pro list Life Site News vyjádřil, že odpor biskupů USA k odpůrcům potratů a jejich kritika abortivní

politiky vlády jsou nedostatečné. To všechno navzdory faktu, že nynější papež Benedikt XVI., podobně jako jeho předchůdce Jan Pavel II., vystupuje velmi nekompromisně na obranu nenarozeného života.

Velmi mnoho katolíků, se nejenom nepostaví za něho, ale často i proti němu. Nehájí víru, nehájí zjevenou pravdu, jen své pohodlí. Evropský a americký katolicismus ztratil odvahu mučedníků z Vendée za Velké francouzské revoluce, kteří umírali pod standartami Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, ztratil statečnost mexických cristeros z dob Callesova pronásledování 20. let minulého století a španělských vyznavačů z éry občanské války 30. let, volajících na komunistických a zednářských popravištích „*Viva el Cristo Rey!*“ (ať žije Kristus Král). A nejen to. Oni postrádají i obětavost českých a slovenských biskupů a kněží z komunistické totality, kteří raději dali přednost internacím a kriminálům před zradou Krista, jsou vzdáleni i řadě českých a slovenských pedagogů, již se raději nechali vyhodit ze zaměstnání, než by veřejně zapřeli svoji katolickou víru. Bojí se něčeho mnohem menšího: mediální kampaně. Mají panický strach, aby je média neosolila jako „netolerantní, ultrakonzervativní, bigotní, homofobní“ apod. Ano, oni tvrdí, že jsou katolíky a hlásí se k tomu, ale zároveň chtějí sklízet na veřejnosti chválu, že jsou tolerantní, širokého srdce, pluralitní, schopni dialogu apod. Proto v konfliktních situacích nepodpoří papeže, což je faktickou zradou Církve a víry, kapitulantstvím před duchem tohoto světa, před čímž tolik varoval ve svých listech sv. apoštol Pavel.

Alexander Solženicyn hovořil ve své proslulé Harvardské přednášce v 70. letech o „duchu mnichovanství“ tehdejší západní demokratické společnosti ve vztahu ke komunismu. Měl na mysli ustavičné ustupování reprezentantů demokracie bolševikům, jejich přímo panickou hrůzu, aby oni je neoznačili v médiích nelichotivými výrazy. Připomínal, kam vedla tato politika vůči Hitlerovi roku 1938: Nejenže nezastavila agresivní choutky krvavého diktátora s knírkem, ale naopak je ještě více vydráždila.

Pronásledování křesťanů (možná i krvavé) novověkými liberálními státy v čele s Obamovými USA je na spadnutí. Jestliže se progresivní a neomodernističtí katolíci domnívají, že tomu zabrání výprodejem křesťanských etických hodnot, jakými jsou boj proti potratům, eutanázii a pornografii, odmítání homosexuality, mimomanželského sexu a antikoncepce – a to i za cenu zrady papeže – tak jsou na velkém omylu. Jediným poctivým

a autenticky katolickým postojem je sevřený šik v čele se Sv. Otcem. Jestli poteče mučednická krev - ať už fyzicky nebo symbolicky - tak mějme stále na mysli Tertullianův výrok „Sanquis martyrum semen christianorum“ (krev mučedníků je semenem křesťanů). Ale není vyloučena ani opačná možnost: nepřátelé se sevřeného šiku katolíků zaleknou podobně jako Turci u Lepanta roku 1571 nebo u Vídně roku 1683.

Bud' jak bud', ponechme příští vývoj Boží Prozřetelnosti, jak říkal sv. Otec Pio. Jedno ale víme s naprostou jistotou: Cesta ústupků současným odpůrcům Církve, cesta zrady papeže a kudly do jeho zad, kterou kráčeli v tomto roce vnitrocírkevní progresisté a liberálové, zcela určitě požehnání nepřinese. Toho by si měl být i český katolík vědom.

PhDr. Radomír Malý

Ochránci nenarozených jsou pro Obamu teroristé

Americké obránce nenarozeného života maximálně rozhořčil nedávný dokument Obamova ministerstva vnitra, který angažované odpůrce potratů řadí mezi „teroristy“ na stejné úrovni s rasisty a islámskými fundamentalisty. To vyvolalo ostrou kritiku i republikánského kongresmana Johna Boehnera, který nazval tuto „etiketu“ obráncům nenarozených „urážlivou a nepřijatelnou“. Prezident amerického Centra pro právo a spravedlnost Jay Sekulow se zase ptá, proč se Obama nezaměří na skutečné nepřátele USA, jakými jsou teroristé z Al Kajdy a proč napadá odpůrce potratů, kteří mají zákonem zaručené právo vyjádřit svůj názor?

Obavy z pronásledování obránců nenarozených nejsou neopodstatněné. Jedna žena se vyjádřila v telefonickém rozhovoru s jedním aktivistou Obamovy volební kampaně proti potratům - a ihned byla obviněna policií z „vyhrožování“ prezidentovi. Totéž se stalo i jistému Chiipovi Harrisonovi, jenž umístil na své auto protipotratový plakát.

Nasz Dziennik, 19. 4. 2009

Mons. Wagner za svými výroky plně stojí

Nově designovaný světící biskup v rakouském Linci mons. Gerhard Wagner, jenž byl nucen se na nátlak médií a liberálních katolíků své nominace vzdát, za svými výroky, které mu byly vyčítány, plně stojí. Považuje nadále homosexualitu za léčitelnou, zničení New Orleansu hurikánem za Boží trest kvůli potratovým klinikám a román „Harry Potter“ za nepřípustnou magii. Prohlásil také, že „... dnes se v Církvi už nesmí říkat to, co je katolické.

www.kreuz.net, 21. dubna 2009

Obamu dráždí křesťanské symboly

Prezident USA Barack Obama obdržel čestný doktorát na katolické Georgetownské univerzitě ve Washingtonu a pronesl při té příležitosti projev. Dopředu si ale vymínil, že ze sálu, kde bude mluvit, musí zmizet kříž a monogram JHS, jenž znamená jméno Ježíšovo. Místo toho tam má být vlajka USA. Protože tento postoj Obamy vyvolal vlnu protestů, Bílý dům vydal tiskové prohlášení, že prezidentovi šlo pouze o to, aby za jeho zády byla americká vlajka, prý se nejednalo o odmítání křesťanských symbolů. Divné je ovšem, že tento požadavek žádný z Obamových předchůdců při těchto příležitostech nevznášel.

Nasz Dziennik, 19. dubna 2009

Svatostánek musí zpět do středu!

Katolický arcibiskup jihoafrického Johannesburgu, černoch Joseph Tlhagale se letos při kázání na Zelený čtvrtek rozhořčil nad tím, že katedrála se stává i v době bohoslužeb velkým tržištěm. Věřící se při mši sv. hlasitě baví, mnozí žvýkají žvýkačku a jdou s ní klidně ke sv. přijímání. Zcela podle něj zmizelo žehnání se při vstupu do chrámu svěcenou vodou, klečení při proměňování a ticho po sv. přijímání. Arcibiskup se rozhodl přenést svatostánek z boční kaple zpět do středu hlavní chrámové lodi a důsledně vyžadovat eucharistický půst, úctu ke svátostnému Spasiteli a ticho v chrámu, který se tak má stát opět místem adorace a modlitby.

www.kreuz.net, 17. dubna 2009

Chce bojovat proti antikatolickým předsudkům

Nově jmenovaný arcibiskup New Yorku mons. Timothy Dolan řekl v úvodním kázání v katedrále sv. Patricka, že těžištěm svého pastoračního působení chce učinit boj proti antikatolickým předsudkům a obranu katolické nauky ve věci potratů a homosexuality. Podle Dolana jsou v americké kultuře „hluboce zakořeněny protikatolické předsudky, proto katolíci musí čas od času povstat a jasně prohlásit: toto ne“.

www.kreuz.net, 16. dubna 2009

Propagace homosexualismu na katolické univerzitě

Prezident amerického Sdružení kardinála Newmana, které usiluje o katolickou identitu katolických vysokých škol, Patrick Reilly, vyjádřil své pobouření nad tím, že katolická univerzita Notre Dame ve státě Indiana zorganizovala sympozium se záměrem představit homosexuální chování jako něco kladného. Reilly připomenul, že homosexuální chování spadá do materie těžkého hříchu, proto katolická univerzita, jež hlásá opak, se jednak dopouští bludu, jednak nabádá k hříšnému jednání.

Nasz Dziennik, 15. dubna 2009

300 milionů euro na kondomy

Už v roce 1992 odhlasovala Rada Evropy, že HIV/AIDS je jedním z největších problémů veřejného zdraví. Proto vyčlenila finanční prostředky na výrobu kondomů a jejich distribuci do rozvojových zemí. Do roku 2005 bylo na prezervativy vynaloženo celkem 300 milionů euro. Nejde jen o distribuci kondomů z Evropy, ale i o výstavbu továren vyrábějících kondomy přímo v Africe či v Asii. Podobně si počínají i USA a OSN. Sv. stolec mnohokrát protestoval (mj. i na demografické konferenci v Káhiře roku 1994 a na konferenci o ženské otázce v Pekingu roku 1995), ale marně. V dokumentu OSN k novému tisíciletí z roku 2000, podepsaném generálním tajemníkem Kofim Annanem, je světová veřejnost naopak vyzývána k intenzivnější výrobě a distribuci kondomů. Na mimořádném zasedání Valného shromáždění OSN

roku 2002 se Kofi Annan dokonce domáhal údajného respektování „práva dětí“ na ochranu před AIDS pomocí kondomů.

Nasz Dziennik, 14. dubna 2009

Krvavé Boží Tělo

Kde se tak stalo? V Mexiku za Callesova pronásledování ve 20. letech? Nebo v Sovětském svazu? Jistěže tam o tyto případy nebyla nouze. Jenže „krvavé Boží Tělo“ proběhlo také u nás – a to před 60 lety 19. června v katedrále sv. Víta. Nikdo sice neutrpěl zranění, fyzicky krev netekla, ale důsledky byly opravdu krvavé.

V červnu roku 1949 vyvrcholil střet českých a slovenských biskupů s komunistickou mocí. Bolševici hned po únoru 1948 zakázali všechny katolické organizace a spolky, katolický tisk postupně zredukovali na provládní Katolické noviny, vydávané „mírovými“ duchovními v čele s Josefem Plojharem, katolické základní a střední školy zrušili. Biskupové v čele s pražským arcibiskupem Josefem Beranem chtěli jednat, jenže režim od nich požadoval uznání Plojharovy kandidatury na jednotné kandidátce Národní fronty bez jakéhokoliv respektu k církevním předpisům, které to neumožňovaly. Ale i kdyby biskupové porušili kanonické právo a vyšli v tomto komunistům vstříc, vláda nebyla v žádném případě ochotna obnovit církevní školství, připouštěla pouze semináře pro formaci budoucích kněží, samozřejmě pod striktním dohledem státu.

Českoslovenští biskupové sáhli ke všem možnostem smírného řešení s výjimkou kolaborace. Arcibiskup Beran v červnu roku 1948 sloužil po volbě Klementa Gottwalda prezidentem slavné Te Deum, protože si to tento rozený komediant přál. Ačkoliv ateista, nebylo mu vůbec trapné sehrát před veřejností divadlo jen proto, aby oklamal věřící lid. Biskupové celý podzim roku 1948 trpělivě vyjednávali se státní mocí, reprezentovanou ministrem spravedlnosti a Gottwaldovým zetěm Alexejem Čepičkou, i když už tenkrát probíhalo zatýkání kněží. Jeho první obětí se stal převor dominikánů ve Znojmě Jakub Zemek, jenž pomáhal pronásledovaným v útěku za hranice. Beran jako první pochopil, že s bolševiky se jednat nedá, neboť jim jde pouze a jedině o totální likvidaci Církve. Proto ke konci roku 1948 se odmítl dalších jednání účastnit. Litoměřický biskup Štěpán Trochta zastával umírněnější linii a na rozdíl od

Berana delší dobu věřil v aspoň částečnou upřímnost komunistů a v možnost důstojné dohody.

Březen 1949 však znamenal pro všechny biskupy konec iluzí. Na jejich poradě ve Smokovci v Tatrách bylo objeveno odposlouchávací zařízení. Na stížnost odpověděl ministr vnitra Václav Nosek směšně, že prý „odposlech nainstaloval Vatikán, aby měl biskupy pod kontrolou“ Ted' už nezbývalo než „udeřit na buben“. Režim organizoval tzv. „Katolickou akci“, která s autentickou Katolickou akcí ve smyslu laického apoštolátu pod vedením biskupů neměla nic společného. Šlo o politickou organizaci, jež měla sdružovat prosté katolíky, deklarovat věrnost komunistickému státu a odmítnout prý „protilidovou“ politiku Vatikánu a hierarchie. O pravém poslání této tzv. Katolické akce svědčí už fakt, že v jejím čele stál režisér Ferdinand Pujman, komunista a ateista, manžel známé bolševické spisovatelky Marie Pujmanové.

Biskupové proto vydali pastýřský list, nazvaný Věřícím v hodině velké zkoušky. Upozorňují v něm katolíky, že tzv. Katolické noviny nejsou církevním tiskem a tzv. Katolická akce nemá s Církví nic společného a připravují je na pronásledování. Státní bezpečnost tento text zabavovala a hrozila sankcemi kněžím, jestliže ho při bohoslužbách přečtou. Více než třetina tak učinila, někteří k tomu připojili i svůj vlastní komentář.

V sobotu 18. června 1949 celebroid arcibiskup Beran mši svatou v klášteře na Strahově. Bylo to jeho poslední kázání věřícím. Řekl: „Nikdy, nikdy, nikdy nesvolím k dohodě, která směřuje proti svobodě Církve.“ V neděli 19. června se měl konat ze svatovítské katedrály průvod Božího Těla. Neuskutečnil se. Veřejná i tajná policie obklopila prostor kolem Hradu a věřící nepouštěla. Jen některým se podařilo proniknout do chrámu. Spolu s nimi tam však byli i provokatéři StB. Ti měli zvláštní znamení – špendlík v klopě saka. Na základě toho je hlídka pustila dál. Vše probíhalo zpočátku normálně. Když ale po evangeliu si arcibiskup Beran vzal slovo a prohlásil: „Katolické noviny, které vám byly u vchodu nabízeny, nejsou katolickými novinami, právě tak jako Katolická akce není katolickou akcí...“, spustil se křik, pískání a nad hlavami se objevily hole. Provokatéři StB se projeví. Družičky, připravené k průvodu s Nejsvětější Svátostí, začaly plakat strachem a stahovaly se blíž k oltáři. Arcibiskup zvolal: „Šetřete aspoň tyto nevinné děti!“ a dodal: „Snad ještě platí zákon, který zakazuje rušit bohoslužby.“ Pro nastalou vřavu musel

být obřad zrušen. Varhaník stačil už jen zahrát svatováclavský chorál. Beran s doprovodem se odebral do své rezidence, kde již na něho čekali příslušníci StB a oznámili mu, že jej musí „chránit před hněvem lidu“ Tak začala arcibiskupova internace, která o pár měsíců později postihla i většinu dalších biskupů.

Snad nikdy jsme neměli v českých církevních dějinách tak skvělý episkopát, jako tenkrát. Výrok „co biskup, to světec“ asi nebude daleko do pravdy. Arcibiskup Josef Beran byl zbožným duchovním s důrazem na eucharistickou úctu, vynikal štědrostí a obětavostí k chudým a potřebným a laskavým jednáním s lidmi. Za protektorátu byl pro své vlastenecké postoje vězněn v koncentračním táboře Dachau. Litoměřický biskup Štěpán Trochta zasvětil svůj život salesiánské řeholi a formaci mládeže, za okupace byl vězněn v Mauthausenu a v Dachau, protože ukrýval v klášteře lidi „nearijského“ původu. Měl charisma jemného vtipu a humoru. Olomoucký arcibiskup Josef Karel Matocha byl mužem charity, jehož vzorem se stal nezapomenutelný předchůdce Antonín Cyril Stojan. Jako jemu, tak i Matochovi museli sekretáři hlídat finance, neboť by jinak všechno rozdál chudákům. Za protektorátu obětavě pomáhal rodinám zatčených, především finančně. Doslova totéž platí i o českobudějovickém biskupu Josefu Hlouchovi, jinak velkém mystikovi a muži hlubokého duchovního života, jenž přivedl do Církve cca 400 konvertitů. Brněnský biskup Karel Skoupý měl zase úžasnou schopnost pracovat s mládeží, především s bohoslovci, proto byl také rektorem semináře. Za války statečně, i když marně, hájil seminární budovu před gestapem, které ji chtělo zabrat pro sebe. Olomoucký světící biskup Stanislav Zela, také za protektorátu vězeň v Dachau pro své vlastenecké smýšlení, žil hlubokým duchovním životem a měl citlivé srdce pro druhé.

Nikdo nebyl schopen v životě těchto biskupů poukázat na jediný mravní prohřešek nebo na nekřesťanské chování. Přesto však s nimi komunistický režim jednal jako s nejhoršími zločinci. Beran, Hlouch a Skoupý byli internováni mimo své diecéze a drženi v naprosté izolaci od okolního světa. Matochu úřady internovaly v jeho vlastní rezidenci, kam za ním žádný nesměl, ba dokonce ani knihy tam neměl, jediné, co mohl číst, byl komunistický deník Rudé právo. V této izolaci zemřel roku 1961, režim zprávu o jeho smrti zatajil. Trochta a Zela byli odsouzeni k vysokým trestům vězení. Jen královéhradeckého biskupa Mořice Píchu a pražského světícího biskupa

Antonína Eltschknera nechali komunisté na pokoji. Šlo o staré pány, kteří zastávali své úřady již před válkou a počítalo se s jejich brzkou smrtí. Na Slovensku byla situace složitější, to by ale vyžadovalo samostatné pojednání.

Berana jmenoval papež Pavel VI. roku 1965 kardinálem. Odjel do Říma s tím, že se už nebude moci vrátit. Zemřel v nedobrovolném exilu roku 1969 a následoval tak osud svých předchůdců sv. Vojtěcha, biskupa Ondřeje (13. stol.) a arcibiskupa Jana z Jenštejna (14. stol.). Zela roku 1968 umírá, Skoupý, Hlouch a Trochta se v době uvolnění za tzv. Pražského jara vracejí do svých diecézí. Skoupý zemřel hned na počátku roku 1972, Hlouch v létě téhož roku a Trochta, jmenovaný kardinálem, roku 1974. U Hloucha i Trochty uspíšili smrt krajší církevní tajemníci, v Českých Budějovicích Drozdek, v Litoměřicích Dlabal. Ačkoliv každý z nich věděl o biskupově nemoci, přesto si vynutili přístup k nim a vyvíjeli na ně surový a hrubý nátlak s cílem dosáhnout změny v dislokaci kněží ve svůj prospěch. Přitom zejména Dlabal, v notně podroušeném stavu, Trochtovi sprostě nadával a užíval výrazů typu „kdy už konečně, vy dědku, chcípnete“ apod.

To vše započalo Božím Tělem 19. června 1949. A došlo i na mučednickou krev. V obci Číhošť na Havlíčkobrodsku se pohnul při nedělní mši v prosinci roku 1949 kříž na oltáři. Protože místní farář Josef Toufar se nechtěl přiznat ke lži, že s tím manipuloval, byl bestiálně ubit estébákem Ladislavem Máchou, který si dnes spokojeně užívá důchodu a nemusí se obávat potrestání. Na Českomoravské vysočině byli tři místní kněží Jan Bula, Václav Drbola a František Pařil popraveni na základě vykonstruovaného obvinění z vraždy tří komunistických funkcionářů ve vsi Babice v červenci roku 1951, spolu s nimi i devět aktivních katolických laiků (jeden zavražděn bez soudu) jen proto, že se stali obětí cílené provokace StB, která potřebovala kompromitovat místní rolnictvo a Církev. Tisíce kněží, řeholníků, řeholnic a aktivních laiků, především intelektuálů, prošly vězeními, koncentračními tábory nebo tzv. Pomocnými technickými prapory (PTP) a řada z nich tam zemřela nebo byla ubita.

Na tyto mučedníky může být česká církev právem hrdá. Paul Claudel napsal na počest španělských katolických mučedníků, povražděných komunisty za občanské války 30. let, slavnou báseň, začínající slovy: „Sesterské Španělsko, svaté Španělsko – dobře sis vybralo! Jedenáct biskupů, šestnáct tisíc kněží umučených – a ani jeden neodpadl!“ Jak přiléhavě by se to

dalo aplikovat i na naše katolické mučedníky komunistické éry: Česká církev, dobře sis vybrala! Čtyři biskupové v internaci, dva ve vězení, tři kněží popravení, jeden ubit při výslechu, tisíce duchovních, řeholníků a laiků v kriminálech, mnoho se jich nevrátilo – a ani jeden neodpadl!

Jenže co dál? Dokázali jsme tyto oběti náležitě duchovně zúročit? Jak je možné, že dosud nikdo z nich nebyl blahorečen? Slováci již mají tři oběti komunismu na oltáři (sestra Zdenka Schellingová, řeckokatoličtí biskupové Peter Pavol Gojdič a Vasil Hopko), Poláci desítky, Maďaři biskupa Vilmore Ápora, jen my, čeští katolíci, nemáme pořád nic. Již léta je patrné úsilí beatifikovat kardinála Berana, řeholní sestru Vojtěchu Hasmandovou a Patera Jana Bulu z babického případu. Dočkáme se v brzké době blahorečení? To záleží samozřejmě na síle našich modliteb. Nelze se ale na tento úmysl modlit, jestliže nemáme k tomuto osudu našich katolíků náležitý vnitřní vztah. A nemůžeme jej mít, jestliže naše vědomosti o tom budou jen povrchní a kusé. Potřebujeme více informací o hrdinném chování našich katolických mučedníků komunistické éry, aby se zároveň posílila i naše hrdost nad tím, že jsme katolíky. Jen na tomto základě mohou být naše modlitby za blahorečení našich obětí komunismu intenzivnější a tím také účinnější. Kéž Bůh dá!

PhDr. Radomír Malý

Nobelova cena není pro katolíky

Italský profesor fyziky Nicola Cabibbo z Evropské univerzity v Římě byl považován za bezkonkurenčního kandidáta na letošní Nobelovu cenu za fyziku. Přestože to byl jedině on, kdo učinil nejnovější významné objevy týkající se nukleárního jádra, švédský výbor ji přiznal dvěma Japoncům a jednomu Američanovi, kteří se ani zdaleka nemohou vykázat takovými výsledky jako Cabibbo. Vatikánské kruhy jsou přesvědčeny, že pravým důvodem nepřiznání Nobela Cabibbovi je jeho angažovaný katolicismus a důsledný postoj v morálních otázkách.

Niedziela, 6. března 2009

Nové svědectví o pomoci Pia XII. Židům

Kronika kláštera sester augustiniánek na Celiu v Římě obsahuje důležitý zápis z listopadu roku 1943, tj. z doby razie německých okupačních orgánů proti římským Židům. Čteme tam: „Svatý Otec chce zachránit své syny, také Židy, a přikazuje, aby kláštery poskytly pohostinství těmto pronásledovaným.“ Podle relátora beatifikačního procesu Pia XII. Petera Gumpela je tím mimo jakoukoliv pochybnost vyvrácena námitka odpůrců, že neexistuje žádný písemný doklad o pomoci tohoto papeže Židům. Gumpel připomíná, že existují stovky svědectví, jak tento papež neustále ústně naléhal buď přímo nebo prostřednictvím svých spolupracovníků, aby církevní instituce Židy přijímaly, což se také stalo. Díky tomu se sedm tisíc z celkového počtu devíti tisíc římských Židů zachránilo. To, že k tomu Pius XII. nevydal žádný písemný dokument, je pochopitelné, protože ten by mohl snadno padnout do rukou Němců, kteří by tak zjistili, kde se Židé ukrývají.

www.radiovaticana.cz, 6. března 2009

KGB kontrolovala demontáž komunismu

Maria Lošová, polská socioložka, přednášející na univerzitě v kanadské Ottawě, vydala letos knihu pod názvem „Privatizace policejního státu“. Dokazuje v ní na základě archivního materiálu, k němuž měla přístup, že Gorbačovova přestrojka v 80. letech byla dílem KGB. Ten měl ovšem zájem na podobném procesu v celém východním bloku. Cílem byla nejen ekonomická privatizace, ale i „privatizace policejních informací“, tj. převedení tajných archivů do soukromého vlastnictví bývalých kágébáků, estébáků a dalších příslušníků tajných služeb, kteří se teď stali vlivnými muži v pozadí, šéfy různých neviditelných mafií, dirigujícími politický i ekonomický život z pozákulisí díky kompromitujícím materiálům na různé osoby, jimiž disponovali. Součástí tohoto procesu byla dohoda s částí disentu, především s lidmi, kteří byli nějak kompromitováni. Domnívat se, že v roce 1989 došlo ve východoevropských státech k vítězství antikomunistů a demokratů, je podle Lošové naivní.

Nasz Dziennik, 4. března 2009

Mluvil o Bohu, je tedy „fašista“

Student jedné vysoké školy v americkém Los Angeles Jonathan Lopez přednesl na semináři prof. Johna Mattesona referát, v němž upozornil na působení Boha ve svém životě a definoval manželství jako nerozlučný svazek jednoho muže a jedné ženy. Profesor jeho vystoupení hněvivě ukončil a nazval jej „fašistickým bastardem“. Později na klasifikačním archu měl od profesora Mattesona napsáno: „Zeptej se Boha, jakou známku dostaneš.“ Tentýž pedagog se také vyjádřil, že kdo na podzim hlasoval pro změnu ústavy státu Kalifornie ve prospěch definice manželství jako nerozlučného svazku muže a ženy, je „fašistický darebák“

Nasz Dziennik, 24. března 2009

UNICEF: Lépe je zabítet

Fond OSN pro děti (UNICEF) vydal svoji výroční zprávu, v níž konstatuje, že „rození dětí je největším zdravotním rizikem pro ženy“. Jako „lék“ na toto „riziko“ doporučuje potraty a antikoncepci.

Nasz Dziennik, 1. února 2009

Chtěla se pomodlit – a ztratila práci

Britská ošetřovatelka Caroline Petrieová, katolička, pověřená službou u nemocných v jejich domech, se zeptala své pacientky May Phippenové, jestli se může za ni modlit. Ona odmítla. Když ale o tom mluvila před svými příbuznými, ti ošetřovatelku zažalovali. Nic nepomohlo, že paní Phippenová se jí sama zastala a poukázala na to, že svou práci vykonává svědomitě a obětavě. Šéf ji vyhodil. Paní Petrieová se obrátila o pomoc ke Křesťanskému centru pomoci k právníkovi dr. Diamondovi. Ten řekl, že křesťané jsou v současné Británii nejvíce diskriminovanou skupinou. Nedávno byl vyhozen z práce jeden věřící sexuolog, protože odmítl s odvoláním na své svědomí poskytnout radu homosexuálnímu páru. Jedna z britských rozhlasových stanic zablokovala rozhovor s jedním protestantským pastorem, protože prohlásil, že Ježíš Kristus je „jediná cesta, pravda a život“, čímž prý urazil své spoludiskutující muslimy.

Nasz Dziennik, 21. ledna a 3. února 2009

Rys je cennější než člověk

„Vláda má větší zájem na ochraně populace rysů na Iberském poloostrově než na životě nenarozených dětí,“ prohlásili španělští biskupové v reakci na návrh Zapaterovy vlády liberalizovat potraty. Tiskový mluvčí španělského episkopátu biskup José Camino řekl, že španělský trestní kodex postihuje podstatně tvrději ničení flóry a fauny než zabíjení nenarozených dětí.

Nasz Dziennik, 17. března 2009

Více katolíků – méně AIDS

Africké statistiky mluví jasnou řečí. Ve Svazijsku, kde počet katolíků činí pouze 5 % obyvatelstva, je nejvyšší počet nemocných na AIDS, tj. 43 % občanů. Naopak v Ugandě, kde katolíci představují 36 % populace, jsou nakaženy pouhá 4 %. Podobná situace je i ve Rwandě: 47 % katolíků a 5 % nakažených. Ještě před dvaceti lety bylo v Ugandě 30 % nakažených. Prezident Museweni se obrátil o pomoc ke křesťanským církvím a položil důraz na propagaci manželské věrnosti a předmanželské čistoty, nikoli na kondomy. Výsledky se dostavily. To je důkaz, že Benedikt XVI. má pravdu, když říká, že kondomy nejsou řešením.

Nasz Dziennik, 26. března 2009

Největší pronásledování všech dob

250 milionů křesťanů žije ve státech, které pronásledují křesťany. Podle zpráv Evangelické aliance je někde na světě každé tři minuty nějaký křesťan kvůli své víře popraven nebo zavražděn.

Bettendes GottesVolk 1/2009

Zázraky neexistují?

Zázraky má dnešní člověk, pro něhož je jasná neměnnost přírodních zákonů, potíže. Proto někteří kazatelé, když mluví o Kristových zázracích, zmírňují jednoznačnost evangelních zpráv třeba tím, že prý rozmnožení chlebů

je výzvou lidem, aby se dělili s druhými o svůj pokrm nebo že Ježíšovo Zmrtvýchvstání znamená vnitřní zážitek učedníků, že Pán žije atd.

Co je to vlastně zázrak? V nauce Církve se jedná o událost, která se stala v rozporu s přírodními zákony a je z čistě přirozeného hlediska nevysvětlitelná. Ateisté, materialisté, deisté a další vyznavači moderny tvrdí: Neexistuje nic, co by odporovalo přírodním zákonům. Jenže nemají pravdu. Tyto jevy jsou i v dnešní době realitou a byly náležitě zdokumentovány. Sluneční zázrak ve Fatimě vidělo na 70 tisíc lidí, v Lurdech bylo oficiálně uznáno 67 lékařsky nevysvětlitelných uzdravení (jde o ta, co byla uznána Církví, těch hlášených je mnohem víc), zázraky jsou požadovány při procesech blahořečení a svatořečení – a opravdu jsou doloženy u všech těchto desítek případů posledních desetiletí. Máme i trvale přítomné zázraky, které jsou zcela v rozporu s přírodními zákony, např. turínské plátno, neboť obraz mrtvého Krista na něm, prokazatelně nenamalován, nemohl vzniknout normální přirozenou cestou, stejně tak i v Mexiku v oku na obraze Panny Marie Guadalupské nemohl být vytvořen přirozeným způsobem výjev Indiána Juana Diega před biskupem Zumarragou. A mohli bychom pokračovat. Mnoho věřících osobně zažilo zázrak, já sám jsem byl očitým svědkem tří: slunečního zázraku v Litmanové (viděly ho spolu se mnou stovky poutníků kolem mne včetně mé manželky), přirozeně nevysvětlitelného uzdravení dosud žijícího Otce Jaroslava Stráže a vyslyšení modliteb mé rodiny, když na Vánoce roku 1983 za třeskutých mrazů se porouchalo topení – a potom náhle naskočilo, což opravář, jenž přišel po svátcích, vůbec neuměl vysvětlit.

Na druhé straně je ale pravdou, že zázraky se nedějí na denním pořádku. Bůh jednou dal přírodní zákony a činí z nich výjimku pouze tehdy, když to prospívá člověku vzhledem k jeho věčné spáse. Nikdy nedělá zázraky jen tak pro senzaci jako kabaretní kouzelník. Sám Pán Ježíš začal konat zázraky až kolem svých třiceti let, kdy zahájil veřejné působení, první v Káni Galilejské. Evangelia postrádají sebemenší zmínku o zázracích Ježíše-dítěte nebo Ježíše-mladého tesaře v dílně sv. Josefa. Apokryfní evangelia se sice o nějakých zmiňují, ale tyto zprávy neznají příliš věrohodně.

Bůh „porušuje“ své vlastní zákony, které dal, pouze tehdy, když vidí, že to pomůže člověku na cestě do nebe, že to usnadní jeho správné rozhodnutí. Proto např. nevyslyší prosby za mimořádné uzdravení u toho, komu právě jeho nemoc pomáhá ke spáse a žádný zázrak nevykoná. Ostatně bylo by iluzí se

domnívat, že demonstrativně vykonaný Boží zázrak by obrátil všechny hříšníky. Kaifáš a další velekněží měli dostatek důkazů, že Kristus vstal z mrtvých – a přesto v něho neuvěřili. Francouzský spisovatel Émile Zola napsal po návštěvě Lurd: „Viděl jsem zázrak, a přesto nevěřím.“ (Krátce před smrtí se ale tento zarytý ateista přece jen obrátil). U některých pyšných lidí by ostentativní Boží zázrak mohl vést naopak k ještě větší zatvrzelosti, neboť by neunesli tento Pánův triumf. Proto Bůh volí raději cestu jemného působení. Ví, že tím dokáže snadněji přivést člověka k obrácení než triumfální manifestací své síly.

Zázraky jsou projevem Boží existence, Boží moci a Boží lásky. Jen Bůh může konat zázraky a nikdo jiný. Apoštolé dostali od Pána tuto moc pouze propůjčenou, tj. v Kristově jménu, není to jejich vlastní moc. Všimněme si jednoho důležitého rozdílu: Zatímco Ježíš Kristus zázračně uzdravuje, křísí mrtvé a vymítá zlé duchy svojí mocí (říká pouze „Vstaň a chod!“, „Lazare, pojď ven!“ atd.), apoštolé tak činí vždycky jenom „ve jménu Ježíše Krista“, jako sv. Petr, jenž uzdravuje chromého žebráka slovy: „Zlata a stříbra nemám, ale co mám, to ti dám: ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!“ (Sk 3,6). Totéž platí i o zázracích jiných omilostněných duší v dějinách Církve, ale i o zázracích na mariánských poutních místech nebo o zázracích na přímluvu světců. Jejich skutečným původcem je Bůh. Panna Maria, andělé a svatí je pouze nějakým způsobem zprostředkují nebo se na nich spolupodílí.

A na závěr jedna důležitá otázka: Existují zázraky pouze v Katolické církvi? Nemohou se dít i mimo ni? Boží všemohoucnost nelze samozřejmě omezovat. Bůh může učinit zázrak i v buddhistickém nebo ateistickém prostředí, ale pouze proto, aby těmto lidem usnadnil cestu k pravé Církvi Kristově, pokud jsou vnitřně disponováni právě pro tento způsob. Tak např. Ježíš Kristus zázračně promluvil k velkému nepříteli křesťanství Šavlovi, aby z něj učinil apoštola národů sv. Pavla. Rozhodně však Bůh nekoná takové zázraky, které by dokazovaly oprávněnost pohanských kultů. Nedávno např. vzbudila v Indii rozruch zpráva, že socha jednoho z bohů v chrámu pila mléko, které jí přiložili k ústům. Odborníci dokázali, že se nejednalo o nic nadpřirozeného, šlo o žár, který z kovové konstrukce sochy vycházel a způsobil rychlé odpařování tekutiny.

Některé divy může působit i ďábel. On jako každý anděl dostal zprostředkovanou moc konat ve jménu Božím zázraky, jenže jí zneužil. Je

známo, jak trápil mimořádnými hrůznými úkazy sv. Jana Křtitele Vianneye, sv. Jana Boska nebo sv. Otce Pia. Jenže není třeba propadat zbytečnému strachu, protože satanova moc je značně omezená, zatímco moc Boží nekonečná.

Zázraky jsou tedy realitou, nikoli pouze hypotézou. Je jich i v současnosti dostačující množství, aby člověk, pokud chce, poznal Krista a přijal ho jako svého Spasitele. Jenže ono to něco stojí, proto moderní člověk by byl raději, kdyby žádné zázraky neexistovaly. Francouzský spisovatel Huysmans ve své Pouti lurdské napsal: „Zázrak je umíráčkem světských vášní, pochopitelně tedy, proč ho lidé nechtějí.“

Proto je třeba kategoricky odmítnout veškeré zpochybňování zázraků, jimiž se modernističtí teologové podbízejí tomuto světu a jeho bezbožným ideologiím. Výprodej víry, který praktikují, znamená i výprodej zázraků. My však budeme navzdory jejich bludům tím více děkovat Pánu, že skrze zázraky i v tomto moderním světě nám ukazuje svoji blízkost a tiše nám říká: „Neboj se, červíčku, já jsem přemohl svět.“

PhDr. Radomír Malý

Zapomenutá anglická svěťice

Kdo dnes ví o svaté Margareth Clitherowové? Byla svatořečena papežem Pavlem VI. roku 1970. Jedná se o mučednici katolické víry v Anglii v době pronásledování královny Alžběty roku 1586. Pocházela z měšťanské rodiny z Yorku, byla anglikánského vyznání a provdala se roku 1571 za řezníka. Tři roky po svatbě konvertovala ke Katolické církvi, která byla zakázaná, za účast na mši sv. byl stanoven trest smrti. Margareth otevřela svůj dům katolickým kněžím, kteří se tajně vylod'ovali na anglickém pobřeží, ukrývala je zde, účastnila se jejich tajných mší a organizovala pokoutní vyučování katechismu pro děti. Kdo by ukrýval katolického kněze, ten se podle zákona dopouštěl velezrady, za což platila bez pardonu poprava. Ty probíhaly obzvlášť krutým způsobem. Katolický kněz Hugh Taylor, jehož „vina“ spočívala pouze v tom, že se zdržoval v Anglii, byl zaživa rozpárán, rozčtvrcen a teprve potom oběšen. Margarethina pomoc katolickým kněžím nezůstala utajena. Udavači se země jen hemžila. Byla zatčena a odsouzena ke krutému trestu smrti rozdrčením. Místní anglikánský reverend se pokoušel přimět ji k odvolání, ona

však dala přednost pravdě Kristově před bludy. K popravě si oblékla čepec a závoj jako nevěsta. Chápala svoji mučednickou smrt jako mystickou svatbu s Ježíšem Kristem. 25. března, na svátek zvěstování Páně roku 1586, byla usmrcena tím, že na ni položili desku a na tu kladli stále těžší a těžší závaží, až jí tato váha rozdrtila tělo. Její dva synové a dcera uprchli do zahraničí, synové se stali kněžími a dcera řeholnicí.

Takových mučedníků z doby Alžbětina pronásledování bylo mnoho. Mluví se o nich málo. Katolíkům je stále předhazována doba „temna“ v českých dějinách. Nehájíme násilí na protestantech a odsuzujeme je, jenže vidět pouze toto a ignorovat podstatně krutější násilí anglického protestantismu na katolících je neobjektivní, proto je třeba o těchto mučednících více psát a mluvit.

PhDr. Radomír Malý

Protipotrátová politická strana

Ve Francii byla založena nová politická strana, která si stanovila boj za zákaz potratů jako svůj hlavní politický program. Nazývá se AMEN, což je zkratka jejího francouzského názvu, jenž zní „Zastavme krvavou lázeň nenarozených!“ V jejím čele stojí paní Jacqueline Robertová. Tvrdí, že líhní potratů jsou především prostituce a perverzní krkavčí matky.

Glaube und Kirche, 4/2009

Obětí zemětřesení dvě řeholnice

Nedávné zemětřesení v italské Laquile usmrtilo také dvě řeholnice: jednu klarisku a jednu augustiniánku.

Glaube und Kirche, 4/2009

„Fundamentalisté“ nebezpeční

Studentský časopis Vysoké pedagogické školy ve švýcarském Curychu zveřejnil ostrý útok proti studentům, kteří odmítají učební osnovy tzv. sexuální pedagogiky, protože propagují pohlavní promiskuitu a homosexualitu. „Bude

náš pedagogický systém nabourán fundamentalisty?“ ptá se list pateticky. Prý 10–20 % studentů jsou „fundamentalisté“

Glaube und Kirche, 4/2009

Vystoupil z CDU kvůli napadání papeže

Bývalý premiér německé spolkové země Sasko-Anhalt Werner Münch ohlásil svůj výstup ze strany CDU. Zdůvodnil to nedávným výpadem kancléřky Angely Merkelové proti Sv. Otci Benediktu XVI. v souvislosti s biskupem Williamsonem.

Kirchliche Umschau, 3/2009

O půl milionu méně

Počet nominálních katolíků v USA za poslední tři roky poklesl o 500 000. Statistiky udávají 67 milionů amerických katolíků. Je to největší konfese v této zemi. Po nich následují tzv. „jižní baptisté“ se 16 miliony.

Kirchliche Umschau, 3/2009

Pius XII. počítal se zatčením

Hrdinný papež Pius XII., který má přímou nebo nepřímou zásluhu na záchraně 700–800 tisíc Židů před plynovými komorami, počítal po obsazení Říma Němci roku 1943 se zatčením. Dokumenty z tajného archivu Svatého stolce odhalují, že Pius XII. odmítl z Říma emigrovat, protože jako dobrý pastýř chtěl být se svým stádem. V případě jeho zatčení se měly všechny vatikánské úřady přestěhovat na neutrální území do Portugalska. On by rezignoval a tam by byl zvolen nový papež. Naštěstí hitlerovci už nestačili tomuto pontifikovi ublížit.

www.kreuz.net, 24. dubna 2009

Síla víry

Ještě před únorem 1948 jsem měl v Dobrušce přítele. Příležitostně mě seznámil s podivným osudem své rodiny. Byli katolíci, rodiče tří dětí. Když čekala jeho žena čtvrté dítě, onemocněla a lékaři zjistili zhoubný nádor na levé

straně plic. Aby ženu zachránili, trvali na okamžitém přerušení těhotenství. Ale tato věřící žena jejich zásah odmítla a dítě šťastně donosila. A titíž lékaři žasli, že zhoubný nádor z plic zmizel. Plod prý tlačil na plíce jako pneumotorax, a nejenže způsobil uzdravení matky, ale i dítě se narodilo úplně zdravé. Takže, Duch Boží vane, kde chce.

Jožka Husek

Svědomy lékařů

Blízcí přátelé ze Zlína, manželé Luxovi, mně vyprávěli příběh své dcery. Byla lékařkou a její manžel primářem. Oba působili na Karlovarsku, blízko německých hranic. Komunističtí nadřízení po jejím manželovi žádali, aby prováděl interrupce. Neuspěli však. Jako věřící katolík a věrný Hippokratově přísaze odmítl. Následně byl zbaven primariátu a přeřazen do nejnižší platové kategorie jako začátečník.

Přišel rok 1968. Oba manželé využili dočasněho uvolnění hranic, emigrovali i s dětmi do západního Německa, kde je okamžitě zaměstnali v nemocnici a poskytli jim byt 3+1. Po třech letech úspěšného působení si postavili vlastní rodinný domek. Tento příběh je jasnou odpovědí všem, kteří svoje servilní jednání vůči totalitnímu režimu omlouvají tím, že byli přinuceni.

Jako politický vězeň jsem se v Ostrově nad Ohří setkal s pražským advokátem, který tam pracoval jako zedník. Zeptal jsem se ho, proč nechal advokacie. „Nemohl jsem už vydržet ten nátlak ze strany komunistů, tak dělám raději zedničinu a mám tu od nich pokoj,“ vysvětlil mi tento statečný muž. A i jako zedník si přišel na slušné peníze. Stačilo jen trochu statečnosti a – čisté svědomí.

Jožka Husek

***Každý den v naší zemi 70 matek přijde o své dítě
vinou umělého potratu... a lhostejnosti okolí.***

***Nenechme lidi se s tím smířit,
povzbud'me je k přijetí lepší cesty.***

Srdečně zveme Vás i všechny ve Vašem okolí
k účasti na pravidelných akcích v centru Prahy

ODVAHU K ŽIVOTU

od 3. 4. 2009

každou první středu v měsíci

17.00 Mariánské náměstí

poté přesun na Můstek, ukončení do 18.30

***Cílem je povzbudit k přijímání mateřství
jako celoživotního obohacení rodičů
a důležitého přínosu pro celou společnost
a upozornit, čím je pro ženu umělý potrat.***

Naším úkolem bude zajištění transparentů
a rozdávání osvětových materiálů.

Vítáni jsou všichni, zvláště mladé ženy a děti.

Z deníku pravoslavného kněze Mgr. Libora Serafína Halíka, Ph.D. z modlitební stráže před nemocnicí v Brně

Poprvé s transparenty od maminek z azylu

8. brněnský pochod pro život – 2. sobota v březnu 2004

Uskutečnil se 13. 3. 2004. Začal mší svatou u kapucínů. Josef Š. přivezl protipotratové transparenty a vylepšený megafon. Transparenty vyrobily maminky v protipotratovém azylovém domově „Na počátku“. Šli jsme přes Zelný trh, pak ulicí Husovou k nemocnici na Obilním trhu. P. František P. byl konečně nadšen, že nápisy četlo aspoň 1 000 lidí – zvláště z tramvají a automobilů projíždějících frekventovanou silnicí. Před nemocnicí jsem do megafonu přečetl příběh MUDr. Nathansona, bývalého potratáře, kterému se časem zhnusilo zabíjet děti. Zástup pochodujících četl spolu se mnou. Zazpívali jsme také chorál Svatý Václave.

Večer po pochodu jsem navštívil minoritu MUDr. Bogdana a faráře minoritského kostela Řehoře. Promítl jsem jim dnešní pochod od kapucínů a domluvil s nimi budoucí brněnský pochod od nich na 15. 5. 2004 v 10.00.

V neděli 14. 3. 2004 sloužím svatou liturgií v Třebíči. Přicházejí mi následující myšlenky. Dokud se budou lidé homosexuálům vysmívat, coby nenormálním, bude dobře. Jakmile je budou ctít, tehdy se homosexualita rozšíří. Právě neúcta ve společnosti, v kultuře a v Církvi, účinně brání rozšiřování homosexuality. Úcta k homosexuálům je blud. Kdo má úctu ke zlodějům, sám se zlodějem stane. Kdo má úctu k vrahům, sám se vrahem stane. Kdo má úctu k homosexuálům, sám se jím stane.

V pondělí 15. 3. 2004 stojím před nemocnicí na Obilním trhu zcela sám. Poté jsem velmi unavený. Vyčerpáním usínám na podlaze.

V úterý 16. 3. 2004 mne na Obilním trhu zastupuje pan František B. na invalidním vozíku. Je tam sám. V Brně se konala schůze pravoslavných duchovních. Ukazují fotografie z brněnských pochodů několika duchovním. Duchovní Libor R. všem promítl nedávno odvysílaný pořad v České televizi *Cesty víry*, který byl výrazně prohomosexuální. Údajně věřící křesťan tam prezentoval vysloveně rouhavé a lživé myšlenky, že Ježíš Kristus byl homosexuál a jeho partnerkou byl svatý apoštol Jan. Současně v pořadu informovali, že Starokatolická církev (ta denominace, co se oddělila od Katolické církve roku 1870) v Rakousku a Nizozemí v kostelech žehná

registrovaným partnerstvím homosexuálů. Uvědomuji si, že asi proto do Starokatolické církve nedávno přestoupil televizně známý římskokatolický kněz a odpadlý dominikánský řeholník Štampach. Ten v radiu i v televizi oznámil, že ještě coby dominikán byl členem protikřesťanské zednářské lóže. Duchovní Libor R. (který se o rok později stal ředitelem eparchiální rady) požádal na této schůzi biskupa Simeona a všechny přítomné duchovní, aby takto rouhavé prohomosexuální myšlenky veřejně odsoudili. (K tomu došlo o rok později, v celostátním věstníku *Hlas pravoslavi* v dubnu roku 2005.) Večer se z radiového vysílání BBC dozvídám, že nejen křesťanský poslanec Karas, ale i patriarcha Československé církve husitské Jan Schwarz veřejně kritizoval nejnovější knihu *Život Ježíše Krista*. Tato kniha lživě popisuje Krista coby narkomana.

Usínám až ve 3.50 ráno ve středu 17. 3. 2004. Na stanici Proglas ve vysílání radia Vatikán 8.45–9.00 slyším, že umělé oplodňování ve zkumavce je spojeno se zabíjením malých dětí. Proto je nepřijatelné, ač se provozuje již čtvrt století a narodil se z něj, kromě těch zabitých, jeden milion živých dětí. Od 10.00 stojím před nemocnicí s Janou R. Čtyři neznámí vysokoškoláci mi sem přišli za tuto činnost poděkovat. Pak mne navštěvuje MUDr. S. a provinciál řehole dominikánů Alvarez, kterým promítám videozáznam z 8. brněnského pochodu pro život a proti potratům. Provinciál mi oznámil, že celostátní pražský pochod pro život a proti potratům dne 27. 3. 2004 povede královéhradecký římskokatolický biskup a současně dominikán Duka (vedl pobožnost v kostele před pochodem).

Osvobozován skrze realitu

Stanice Radiožumál 17. 3. 2004 oznamuje, že v Praze je policií usilovně hledán jistý homosexuál a jeho partneři, kteří už dva roky rozšiřují AIDS. Tomuto smrt šířícímu homosexuálovi hrozí v České republice až tři roky vězení. Přemýšlím o svém omylu z 8. 12. 1987. Toho večera ve 20.00 jsem v Československé státní televizi pozoroval podpis dohody o likvidaci jistého typu jaderných raket. Prezident USA Reagan zvolal k šéfovi Sovětského svazu Gorbačovovi: „Bůh Vám žehnej!“ Tehdy jsem neznal 3. verš Žalmu 66: „Řekněte Bohu: Jakou bázeň vzbuzují tvé činy! Pro tvoji nesmírnou moc se vtírají v tvou přízeň i tví nepřátelé.“ (ekumenický překlad) „Říkejte Hospodinu: Jak hrozivý jsi ve svých skutcích! Pro mohutnost tvé síly ti budou

podlézati i nepřátelé tvoji.“ (překlad Viktora Fischla) „Rcete Bohu: Jak hrozný jsi ve skutcích svých! Pro velikost síly tvé lháti budou tobě nepřátelé tvoji.“ (kralický překlad) Ted' už vím, že vtírání a podlézání se uskutečňuje pomocí lži. Lháři lžou Bohu i Božímu služebníkovu – člověku, pokud je zaskočí hrůza a strach. To jsem v roce 1987 nevěděl. Proto jsem naletěl argumentaci maďarského katolíka a začal si bláhově myslet, že ateista Gorbačov, přestože zůstává ateistou, tak má srdce plné Boží milosti. Přeplněné Boží láskou k lidem. Proto musí být on a jemu podobní ateisté navěky spaseni. To byl hluboký omyl maďarského katolíka i můj. Avšak od toho dne mě uvedený omyl několik let emocionálně uspokojoval, uklidňoval. Usnadňoval mi několik let život. Bůh mě však miloval, a proto se rozhodl mě z tohoto antimisijského bludu vysvobodit. Začal už v roce 1989, kdy jako šíp zasáhl mé srdce větou: „Se sobcem ani Bůh nehne!“ Zážitky a slovy podobného obsahu dobrý Bůh pak zasahoval mé srdce každoročně. A to tak dlouho, dokud cele nepřesvědčil mé emoce a můj rozum. Ted' chápu, že cele sobecký člověk je tím, o kterém učil Kristus v podobenství o semeni padlém podél cesty (Mt 13,3–23; Mk 4,2–20; Lk 8,4–15). Tomu Boží pravda a Boží nesobecká láska ani na Zemi ani na věčnosti nepomůže. On se již natolik zkazil, že miluje pouze své já a tuto sebelásku vždy ospravedlní nějakou lží, nějakým rouháním se Duchu svatému (Mt 12,32; Mk 3,29; Lk 12,10). Z bludné víry v prázdné či poloprázdné peklo mě Bůh vysvobozuje dodnes. Jde mu to se mnou těžko, neboť uvedený omyl je pohodlný. Proto je rozšířen prakticky u všech současných křesťanů. Pravdou mne Bůh osvobozuje skrze každodenní realitu. Tu zakouším, když stojím kvůli záchraně bezbranných nemluvňátek před nemocnicí na ulici. Tam má přítomnost pobuřuje kruté ateisty. Každodenně je slyším obhajovat zabití jejich či cizího nemluvněte v lůně matky. Nestydí se, neboť v barbarské České republice je to beztestné. Každodenně, když jim dojdou argumenty, používají sprosté nadávky. Občas vyhrožují násilím.

Ve čtvrtek 18. 3. 2004 stojím před nemocnicí s Lucí Š.

V pátek 19. 3. 2004 mě probudily ze spánku následující věty Pána Ježíše Krista. „Já jsem pravda. Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho. To světlo ve tmě svítí. Ale oni více milovali tmu než světlo, neboť jejich skutky byly zlé.“ To se opakuje i dnes s pravdou o interrupci, že interrupce je vražda. Ačkoliv platí: „Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí.“

Od 10.00 jsem před nemocnicí se salesiánem Honzou. Definitivně zamlouvám celý zájezdový autobus na pochod do Prahy proti potratům.

V neděli 21. 3. 2004 sloužím svatou liturgii v Třebíči.

V pondělí 22. 3. 2004 stojím před nemocnicí s Janou R.

V úterý 23. 3. 2004 stojím před nemocnicí s Janou R.

Ve středu 24. 3. 2004 jsem u nemocnice sám. Zhruba čtyři lidé mi nadávali. Nikdo mne nepochválil. Nakonec přijelo a zastavilo u vchodu civilní auto. Napadlo mě teď hned se pomodlit, aby ta spolujezdkyně nešla na potrat. Modlil jsem se v duchu za to. Z toho auta nakonec nikdo nevystoupil. Vycouvalo a odjelo od nemocnice. Asi se stal zázrak. Díky, Bože. Poslední dobou – asi více než měsíc –, si všímám, že chodníky u nemocnice jsou stále méně zaplněny zaparkovanými auty. To znamená, že do této nemocnice jezdí stále méně lidí.

Ve čtvrtek 25. 3. 2004 jsem před nemocnicí s Lucií Š. Český statistický úřad zveřejnil, že v roce 2003 celá jedna třetina novorozenců byla u nás nejen počata, ale i porozena mimo manželství. Bylo uzavřeno nejméně sňatků od 1. světové války. Většina českých žen roku 2003 porodila své první dítě až ve 28 letech. Zemřelo zde o 18 000 více lidí, než se narodilo. Náš národ vymírá.

V pátek 26. 3. 2004 ve zprávách BBC v 9.00 slyším informaci, že senát USA schválil nový zákon o trestání toho, kdo by násilím způsobil smrt plodu těhotné ženě. Tím nenarozené dítě získalo v USA určité právo. Před nemocnicí jsem s Janou R. když jsem tam byl ještě sám a četl žalm 88, verše 21–25 a verš 27, tak mně pohnutím naskočila tzv. husí kůže. Text zní: „Nalezl jsem Davida, svého služebníka, pomazal jsem ho svým olejem svatým. Pevně bude moje ruka při něm, udatným ho učiní má paže. Nepřítel ho nepřekvapí a bídák ho nepokoří. Před ním potru jeho protivníky, porazím ty, kdo ho nenávidí. Bude s ním mé milosrdenství a věrnost, jeho roh se pozvedne v mém jménu. On mě bude vzývat: Tys můj Otec, můj Bůh, moje spásná skála.“

Večer se dozvídám, že poslanci ČR přerušili rozpravu o umělých potratech a hlasovat o nich budou až v úterý 30. 3. 2004.

Celostátní pochod pro život v Praze roku 2004 – před hlasováním poslanců

V sobotu 27. 3. 2004 pořádám zájezd do Prahy na pochod. Předem jsem připravil duchovní program pro čas trávený v autobuse. Pochod byl úspěšný –

pochodovalo nás několik tisíc na Václavské náměstí. Měli jsme tam naše dva velké brněnské kříže. Do megafonu jsem recitoval modlitby a lidé se k modlitbě přidávali. Natočila nás Česká televize a pochod byl v celostátním zpravodajském vysílání od 19.15. Po pochodu jsem ještě navíc s menší částí brněnských účastníků prošel s kříži a plakáty tzv. starou Prahou, včetně Karlova mostu. Do megafonu jsem recitoval modlitby a nikdo nám neublížil. Snad jen to, že jeden mladík na mě plívl.

V neděli 28. 3. 2004 jsem sloužil svatou liturgii v Třebíči.

V pondělí 29. 3. 2004 jsem na Obilním trhu s Janou R.

V úterý 30. 3. 2004 jsem u nemocnice s Janou R. Večer, se dozvídám, že většina poslanců ČR zůstala bezcitnými k nenarozeným dětem. Rozhodla se dál chránit lékaře potratáře. Neschválili návrh zákona zakazujícího umělé potraty a trestajícího tuto skupinu nemilosrdných lékařů. Křesťanský poslanec Karas tento neúspěch ve zpravodajství televize Nova komentoval slovy: „Boj za ochranu lidského života teprve začíná.“ Ano, to je pravda, staré zlo obvykle nelze vykořenit rychle.

Ve středu 31. 3. 2004 jsem s prezidentem Hnutí Pro život ČR, s poslancem Karasem, s vozíčkářem Františkem B., s pravoslavným učitelem angličtiny a jinými v Praze na předpremiéře Gibsonova filmu *Umučení Ježíše Krista*. Dobrý Pán Bůh více než vyslyšel mou zhruba rok starou prosbu, abych mohl alespoň v Polsku uvidět tento dobře zpracovaný film o utrpení mého Pána. Nemusel jsem jet až do Polska. Česká firma Bonton opatřila film českými titulky a já dostal zdarma vstupenku na předpremiéru. Haleluja. Bud' vzdána Bohu chvála!

Duben 2004

Tento měsíc již nebudu rozebírat den po dni. Ač stojím dál před nemocnicí každého všedního dne a v jisté dny sloužím také pravoslavné bohoslužby v Třebíči. Popíši zde nejen to nejzajímavější z Obilního trhu, ale i věci, které se mne nějakým způsobem dotkly. Tento měsíc se nekonal brněnský pochod, neboť druhou sobotu v měsíci byly pravoslavné i katolické velikonoce, Bílá sobota. Současně bylo aktuální posílat spolupracovníky do kina na Gibsonův film o umučení Ježíše Krista.

Ve čtvrtek 1. 4. 2004 jsem stál na Obilním trhu před nemocnicí v čase své

modlitební služby 10.00–12.00 jistou dobu sám a jistou dobu asi s Janou R. či Františkem B. Přistoupila ke mně mladá paní Radmila D. z Bystrce. Řekla mi, že v této porodnici nedávno porodila císařským řezem děťátko. Zdravotníci jí miminko někam odnesli, když byla v narkóze. Když se probudila, zoufale ho hledala, ale nemohla ho nalézt. V tomto okamžiku stresu však zaslechla můj zpěv žalmů. To ji uklidnilo. Za to mi přišla dnes osobně poděkovat. Minulý týden mi jejím jménem už děkovala její kamarádka. Mladá paní Monika, Romka, mě poprosila o videofilm umělého potratu. Odpoledne se mi pan František B. nabídl, že mě 8. 4. 2004 zastoupí u místostarostky Svobodové, což udělal.

V pátek 2. 4. 2004 se mnou před nemocnicí nově spolupracovaly Marie K. a Věra N. Staly se svědkyněmi zásahu dvou městských policistek. Tyto strážnice se rozhodly mě obtěžovat. Chtěly hned využít situace, že v úterý většina poslanců odmítla zakázat umělé potraty v České republice. Zamítnutá poslanecká iniciativa mi přestala krýt záda. Odteď jsem musel ještě více věřit Bohu. Zpěvem jsem se modlil žalm 83. Např. verš třetí zněl takto: „(Bože) Hleď, jak tvoji nepřátelé hlučí, kdo tě nenávidí, pozvedají hlavu.“

Když jsem zpíval verše 18 a 19, stály u mě ty dvě strážnice. Verše zněly: „Ať jsou zahanbeni, vyděšeni navždy, ať se rdí a hynou, ať poznají, že ty jediný, jenž Hospodin máš jméno, jsi ten nejvyšší nad celou zemí!“

Nutily mne přestat zpívat. Dozpíval jsem 19. verš a odpověděl jim na dotazy. Postavou vyšší strážnice se přede mnou pochlubila, že ona zde byla na umělém potratu a já jí tu zpěvem vadil. Řekla, že poblíž místa, co stojím, dole v budově dělají miniinterrupce. Proto jí tu vadím. Odpověděl jsem jí, že je dobře, když jí vadím právě tady. Připojil jsem, že včera mi přišla jedna maminka poděkovat za zpěv žalmů. Že jim mohu klidně dát její adresu a jméno. Strážnice však o to nestály. Dále jsem odpověděl, že má maminka byla na umělém potratu ze sociálních důvodů. Zabití vlastního dítěte ji zdravotně velmi poškodilo. Vyšší strážnice odfrkla: „Já tady na potratu byla. Žádné problémy a výčitky nemám!“ Má spolupracovnice doplnila: „To proto, že jste hodně zkažená, bez svědomí.“ Městské strážnice pak živě debatovaly s tehdejším správcem budovy panem Kopeckým. Nelegitimovaly mě. Poznaly, že to ten pravoslavný kněz se nevzdá, ač změna zákona neprošla. Odjely autem, které pro ně dojelo. Kopecký beze slova zmizel v útrobách nemocnice. Podle zpravodajství jihomoravského Večerníku se v Brně, Brně-venkov a ve Znojmě budou pro

nedostatečný počet žáků slučovat střední průmyslové školy. To je viditelným znamením vymírání našeho obyvatelstva.

Pomoc těhotným ženám a informace

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

152 00 Praha 5

telefon: 603 976 231

<http://prolife.cz>

<http://svobodavolby.cz>

Informace o přirozeném plánování rodičovství –

o symptotermální metodě podá

Liga pár páru

David a Michaela Prentisovi

Fügnerova 143/9

272 01 Kladno

tel.: 312 686 642

www.lpp.cz, lpp@lpp.cz

<http://lpp.cz>

**Nakladatelství Řád (P. ing. Karel Dachovský, Sarajevská 13,
120 00 Praha 2) vydalo a zašle tyto publikace:
(poštovné neúčtuji)**

1)	K. Dachovský: „Svatá Gianna Beretta Molla“	35,-	Kč
2)	K. Dachovský: „Alexia“, příběh 14leté dívky postižené rakovinou	30,-	Kč
3)	K. Dachovský: „P. Paul Marx, OSB“, životopis aktivisty proti interrupcím v USA	30,-	Kč
4)	K. Dachovský: „Cestou k Bohu“, úvod do víry pro dosud nevěřící	10,-	Kč
5)	MUDr. John Grady: „Interrupce – ano, nebo ne?“	10,-	Kč
6)	Ivan Slavík: „Kapky krve a potu Arnošta Jenče“, básně	9,-	Kč
7)	K. Dachovský: „Česká odysea“, náboženské básně	25,-	Kč
8)	Časopis Řád – vychází 3x ročně, časopis pro obranu nenarozeného života, informace z Církve, literatura, cena za kus	25,-	Kč
9)	K. Dachovský: „Sedm statečných bojovníků proti interrupcím v USA“	13,-	Kč
10)	„Zpovědní zrcadlo“ pro přípravu ke zpovědi	1,-	Kč
11)	K. Dachovský: „Sepnuto duhou“, náboženské básně	50,-	Kč
12)	K. Dachovský: „Umlčený zvon“ – román o knězi Janu Bártovi	130,-	Kč
13)	K. Dachovský: „Svatý Norbert“	50,-	Kč
14)	P. F. Mikulášek, SJ: „Za zdí a bez zdí“ – paměti jezuity	130,-	Kč

Pomoc těhotným ženám a informace

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

152 00 Praha 5

telefon: 603 976 231

<http://prolife.cz>

<http://svobodavolby.cz>

Syn svatého Ignáce

Kniha vzpomínek P. Františka Mikuláška SJ. (1913–1993) **Za zdi a bez zdi** je četba jadrná a zdravá a odvažuji se předpovídat, že bude patřit ke klasice, k jádru svého žánru ve dvacátém století, ačkoli nemá žádné literární ambice. Je to raport, střizlivě věcná zpráva člověka, který má jasno v tom, co je a co není důležité. Dobře ví zejména o důležitosti detailů. Nenajdeme u něho ani stopu autorské ješitnosti nebo skrytě okázalé skromnosti, jaké provázejí tak mnohé memoáry. Otec Mikulášek píše či vypravuje bez příkras, bez odboček a zbytečných výkladů, prostě a výrazně, jako výpověď do protokolu. Nejedna stránka nám svou strohou obnažeností připomene, že byl školen mimo jiné na *Pamětech* svého duchovního otce sv. Ignáce z Loyoly.

Tyto vzpomínky jsou historií hledání vůle Boží: nebylo snadné ji vždy poznat leckdy ani v příkazech představených, tím obtížněji v šikanování bachařů nebo v byrokratických požadavcích církevních tajemníků či stavebních úřadů. Otec Mikulášek se ohlíží na svou životní cestu bez hysterie i bez přikrášlování. Přijímal život a svět beze strachu i chlouby, skutečnost bral na vědomí takovou, jaká přicházela, se stejnou vyrovnaností a rozvahou, ať byla příjemná nebo šla zle proti srsti, nebo dokonce proti rozumu. Jeho životní příběh byl v některých etapách mimořádně dobrodružný a stále dramatický, nepotřebuje žádné scénické úpravy.

První část knihy nazvaná **Za zdmi** pojednává o letech předřeholních a o vstupu do řádu, o formaci a vzdělávání na evropských vysokých školách, což vše se skutečně mělo odehrávat víceméně „za zdmi“ klášterů, univerzit a chrámů jako příprava na působení v řádu, kde byl určen pro výuku filosofie na jezuitském učilišti. Události, které záhy otřásly Evropou a světem, zbořily rázem zdi jakékoli izolace a cesty mladého řeholního kněze (vysvěceného 1940) splynuly s cestami uprchlíků, zajatců, štvanců a vězňů v Belgii a Francii, než ho zavedly zpět do vlasti, nazývané tenkrát Protektorát Čechy a Morava. Druhá část, **Bez zdi**, se z větší části odehrává za zdmi vězení a za ploty táborů, kde autor trávil 9 let, k nimž byl odsouzen v jednom z prvních monstrprocesů s představiteli řádů (Machalka a spol. měl vytvořit předpoklady a vyvolat atmosféru pro likvidaci klášterů a řeholí v ČSR). Trest si odpykal celý – z milosti správy mírovské věznice mu byly

prominuty dvě hodiny z plných devíti let! A pak už opravdu beze zdí krušná pouť v tvrdých civilních povoláních, než se postupně mohl vrátit do duchovní správy a po krátké epizodě v redakci Katolických novin za Pražského jara působil v pražské farnosti Podolí. Dožil se, vážně nemocný, listopadového převratu a alespoň poslední léta života trávil mezi svými u svatého Ignáce.

V závěrečných stránkách svých vzpomínek podává mnoho pastoračních podnětů o vztahu věřících ke svátostem či k náboženskému vzdělávání a praktických úvah o působení na změnu mentality věřících, ohlížejících se až příliš zpět a bezradných v propadlišti současného světa s jeho ztrátou hodnot. Bylo to psáno ještě za hluboké totality (1980), ale je to platné a aktuální ještě dnes. A o to autorovi šlo: „Poradit dnešnímu člověku, jak by dovedl být člověkem a dokonce křesťanem nebo knězem a řeholníkem v této tlačenici a strkanici, to opravdu nebude snadné.“ (...) „Přesto myslím, že můj zpětný pohled může někomu pomoci alespoň v přemýšlení a v jeho vlastním orientování se.“

Na závěr si dovolím ocitovat několik slov ze své recenze, která vítala první vydání této knihy v roce 1993: „Hluboká životní moudrost, jak přijímat z ruky Boží bez překvapení, bez rozčilení i bez slavnostního patosu míru let naplněných nejpřevratnějšími událostmi i běžným lidským trápením a utrpením osloví čtenáře do hloubky, poněvadž se o ní nehovoří, ale je prostě přítomna v každém odstavci.“

Vytýkal jsem tehdejšímu vydání jediné: že kniha vyšla na šedivém nekvalitním papíře z tiskárny skript a z četby bolely oči. Je tudíž radostné, když totéž nakladatelství Řád ji dnes vydává na dobrém papíru a úhledným tiskem. (třebaže se nevyhnulo některým tiskovým chybám, např. heidrychiáda (opakovaně) místo heydrichiáda, nebo datum autora zatčení 14. dubna 1950 místo 14. března – proces začal v pátek před Květnou nedělí 1950 a skončil 5. dubna!)

Mojmír Trávníček

Svatý Padre Pio

Karel Dachovský

Nejsilnější atlet po Kristu –

Padre Pio.

Stačí nést kříž

a to na naplnění života stačí.

Přesýpací hodiny

– minuta má velkou vážnost.

Na jeho místě bych se ani nehnul,

on chodil na staveniště nemocnice

v San Giovanni Rotondo.

Hodiny na skřipci ve zpovědnici.

Nevidíme do nebe, ani do očistce.

Před mými exerciciemi

se mi objevili ve snu Padre Pio

a dva františkáni v hábitu

vedoucí mě k modlitbě.

Stigmata nejsou pro mě.

Řekl bych,

že jsem františkánům neuškodil.

Jeden den františkána Jana Baptisty Bárty

Karel Dachovský

Poprvé jsem v roce 1966

četl s chutí básně.

Poté profesor Malec

nám zadal kompozici:

„Poezie všedního dne“

Den je všední jen pro někoho.

Vltava líně teče,

ale je schopna ohrozit

i podnoží Karlova mostu,

jakápak všednost při záplavách,

kdy se chvějí i sousoší,

nejen svatá Luitgarda.

Baptista patrně nikdy neplakal.

Je někdo stvořen

pro křížovou cestu.

Ocel je pro lidi,

jak byla zneužita špice

Longinova kopí

při vetknutí do Nejsvětějšího srdce.

Baptista byl takřka ze železa,

jen jeho srdce nakonec nevydrželo.

Možná to byl ten den,

kdy jsem vzal do rukou

prokleté básníky.

Baptista patrně hladověl

někde v korekci,

ale i chlad je vlčí nepřítel.

Místo pohlazení

brousil pak křišťálové ověsky,

*takový lustr může koupit
jen emír z pohádkového paláce.
Řeholník si nemůže vybírat,
s kým bude.
Na cele bylo s ním šestnáct vrahů.
Prý to bylo to nejhorší.
Jako by pád s křížem byl lepší
než bičování.*

*Málokdo si myslí,
když vstupuje do kláštera
se zelenou kvadraturou
a cukrovými ambity,
že skončí na kříži.*

*Byl to rybář lidí,
patrně nikdy nepřivoněl
ke kalíšku růže
a ten děsný půst šestnácti let
od kázání.*

*Básníky neměl rád,
básníci by měli mít kříž z bonsají,
ale řekněte mi,
kdo jiný o něm dnes zpívá
a obětuje mši svatou
za jeho duši?*

*Nevěřím, že by svatý František
si bral každý rok
na svůj svátek
své duchovní syny z očistce.*

*Pokud malomyslníte nad sebou,
hříchy může mít i mučedník.*

Co znamená františkánství

Karel Dachovský

1)

*Jakoby Panova zahrádka,
vlahé cypřiše
a kopce vlídné k poustevníkům.
Nedaleko Alverna
chystající dubovou náruč
pro stigmatizovaného.
Assisi.
Italský talíř,
na hradě se třepetá kříž,
ve městě dámy a šviháci s loutnami.
František tím pohrdl.
Kdesi o hladu,
v duši sladkost Ježíše.
První františkáni za hradbami –
jacísi středověcí beatnici.
Rivotorto,
příbytky pro ovce,
skrčení františkáni
ve vytržení Ducha.
První vlastní kostelík,
Panna Maria Andělská,
odkud budou proudit
odpustky bez peněz,
takové nadlehčení tíže v očistci.*

*Vím, co je vlastní kostel,
mně sebrali kostel svatého Rocha.
Myslel jsem si,
že František je sladký pěvec
nemající vlastní housle,*

*jen dva překřížené proutky.
První báseň v italštině –
Sluneční píseň,
jak nezpívat o bratru slunci,
které zahání temnoty
a dává růst božské révě.
Nestrachoval se –
ani vlka z Gubbia,
ani sultána,
vojevůdci mají respekt k hrdinům.
Krmil holubice
u Panny Marie Andělské.
Poverello,
šílené, ale přesto pravdivé
spoléhání na chléb Prozřetelnosti.*

2)

*Vstoupil jsem do tajného
františkánského kláštera –
Na Perštýně 15. v Liberci.
Trochu těsné pro básníka,
který se vzdal veršů,
ale občas vyrazil
na Ještěd v oblacích
a Jizerky v létě, v zimě.*

*Přesto řeholnění
je snadnější v lehkonožém mládí.
Bratr Petr pracoval
u soustruhu v LIAZu
a toužil po vzdělání,
ale to víme až nyní.*

*Místo toho provinciál
charismatický Otec Aleš,*

*plný úsměvu, nás učil,
jak pěstovat okurky
a na jaře přištipovat
šlahouny vinné révy.
Věděl, kde jsou vrchy poezie
a znal nejkrásnější růži na světě.
Opakoval:
„Hlavně, abychom svatě žili.“
Šíleně věřil,
že někdy půjde na misie
k pravoslavné báni.
Mluvil o kříži,
ale Otec Bárta
tak neviděl budoucnost.
Ten nás učil,
co je ascetica serafica
a já nevěděl, o čem mluví.*

*Přišel boxerský úder
jednoho rána,
kdy lidé klapou
v chůzi z kopce.
Viděl jsem
ve Státní bezpečnosti draka
a začaly mě zachvacovat
bažiny otrávené fantazie.
Už jsem věděl,
co je ascetica serafica.
Ruka se brání
přibíjení na kříž.
Už vím,
proč se to říkalo
„kající z Assisi“
Františkánství znamená
nechat se přibít na kříž,*

*občas je klid před bouří,
chvílemi se i zpívá:
„Ultima in mortis hora...
Pálení kadidla jen někdy,
Svatá země plná mučedníků,
obyčejní františkáni,
bílé cingulum je všude,
kam vstoupila noha Spasitele.*

*Tady na zemi je všechno nejasné,
kdo víc dluží –
já františkánům,
nebo františkáni mně?
Snad se za mě přimluví
ta suita v nebeských hábitech,
serafický František.*

Františkánské curriculum vitae

Karel Dachovský

Petr Ján Záh.

*Byli jsme spolu v noviciátě.
Ačkoliv svět třeštil,
v podkrovní kapli tajného kláštera
jsme měli obláčku
na svátek Povýšení svatého Kříže.*

*Kříže jsem měl dost – i on.
Možná on o něco méně.
Jak to ale zvážit
na duchovních vahách,
nebo změřit na délku Kristova kříže?*

*A to ještě nevidíme do budoucnosti,
do té jasné jaspisové koule.*

*Přišel do Liberce z hustých lesů
Nízkých Tater.*

Byl mladinký.

*Byl se ptát v pojišťovně,
zda by ho nepřijali jako řidiče.*

*Ředitel jím pohrdl,
jak často se v lidech mýlíme.*

*Byli jsme vysvěceni měsíc od sebe.
Já ovšem s problémem a jinde.*

*Vždycky jsem věděl,
že posvátné oleje na mých dlaních
nevoněly marně.*

*Oleje jsou stejné
jako za Kristova putování.*

*Já jsem unikl sítím licoměrníků
a Státní bezpečnosti do jisté míry.*

*Tři měsíce pobyl
ve vyšetřovací vazbě.
Zločinem byly právě ty oleje
na jeho dlaních.*

*Jak se stát slavným,
i když o to nestojíme.
Prezident Reagan
hlásil do světa
to komunistické faux pas.*

*Když konečně zavlály
nad zubem Hradčan
jiné vlajky,*

*byl poslán do kláštera
ve Svaté zemi,
zbrocené krví františkánů,
ale o tom se nemluví,
jakoby to nic nebylo.*

*Jeruzalém!
V blízkosti pahorku Golgoty
a strkanice křížové cesty.
Ale ponejvíc srkání
tolika svazků knih,
liter i ducha Písma,
řečtinu ani hebrejštinu
jsme se na té tajné
františkánské univerzitě
v Liberci neučili.*

*Jak často se v lidech mýlíme.
Ta jeho houževnatost,
jako když se váží uzlíky goblénu
nebo perského koberce
se znaky labutí a růží.
Houževnatost malířů fresek
u stropu chrámů,
když prostoru je tak málo
jako v cele svatého Petra Alcantary.
Houževnatost jako u mnichů cisterciáků,
kteří vysušili jedovaté mokřiny
a osázeli zrnky všedního obilí,
které jsou přece jenom větší
než hořčičné semínko ve Svaté zemi.*

*Konec básně je otevřený
jako poslední nadechnutí,
které je důležitější*

*než masa oceánu.
Čekáme s ústy otevřenými
jako u neopeřených ptáčat.*

*Čekáme s očima upřenýma
na ten Transitus.
Snad nebeské hosana
podobné trubkám Posledního soudu.*

Františkán bratr Cyril

Karel Dachovský

*Bratr Cyril zpíval na kůru
slovenské mariánské písně,
slyšel ho jen Otec Matouš.
Obilný klas
v moři rudých polních máků.
Rok 1975. Hejnice.
Tolik opracovaného kamene.
Kámen vydrží až k hranici dějin.
Na věčnost nevstoupí.
Kámen nikomu nevadí.
Chrám vadí jen někdy.
Bratr Cyril vadil úplně.
Z podtatranské vesnice
chtěl poznat víc.
Několikrát změnil adresu,
obnosil několik šatů.
Kriminál ho neminul
v době, kdy Gorbačov
ohlašoval glasnosť.*

*V londýnském Hyde Parku
vypouštěli balónky
se jmény uvězněných disidentů.
Byly fialové a bílé
jako hejno ptáků,
které míří ke svému Stvořiteli.
Musel jsem v Amnesty International
opravovat jeho jméno.
Pokřtili ho jako Bystrík,
byl to Metodějův žák
a uprchl k Tatrám v době,
kdy Moravu napadly
maďarské divé kobylky.*

*Ty dva roky ve vězení ho změnily.
Nemohl žít v cele,
i když to byla cela klášterní.
Zemřel jako bezdomovec
na Hlavním nádraží.
Já vím,
řeholní sliby jsou celkem tři
jako tři uzly na bílém cingulu.
Nikdo neoblékl lépe
šaty chudoby než Cyril,
nikdo nezemřel tak sám,
i když na nádraží
je i v noci pohyb
jako ve včelím úle.*

*Řekl bych,
že ho vítal svatý František,
který sice dosáhl krvavých stigmat,
ale ne krvavé růže mučednictví.*

Jezuita Bedřich Bridel

Karel Dachovský

*Náhle se rozlezy jedovaté hlízy moru
po celém českém království.
Jezuité v Klementinu i jinde
bez zaváhání zanechali kazatelnu,
přednáškový sál, tiskárnu
a práce na zahradě.
Nastoupili do špitálu
ošetřovat nemocné morem
od tiskařských strojů
k hnijícímu masu nemocných
a nečistému prostoru přeplněných špitálů.
Avšak krása je někdy
jenom uvnitř v duši –
někdy i venku.*

*Celá česká provincie jezuitů
pomřela v tom neblahém roce 1680.
A tak je potřeba zasazovat sazeničky znovu.*

*U nás čtyřicet let komunismu,
skoro jako mor pro duše.
Pravda je tenký stříbrný plíšek
hubený jako po husitských válkách.*

*Bedřich Bridel, básník par excellence, mystik,
opustil krásno
v kostele svatého Salvátora
a vrhl se k nádobám
nemocných morem.
Růže i poezie může
rozkvést i na hnoji.
Bridel patrně*

*nesázel nikdy poezii
na viničných pláních
a neokopával trpělivě
znovu a znovu.*

*Někdy je báseň blesk z nebe,
vytržení mysli.*

Běla Schovancová

Narozena 1945 v Brně. Pochází z rodu Andrýsků, její předek Jan Andrýsek založil roku 1633 chrám Navštívení Panny Marie, dnešní baziliku na Svatém Kopečku u Olomouce.

Absolvovala stavební fakultu v Brně, roku 1971 obdržela diplom stavební inženýrky. Po ročním pobytu v jižní Itálii žije od roku 1974 ve Francii. Od roku 1999 je členem literární sekce pařížské akademie věd a umění, L'académie International de Lutèce, roku 2002 vybrána do lektorského kruhu L'académie Francophone.

Obdržela diplomy Postèsie 97, 98 (Concours de Poésie organisé par la Poste de Paris), roku 2001 diplom s vyznamenáním za poezii od pařížské akademie Lutèce, a roku 2002 Literární diplom akademie Francophone. Roku 2003 byla její sbírka básní *Les Villes et les Saints* oceněna medailí Vermeil s vyznamenáním, pařížskou akademií Lutèce, a roku 2004 poémy *A l'Aube, La brise du Patmos* medailemi bronzovými. Roku 2004 obdržela Běla Schovancová cenu města Janova – Genova La Superba –, za svoji báseň *Poslední večere – L'ultima Cena...*

Sbírky básní vydané ve Francii v Éditions lev Paris, Ave Maria a v České republice:

Stolistá růže pro děti

Města a světci

Písně lesa a víry (2. vydání roku 2002, nakladatelství Knihař v Brně),

Kalendář země, Boží láskou ozářené (2. vydání roku 2005, nakladatelství Knihař v Brně),

Píseň o Matce Boží na Turzovce, Královna míru, Oáza míru,

Jarní píseň, Ve vánku Patmosu, Svítání, La brise du Parmos, À l'Aube, Les Villes et les Saints, La Rose à cent Feuilles pour les Enfants, La Rose de Noël, En mémoire du Père Jean, Les Cantiques de la Foi et de l'Amour (ÉDITIONS NOUVELLE PLÉIADE PARIS, Paris 2005), *Verše lásky a víry* (vydáno v České republice Společností „G“), *Morava, země má...* (2. vydání roku 2004, nakladatelství Knihař v Brně), *Vánoční poezie* (Matice cyrilometodějská, Olomouc 2005), *Mořská hvězda: Lesní sen, Tajemství, Boží země, Jeřabiny, Sluneční královna, Vzdušný zámek, V lesním tichu, Kytička kořání.*

Pieta

i tvou vlastní duši pronikne meč.“

*Tak jak to ústy Simeona
sdělil Duch Svatý*

před třiceti třemi lety ve chrámu jeruzalémském

*Marii,
docela mladičké Matce Páně,*

tak stalo se na hrůzném Holém vrchu Golgotě dnes.

Země se ještě chvěla a kameny ze skal se sypaly,

*když slunce jak omráčené,
clonou své slzy zastíněné, se potopilo za obzor.*

Maria, matko moje,

*v náruči Janově schoulená,
v náruči Marie z Magdaly, a Marie Kleofášovy*

u paty kříže stojíš teď vzpřímená,

*a bolestí neskonalou unášena jsi
až k útěšnému prameni lásky nekonečné,
k samému Srdci Boha Otce.*

*A jeho láskou
tvá bolest s bolestí Jeho splývá
a v slzách se do věčnosti prolévá...*

*Ach, Matko má,
ty víš, že jsme tvoje děti, a že jsme blízko tebe...*

Však pohled',

*Nikodém s Josefem arimatijským
již přicházejí...*

A tělo, to předražené tělo Ježíšovo nyní

*opatrně
z praskajícího kříže sundávají,*

a tobě, do náruče je vkládají...

Jaké to objetí –

tichý pláč andělů, žal nevýslovný.

*A přece,
jak tehdy Ho k sobě tiskneš, pevně, přepevně,
jak tehdy v jeskyni v Betlémě,*

*kde se ti krásný,
ve svaté a sladké něze narodil.*

Pevně Ho k sobě tiskneš, chvíli, a ještě chvíli...

*A náhle víš,
že není to naposledy.*

To Srdce Boha Otce ti šeptá

*– Neboj se Maria,
vrátím ti tvého Syna...*

*A potom aloe,
myrha,*

plátna bílá,

*tma hrobu
a rachot kamene,*

který hrob uzavírá.

Maria, Hvězda jitřní,

*do noci nyní odchází,
do noci temné jak propast hluboká,*

která se uprostřed věků rozevívá...

*A po ní
ještě noc další následuje,*

již ale docela jiná.

*Neboť čas se již dovršil
a k věčnosti nové se naklonil.*

*Noc chvějivá, zářivá vesmírná
se k naší Zemi přiblížila,
noc ve které k ránu všechno se mění,
mocí Všemocné lásky Boží.*

*Stalo se tomu ještě před úsvitem,
v zahradě,
v blízkosti vrchu Golgota nazvaném,
tak jak je v Písmu zaznamenáno.*

*Tehdy,
jak bílý blesk uprostřed hvězd,
snesl se z nebe anděl,
a za třesení země, jak úder hromu
Boží hrob otevřel...*

*Aby se prázdný, jen s rouchem hrobním
nám navěky svědkem se stal,
místa kde pouta smrti byla zlomena,
místa kde Boží Syn z mrtvých vstal.*

*A nyní Vzkříšený,
k Sobě
tě matičko Maria pozvedá,*

v oblaku své božské něhy...

A tím, rána tvá otevřená

se pro nás navždy

zdrojem světla a naděje stala.

Ó Maria, Matko sedmibolestná,

Matko lásky

a spásy naší,

ty víš, že tě milujeme...

Pros za nás boha Otce,

aby nám odpustil

vše co jsme způsobili,

a přijal nás k Sobě,

do království Svého Syna,

do Království Lásky věčné, v nebesích.

Francouzský kastel

Vilém Vácha

*Francouzský král Filip II. August skvěle hrad postavil,
když si je v mysli usmyslil.*

*Stratég, vládce i technik byl,
až když Boha správně pochopil.*

*Ze Svaté země on se vrátil.
Na 3. kruciádě on se vyučil.
Reálný svět ho poučil,
jak hrady pevné stavět se naučil.*

*Řešení má skvělé.
Flankovací věže.
Donjon se taky vztyčí.
Hrady kastel se tak tyčí.*

*Nový typ hradu už je tu.
Francouzský kastel již je tu.
Dispozice i krásy skvělé.
Těžko tehdy dobyté.*

*Šachovou věž již tehda znají.
Jak kopii z hradu těchto ji mají.
Francii v zemi mocnou mění.
Už to nikdo nezmění.*

*Češi na 3. kruciádě taky byli.
Jejich následovníci Francii za vzor mají.
I v Čechách po tomto vzoru následně budují,
Týřov, Nižbor, Konopiště a jiné hrady zbudují.*

Kytička z kozákovských strání

František Menšík

*Kozákovské stráně, plné, rozevřené,
štědré Boží dlaně, jen chvíli ještě stát,
tu krásu překrásného kraje
v každé roční době vyzpívat.*

*S pokorou kolem hledím,
tu krásu, tu krásu slovy nevypovím,
ty náš milovaný kraji, kde vřes,
mateřídouška a všechny květy tolik voní.*

*Kytičko z kozákovských strání,
ty krásný, Bohem požehnáný kraji,
láska a pokora, slova blízká
i vzdálená, tu vážnou, jindy jsou dojemná.*

*Domovino drahá, zbrouzdaná
tolika milníky životních cest,
nasloucháním ticha tolikera krás,
na zlatých strunách se chce zpovídat.*

*Svítá, nad horami svítá,
sluneční paprsky líbají
naši krásnou českou zem,
srdce v generacích bijí,
pod svatováclavským praporem.*

Władysław Jan Burzawa se narodil 1. července 1955 v Otfinowě (krakovský okres). Debutoval koncem 70. let, publikoval v polských kulturních časopisech, almanaších, antologiích. Po emigraci do USA (v lednu 1984) publikoval v polskojazyčném tisku v Chicagu, New Yorku, Torontu, Stevens Pointu. Je členem The Modern Poetry (Florida), Western Poetry Association (Kolorado Springs) a The Norwid Society (University Illinois Chicago). Překlady pocházejí ze sbírky *Zanim* (*Než*, Krakov-Chicago 1997), která je autorovým knižním debutem. Připravuje sbírku v angličtině.

Vánoce v Chicagu

*Bůh se rodí noc nařiká
noc začtená ve hvězdách
a my při vánočním stole
pod stromečkem se dělíme
oplatkem vzpomínek
Nebylo pro nás místo
v zemi známé svou pohostinností
Tady je všude ticho
přestože letí veselá novina
A chtělo by se v tuto noc
zazpívat koledu
k rybě hořká samohonka
i k rozhovoru
až do svítání
A tady je všude ticho
přestože letí veselá novina*

z polštiny přeložil Libor Martinek

Kraj milovaný

Ivan Savvič Nikitin

*Na modrém nebi nad polem pluje
oblak a zlatý lem světélkuje
Sotva zřetelná mlha nad lesem
Průzračný večer s rudým červánkem*

*Ale už noc svou chladnou hlavu kloní,
kraj proměněn – jen zralé klasy voní
Měsíc jak ohnivá tvář svítí
svatozář kreslí lesu bílou nití*

*Tu mírné hvězdy vyšly nad polem
pokorné sestry v tichu posvátném
Jako v chrámu klečím v širé pláni
k Bohu se modlím za kraj milovaný*

přeložila Hana Kupčíková

Den kdy nesvítlo slunce

Josef Menšík

*jen tramvaje
hysterky šílené
bědovaly*

*Hlavy těch
pluly nad zelenou mlhou
až tam...*

*Na ústech roušku
dýchal jsem zas
včerejší drobinky krás*

*A ještě kocour
s plyšovou srstí dívá se –
čelenka bílá, zlatinky v očích*

*Stydím se za to, že jsem člověk
Vyznávám.*

Jen nedbale mňoukne a dá se do jídla

*Ten den nesvítlo slunce
Jen sprejeři slavili spolu –*

Šeré poledne.

***Venkovská kalvárie
aneb básníku Karlu Dachovskému***

Vladimír Stibor

Věžní stín

*dostojí každé úmluvě;
hluchavky bílé a žluté
raději sestoupí
po zledovatělé hřebenovce,
než by si přály cokoli jiného.
Nosičům úsvitu,
s nimiž si to ani světlo
nemůže rozházet,
přikládají na rány
fáčovinu z rozdrceného konopí,
šípkových mincí...*

*Zanedlouho jsem již běžel
po stopách nešťastnic,
shýbal se pro každou slzu.
Naslinil jsem prst,
posléze připustil,
že z tvého ohniště
pochází ryby pečené v hlíně.*

*V nejhlubších lesích
zůstával sedět na roubení pouštní studny
jediný pták.
Kýval se ze strany na stranu,
ale nespádl.*

Deník pro dvě řádky III.

Hubert Kindl

*Království šípkových růží, v něm spící lidské sochy mají...
Za sto let přijde princ – zatím se mu však všichni vyhýbají...*

*K Velkému Ořechovu cestou přes kamení
srnky Ti ode mne přišly dát pozdravení!*

*Když je mi nejhůř, zavírám oči a bez zbytečných slov
stoupám po strmé cestě ke kostelíčku na Provodov...*

*Boží ruka s nataženou dlaní
a mé srdce položení na ní...*

*Přišel jsem na svět v podivné a nebezpečné době,
člověk ve válce s přírodou bojuje proti sobě!*

*Vím, přijde situace, kterou neustojím.
Už od dětství celý svůj život se jí bojím...*

*Tradiční náplast na bolavé odřeniny:
česká hospoda pro zneužívané syny...*

*Šidí, podvádí a krade, když nikdo nevidí.
A všichni jej obdivují – všichni mu závidí!*

*Pomocí médií stará skutečnost k nám vstupuje,
kdykoliv potřebuje – svoji pravdu si kupuje.*

*Není to „super“ a nechci být „in“!
Z lahvičky vyklouzl prašpatný džin...*

*Tak stoupáš po žebříku stále výš a výš...
Omámen úspěchem – dokud se nezřítíš...*

*Ples se nekoná a hodiny na stěně se vlečou...
Při přebírání hrachu popelce slzy tečnou...*

*oči mi přecházejí z výkladních skříní plných zboží,
než zastaví se u žebráka stojícího na nároží...*

*Na solných polích, ve stopách těch, co prošli před námi,
jdem' po zaschlých slzách všech, co jsou nám navždy neznámi...*

Nabídkový list knih Vladimíra Stibora

<i>O dlani jménem Nemesis</i> , básnická sbírka	59,- Kč
<i>Návrat měsíčních vzducholodí</i> , básnická sbírka	70,- Kč
<i>Básně 2000–2006</i> , antologie z tohoto období	50,- Kč
<i>Proniklec</i> , básnická sbírka	65,- Kč
<i>Krajem lidí a kamenů II</i> , literárně-dokumentární sborník o lidech a kraji Sedlčanska, vázaná kniha včetně ilustrací	135,- Kč
<i>Conquistadoři noci a jejich psi</i> , básnická sbírka, rok vydání 2008	95,- Kč
<i>Před hradbami noci</i> , český básnický almanach, rok vydání 2004	60,- Kč
<i>Jablko smírcího soudce</i> , poslední básnická sbírka, vydání: léto 2009	97,- Kč

Knihy zašlu obratem, lze zaplatit složenkou. Poštovné a balné účtuji v částce 20 Kč.

Adresa pro objednání:

Vladimír Stibor, 264 01 Nechvaltice u Sedlčan 39

e-mail: stibor.vladimir@centrum.cz

Ř Á D

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

3/2009

*„Knihy, – Nastavil jsem ruku jako jeden
z Kristových žebráků a prosil jsem o knihy.
Knihy! Aby byly potravou katolické
apoštolské a římské mysli mnohých mladých
univerzitních studentů. Nastavoval jsem
ruku jako jeden z Kristových žebráků ... –
a tolikrát se mi vysmáli! Proč, Ježíši,
nemohou lidé pochopit hloubku křesťanské
lásky, této almužny, drahocennější než
nejlepší chléb“*

Sv. Josemaría Escrivá de Balaguer

Vydává: Řád

P. ing. Karel Dachovský, šéfredaktor

Sarajevská 13

120 00 Praha 2

ISSN 1802-3177

Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 17216

Číslo účtu nakladatelství Řád: 80367389/0800

Úvodem

Milí přátelé, čtenáři **Řádu**,

letos jsem vydal tři čísla časopisu **Řád**, jak jsem slíbil. I příští rok vyjdou tři čísla. Je třeba znovu si časopis předplatit, výše předplatného je dobrovolná. Mnozí z Vás už mají předplaceno. V lednu 2010 oslaví nakladatelství **Řád** 20 let své existence a časopis **Řád** 15 let. V devadesátých letech byl zájem o katolické knihy podstatně vyšší, ale i tak se mi zdá, že jsem postupoval dobře (zejména díky Boží pomoci a vnuknutí z Ducha svatého). Věřím, že mě neopustíte a dobré dílo podržíte.

Právě jsem vydal (ve třetím vydání) životopis svatého Jana Vianneye. Církev zasvětila tento rok tomuto světci – a právem. Byl to mimořádný formát – zvláště díky hodinám stráveným ve zpovědnici. To je opravdu mučednictví. Z celé Francie jezdili k němu ke zpovědi. To je něco v současné zpohodlnělé společnosti Západu nepředstavitelné. Někteří pyšní lidé soudí, že byl hloupý. Ale jeho studijní neúspěchy v semináři byly způsobené malým vzděláním v mládí. Byla to těžká doba. Zachovalo se 90 jeho kázání a musím říci, že mě překvapila svou hloubkou. Je to srovnatelné se spisy církevních učitelů. Kněží se mají co učit u tohoto světce.

V pražské arcidiecézi je při vstupních pohovorech laťka tak vysoko, že nikdo letos a vloni nebyl do semináře na tuto arcidiecézi přijat. Diecéze pražská, budějovická, hradecká, plzeňská a litoměřická mají v pěti ročnících semináře jen 19 bohoslovců, což je katastrofa. Nepřátelé Církve si nepřejí nové novokněze, protože bude-li jich málo, bude vzrůstat tlak na papeže, aby zrušil celibát kněží. A celibát je mocnou zbraní kněží.

V červnu byl prezident Obama na audienci u papeže. Sliboval, že se v USA sníží počet interrupcí, což by mělo být v důsledku financování antikoncepce pro mladistvé. Pilulky a nitroděložní tělíška jsou však stejné svinstvo a jsou interrupcemi v nejranějším stádiu. Obama však před volbami slíbil, že přístup k interrupcím bude snadnější než dosud. Aktivisté pro život odhadují, že pokud Demokratická strana naplní své plány pro ještě větší liberalizaci přístupu k interrupcím, bude to stát životy půl milionu nenarozených Američanů ročně.

Někteří katolíci jsou buď tak hloupí nebo věrolomní, že Obamu omlouvají a říkají, že není pro interrupce. Něco podobného tvrdil a omlouval Obamu již dvakrát pan Zikmund na stránkách Katolického týdeníku.

Je pravděpodobné, že už v druhé polovině roku 2010 bude blahořečen kardinál Newman, který tak znatelně ovlivnil Církev v anglosaském světě. Jsem připraven a čekám jen na termín blahořečení, poté vydám jeho životopis. Psal jsem ho vloni a dal mi nejvíc práce z tří desítek knih a brožur, které jsem dosud napsal.

Návštěva papeže jistě povzbudí zdejší katolíky. Významná bude jeho mše svatá v Brně na letišti Tuřany-Slatina. V letech 1973–74 jsem na tomto letišti sloužil jako voják a třeba jsem promodlil toto místo. Apoštoloval jsem mezi vojáky a kupodivu neměl kvůli tomu žádné potíže. Jako jediný z útvaru jsem nechodil na politické školení a zavíral se ve svém skladu. Nějakým záhadným způsobem všechno prošlo. V této době mě provinciál františkánů P. Aleš Zlámal získal pro řád, hned po vojně jsem nastoupil do tajného kláštera františkánů v Liberci.

Znovu Vás ujišťuji o své naprosté loajálnosti Svatému Otci. Pamatuji na Vás ve svých každodenních modlitbách růžence. Žehnám Vám z celého srdce.

16. 9. 2009

P. Ing. Karel Dachovský, šéfredaktor

*Číslo mého účtu:
80367389/0800*

USA

Před rokem v září papež navštívil jeskyni v Lurdech, kde se zjevila Panna Maria svaté Bernardettě. Papež tu hovořil o nutnosti Západu znovu objevit mariánský model naděje – že spása nepřichází skrze poslušnost vůli člověka, ale skrze pokornou poslušnost Boží vůli.

Moderní svět si vybral model naděje postavený výlučně na člověku, tento model přinesl ne spásu, ale zoufalství. Ideologie, která slibuje lidskou dokonalost prostřednictvím vědy, technologie a politiky, což uspokojuje sekularisty, dovedla kdysi katolické země k zabíjení nenarozených.

Dne 17. 5. 2009, ve sportovní hale nedaleko napodobeniny lurdské jeskyně, prezident Obama obdržel čestný akademický titul od kdysi katolické univerzity Notre Dame. Prezident univerzity Pater Jenkins oslavoval Obamovu „odvážnou naději jasnějšího zítřka“

Obamova administrativa dala zelenou většímu výskytu interrupcí. Zmiňovaná „odvážná naděje“ nespočívá na Boží vůli, ale na Obamově odmítnutí Boží vůle. Zabíjení nenarozených, degradace manželství a sexuality podle lidské libovůle je prý osvícení a „rozum“ prý není Boží produkt, ale lidský.

Projev Obamy na univerzitě Notre Dame kladl střed do člověka, byl na hony vzdálen mariánskému pojetí. Obama popřel schopnost člověka poznat Boží úmysly, které jsou však napsány v našich srdcích a oznámeny naší myslí. Obama tvrdil, že je pochybné, že by bylo nespravedlivé zabíjet nenarozené. Zpochybnil, že by člověk byl určen pro heterosexuální nikoliv homosexualitu. Prý není jisté, že Bůh existuje a člověk ho má uctívat. Destruktivní je jeho názor, že civilizovaná demokracie je možná bez Božích pravd.

Společnost, která privileguje Obamův skepticismus a relativismus, popřela základy pro jakoukoliv naději.

The Catholic World Report, červen 2009

Vatikán nařídil „naukové pátrání“ LCWR, která zastupuje většinu ženských řádů a kongregací v USA. Vatikánská Kongregace pro nauku víry je už několik let znepokojena tím, co se hlásá při shromážděních LCWR. Jde o bludy týkající se homosexuality, nutnosti Kristovy Církve pro spásu a svěcení žen.

Toto pátrání Vatikánu bude následovat po apoštolské vizitaci Vatikánské Kongregace pro řeholníky týkající se stavu ženských řádů a kongregací v USA.

The Catholic World Report, červen 2009

Senát zamítl 56 hlasy proti 41 dodatek zákona, který by chránil pracovníky ve zdravotnictví a instituce, aby se nemuseli angažovat při interrupcích. Šestnáct z pětadvaceti katolických senátorů (členové Demokratické strany) hlasovalo proti dodatku zákona.

The Catholic World Report, červen 2009

V roce 2007 bylo přijato do katolické církve 155 439 dospělých Američanů. Odpadlých katolíků je 23 milionů v USA, konvertitů do Církve je 7 milionů celkem.

The Catholic World Report, červen 2009

Rabín Yehuda Levin prohlásil, že by papež měl výslovně zakázat volit nebo podporovat politika, který je v rozporu s učením Církve o interrupcích a homosexualitě. Levin řekl, že dvě velké skupiny rabínů zakazují volit politika, který podporuje homosexualitu a homosexuální „sňatky“. Levinovi jde zejména o to, aby neprošly snahy v New Yorku zavést homosexuální „sňatky“. Levin je mluvčí *Rabínské asociace Ameriky a Unie ortodoxních rabínů Spojených států a Kanady*. Levin říká, že je obhájcem Církve. Levinovi je 54 let, je otcem devíti dětí, studoval sice v Izraeli, ale většinu života prožil v New Yorku. Je čas na to, aby polovina katolíků přestala podporovat politiky, jako je Obama. Levin pochválil kardinála Burkeho, který při národním katolickém modlitebním shromáždění ve Washingtonu řekl, že doktorát udělený univerzitou Notre Dame agresivnímu Obamovi je zdrojem nejvážnějšího skandálu. Levin soudí, že arcibiskup New Yorku Dolan nic nedělá proti připravovanému zákonu o homosexuálních „sňatcích“. To je škoda, protože katolíci jsou silní chlapi, a když kýchnou, všichni dostanou

chřipku. Mluvčí arcibiskupa Dolana řekl, že není pravda, že by se arcibiskup neangažoval.

The Wanderer, 4. 6. 2009

Pater Frank Pavone řekl ve své homilii při mši svaté 15. května v univerzitě Christendom College při udílení titulu bakalář 93 studentům, že univerzita Notre Dame zneučila úřad prezidenta tím, že mu udělila čestný doktorát. Podle něj je Obama špatný a nemorální prezident.

Pater Pavone je jedním z nejprominentnějších obhájců nenarozeného života ve světě. Pochází z New Yorku, kde byl vysvěcen na kněze v roce 1988. Nyní se plně věnuje práci pro život. Je ředitelem organizace *Kněží pro život*. Pavone ve své homilii řekl, že studenti jsou povoláni, aby byli odvážnými v hnutí pro život, když odpovídají na Kristovu výzvu: „Nikdo nemá větší lásku, než ten, kdo položí svůj život za své bližní.“ Být pro život neznamená riskovat a činit osobní oběti. Pavone připomenul Dr. Mary A. Glendonovou, která odmítla medaili z univerzity Notre Dame kvůli lidem z Církve, kteří jsou rozhořčení tím, co se v univerzitě Notre Dame děje. Nechtěla být zneužita a odmítla pozemské pocty, tituly, pozice, privilegia nebo prestiž, které by ji odvedly od toho, co je správné.

The Wanderer, 4. 6. 2009

Sociologický průzkum Kolumbových rytířů ukázal, že 78 % praktikujících katolíků má velmi příznivý dojem z Benedikta XVI. U nepraktikujících katolíků je to jen o málo menší procento. Pokud jde o Američany celkově, 59 % má příznivý dojem z papeže. Polovina Američanů by chtěla slyšet Benedikta XVI. o tématech interrupcí a výzkumu kmenových buněk a 57 % by chtělo slyšet jeho názory o manželství a rodině.

Catholic News Agency

Biskup Thomas Wenski z Orlanda (Florida) sloužil mši svatou 3. května na usmířenou Bohu za nedělní pocty prezidentu Obamovi univerzitou Notre Dame. Mělo to být jako pokání za hříchy proti důstojnosti a posvátnosti lidského života. Kritizoval netečnost mnoha katolíků a vyzval k věrnosti životu

z evangelia. Řekl, že univerzita Notre Dame pohrdá biskupy. Vyzval věřící, aby nešli na Notre Dame s vidlemi, ale aby se za ni modlili. Řekl – stali jsme se netečními, protože jsme blahobytní, příliš zdomácnělí a nekritičtí ke kultuře, ve které žijeme. Asi jako katolíci jsme se stali oběťmi vlastního úspěchu. Nesmíme jít do katolického ghetta, protože Kristus nás volá ve světě, ale nesmíme podléhat kultuře kolem nás a podlehnout vzrůstajícímu sekularismu. Máme hlásat neporušené evangelium. Máme svědčit, že život má smysl a může být radostný, žijeme-li tak, že na Bohu záleží. Evangelium nezmění svět, pokud nejprve nezmění nás. Biskup završil homilii prosbou k Panně Marii, aby prosila za odpouštění našich hříchů a za obrácení národa.

Také biskup z Winony Bernard Harrington kritizoval univerzitu Notre Dame. Biskup řekl, že prezident Notre Dame Pater Jenkins se ptal po zvolení nového papeže, co pro něj může udělat. Biskup si je jist, že by mu papež řekl totéž, co Nancy Pelosiové (která je pro interrupce) – mluvčí sněmovny reprezentantů o požadavcích přirozeného mravního zákona a církevního učení o důstojnosti lidského života od početí k přirozené smrti, které zavazují všechny, zvláště pak zákonodárce.

The Wanderer, 14. 5. 2009

Pater Bellrose z organizace HLI propaguje hnutí pro život *Seminaristé pro život*. Za poslední půlrok navštívil 9 seminářů v Rumunsku a Nigérii a 14 seminářů v USA.

V USA je 5 000 seminaristů a Pater Bellrose je chce všechny postupně oslovit.

Seminaristé jsou budoucností Církve a je prozíravé je vést ke spolupráci s hnutími pro život.

Front Lines, léto 2009

Polovina kongresmanů se zúčastnila spolu s 6 000 pozvanými a hlásícími se ke „speciálním vztahům USA a Izraele“ gala banketu 4. května. Banket pořádala organizace AIPAC, což je jedna z nejmocnějších organizací lobbujících ve Washingtonu. AIPAC vyzvala k ještě mocnějšímu lobbování v Kongresu, aby se uvalily přísnější sankce na Irán.

Promluvil i viceprezident Biden a bývalý kandidát na prezidenta Kerry. Vyzvali k dohodě mezi Izraelem a palestinským prezidentem Abbasem. Vyzvali také Izrael, aby dále neosidloval palestinská území. Bývalý mluvčí Sněmovny reprezentantů Gingrich (právě konvertoval ke katolicismu) nastínil apokalyptické nebezpečí ze strany Iránu. Irán by měl být vytěsněn z OSN a mělo by se zamezit jeho vývozu ropy, což by vedlo ke krachu iránské ekonomiky.

Bývalý důstojník CIA Girardi v tisku řekl, že Izrael posílá zpravodajské důstojníky do USA, aby zamezili soudnímu pojednání proti izraelským zpravodajcům Rosenovi a Weissmanovi. Mělo by se dát pozor na AIPAC.

The Wanderer, 14. 5. 2009

Nejaktivnější bojovník proti interrupcím – Pater Paul Marx OSB se dožil 89 let. Žije teď v klášteře v Collegeville, není izolován – dostává tucty dopisů denně a stále mu někdo telefonuje.

Je zneklidněn zejména situací v Evropě, kde je kultura smrti. Každý rok ubývá 2 miliony Evropanů, je tu však imigrace z jihu.

Vidí naději v Latinské Americe a Africe, kde je odpor vůči kontrolorům populace. Jím založená HLI navštívila 155 zemí (on sám 91 zemí).

Front Lines, léto 2009

Anglikánská biskupka Katharine Jefferts Schori, která vedla setkání kněží a laiků Episkopální církve v USA, sdělila, že se tam souhlasilo s tím, že biskupové a biskupky mohou být homosexuálové hlásící se k sodomii. Také se smí žehnat v kostelech homosexuálním svazkům. To není nic nového, taková je již praxe Episkopální církve.

The Tablet, 25. 7. 2009

Guvernérka Arizony Jan Brewerová (členka Republikánské strany) podepsala čtyři zákony omezující interrupce v Arizoně. Zakazují se interrupce v pokročilém stádiu těhotenství, nařizuje se 24hodinové prodlení před interrupcí, souhlas rodičů s interrupcemi mladistvých, zachování práva svědomí pro pracovníky ve zdravotnictví neprovádět interrupce. Dále se

zakazuje odpojit vodu a potravu dávanou lidem v bezvědomí (výjimkou je, když si pacient předem písemně přál odpojení přístrojů pro případ svého bezvědomí).

Guvernérka je nepopulární u vlády, protože ona a senátorka za Arizonu Kylová si nepřejí „stimulus“ – 787 miliard dolarů napumpovaných do ekonomiky navíc, což děsivě zadluží Ameriku.

Čtyři ministři Obamovy vlády už písemně Brewerovou napomínali.

The Wanderer, 30. 7. 2009

Už podesáté se konaly čtrnáctidenní kurzy pro křesťanské studenty různých právnických fakult. Tématem byla svoboda svědomí, životy nenarozených, tradiční manželství. Vše toto je atakováno Obamovou vládou. Víra a náboženská svoboda jsou ohroženy. Kurzu se zúčastnilo 109 studentů.

The Wanderer, 9. 7. 2009

Dne 3. 6. v městě Mesa našli policisté mrtvý 14týdenní lidský plod. Spláchli ho na místě do záchodu. Vyjadřuje to mentalitu. Ročně je v USA utracen milion nenarozených dětí.

The Wanderer, 30. 7. 2009

Vatikánská Kongregace pro instituty zasvěceného života provádí inspekci v 941 ženských řádech a kongregacích. Má se přijít na to, proč počet řeholnic klesl ze 180 000 před 40 lety na 59 000. Ukazuje se, že jsou v některých ženských klášterech nepořádky, někdy se sestry odchylují od církevního učení. Dominikánka Brinková říká, že sestry jsou postkřesťanské a nepotřebují žádný dohled.

The Tablet, 8. 8. 2009

Biskup John D'Arcy z Fort Wayne-South Bend vydal nové normy ohledně umístění svatostánků v kostelech, aby se tak ukončily diskuze o těchto věcech. Napsal: „Přítomnost Ježíše Krista v Nejsvětější Svátosti je ve středu naší víry a zbožnosti Katolického lidu. Umístění svatostánku bylo tématem rozporů, a přece Eucharistie by měla být prostředkem jednoty a společenství, a ne

rozdělení. Umístění svatostánků by mělo reflektovat naši víru v reálnou přítomnost Krista a mělo by být v souladu s církevními dokumenty. Svatostánek má být na prominentním místě v kostele v centru nad hlavním oltářem na vyvýšeném otevřeném místě nebo na jiném středovém místě, které je stejně důstojné. Normy se vztahují na projekty nových kostelů nebo opravy kostelů. Kde není svatostánek ve středu, musí se konzultovat s biskupstvím, jak věc zařídit.

The Wanderer, 13. 8. 2009

Před několika lety miliardář Tom Monaghan prodal svůj majetek a koupil na Floridě půdu, aby se postavila nová katolická univerzita a městečko, kde by vše bylo pravověrně katolické. Univerzita a část městečka už fungují, přesto se vznáší pochybnosti. Celý projekt vázne v dluzích a výkonná rada nechce s nikým diskutovat o problémech. Jezuita Fessio, člen sboru profesorů univerzity, se moc ptal na finanční záležitosti, a proto byl propuštěn. Fessio je význačnou osobností amerického katolicismu a šéfredaktorem pravověrného a konzervativního měsíčníku The Catholic World Report. Také šéfuje velkému nakladatelství.

The Wanderer, 13. 8. 2009

Biskupská konference vydala vyjádření a objasnění dokumentu Biskupské konference z roku 2002 o vztahu Židů a Církve. Tento dokument z roku 2002 by mohl být zavádějící. Nové vyjádření říká, že i Židé by se měli nechat pokřtít a Židé mají místo v Kristově díle spásy.

Ředitel židovské Anti-Defamation League Foxman řekl, že dokument je nepřijatelný a povede k nedůvěře mezi Židy a katolíky a podmiňuje léta práce budující vzájemnou důvěru a respekt.

The Catholic World Report, srpen–září 2009

Velká Británie

Westminsterská diecéze (Londýn) má nového arcibiskupa – Vincenta Nicholse (63 let). V letech 1992–2000 byl pomocným biskupem ve Westminsterské diecézi. Poté stál v čele diecéze Birmingham. Nichols byl

generálním sekretářem Biskupské konference Anglie a Walesu a očekává se, že se stane jejím prezidentem. Nichols byl dříve považován za liberála, nyní je velmi ceněn Vatikánem a očekává se, že přimkne více Církev v Anglii a Walesu k Římu. Je považován za rázného muže.

The Catholic World Report, červen 2009

V březnu 2009 bývalý ministerský předseda Tony Blair poskytl interview časopisu pro homosexuály Attitude. Ptali se ho na církevní učení o homosexualitě. Blair odpověděl: „Pohled'te, je mnoho dobrých a velkých věcí, které Katolická Církev dělá, a mnoho fantazírování, která činí tento papež. Ohledně homosexuality papež a jeho Církev trpí hluboce zakořeněnými postoji. Vatikán se nervózně drží svého „tvrdého jádra“, spíše než by připustil, že se svět mění, pracujeme, abychom mohli vést ke změně.“

Blair byl před rokem pokřtěn v Katolické Církvi a už poučuje papeže. Hraje si na Boha. Chápe Církev jako sekulární – dokonce politickou – instituci, ne jako božskou. Vedl zemi do války v Iráku a prohlásil, že Bůh bude jeho soudcem. Patrně uškodil Církvi víc než jiný britský politik. Zastává proticírkevní postoje – ať už jde o rodinu, interrupce či klonování. Klaní se sekulární většině.

Při 14 hlasováních v parlamentu nikdy nezastal protiinterrupční postoj. Jeho vláda zavedla pilulky „ráno po“ Pod jeho vedením se stala Británie světovou jedničkou při výzkumu kmenových buněk embrya a v úsilí o lidské klonování. Jeho strana zrušila finanční podporu párů žijících v manželství. Ještě před svým křtem přijímal Eucharistii v katolickém kostele v severním Londýně. Je to katolík jen podle jména.

The Catholic World Report, červen 2009

Nový arcibiskup Nichols povede Církev v Anglii a Walesu v nelehkém období. Křesťanství v zemi je zatlačeno do kouta. Mnoho se mluví o zdravotní sestře, která byla vyhozena ze zaměstnání kvůli tomu, že se chtěla modlit se starou pacientkou. Také o zákazu veřejných autorit ukazovat křesťanské symboly a tradice.

Morální úroveň národa je na dně, přes polovinu matek rodí své děti mimo manželství. Úřady by chtěly potlačit katolické školy, které jsou populární.

Avšak ani v těchto školách se často neučí náboženství na úrovni. Politici chtějí zavést eutanazii, stát platí antikoncepci pro školáky.

Katolíci se často rozvádějí a často žijí společně s partnery bez manželství.

Arcibiskup Nichols umí mluvit v médiích a dobře jedná s jinými křesťanskými církvemi.

The Catholic World Report, červen 2009

Ve Skotsku byl zavřen poslední seminář. 34 skotských seminaristů studuje v Římu a v Irsku. Letos nebyl nikdo ze Skotů vysvěcen na kněze. Příští rok mají být dva novokněží.

The Tablet, 27. 6. 2009

Nový arcibiskup Nichols ukazuje, že se nebojí postrčit „hodiny“ Církve, když předtím šly špatně. Znovu zavádí tradiční obřady – 40hodinové pobožnosti k Nejsvětější svátosti. Také vyzývá k modlitbě růžence. V katedrále se teď slouží mše zády k lidu a používají se barokní ornáty („basičky“).

Arcibiskup ví dobře, že experimenty s integrací katolicismu do politického establishmentu země, v které si liboval jeho předchůdce, vedly k neúspěchu. Vedlo to k bezprecedentním útokům na Církev ze strany vlády a erozi církevní misie a identity.

Nichols si uvědomil, že papežova výzva k posílení katolické identity v souladu s katolickým kulturním dědictvím je výzvou k boji, katolicismus na Západě je v ohrožení. Arcibiskup Nichols se možná stane novým svatým Tomášem Becketem.

The Wanderer, 9. 7. 2009

V zemi klesá vliv křesťanství. Anglikánský biskup Paul Richardson v tisku kritizuje své kolegy biskupy, že nechápou, jak se změnila současná kultura a chybí jim akceschopnost, jak čelit vážné krizi víry. Jen 1 % anglikánů navštěvuje pravidelně nedělní bohoslužby. Církev anglikánů zřejmě v zemi skončí za 30 let. Na 1 000 porodů připadá jen 128 anglikánských křtů, v roce 1 900 to bylo 609.

Rabín sir Jonathan Sacks, hlavní rabín hebrejských kongregací Commonwealthu, lituje nízké morální úrovně v zemi. Ve společnosti mizí důvěra. Píše: „Jsme morální v některých věcech, jako je světová chudoba a globální oteplování. Ale toto je vzdálené. Když se jedná víc o náš život, ztrácíme smysl pro dobré a zlé. Bez sdíleného morálního kodexu nemůžeme být svobodná společnost.“

Dvě třetiny teenagerů jsou ateisté a 59 % si myslí, že náboženství má negativní vliv na svět. Polovina se nikdy nemodlila a 19 % nikdy nebylo v kostele. Jen 10 % lidí zná hlavní osoby v bibli.

Anglikánský biskup Nazir-Ali konstatuje vzdalování národa od náboženství. To vedlo k uvolnění vazeb zákona, zvyků a hodnot a také k ztrátě identity. Anglikánská církev roste v Africe a Angličané se mají čemu učit.

Katolický arcibiskup Nichols říká, že politici žijí v čistě sekulárním a materialistickém světě a nedovolují, aby se zrale uvažovalo o klíčové roli náboženské víry ve společnosti.

Růst sekularismu vyústil ve společnost nepřátelskou ke křesťanství a na náboženskou víru se pohlíží jako na soukromou výstřednost. Ateismus je nyní agresivnější a mnozí říkají, že náboženství nemá místo v moderní společnosti.

The Wanderer, 16. 7. 2009

Německo

Tradicionalistická společnost sv. Pia X. (lefebvrovci) označila za herezi slova arcibiskupa Zollitsche. Ten řekl v televizi, že Ježíš nezemřel za hříchy lidí, ale spíše chtěl ukázat solidaritu s chudými a trpícími. V televizním interview na Bílou sobotu se ho tázali na důležitost Velkého pátku: „Už víc netvrdíte, že Bůh dal svého syna, protože lidstvo bylo tak hříšné?“ Zollitsch odpověděl: „Ne.“

Arcibiskup je prezidentem Německé biskupské konference. Lefebvrovci říkají, že by to měl odvolat a konat pokání.

The Catholic World Report, červen 2009

Kardinál Meisner prohlásil, že dnešní dospělí ztíží budoucnost příštích generací. Nejen tím, že se zadlužují a ničí životní prostředí, ale také svým

životním stylem. Diskutuje se o právu homosexuálů na adopci dětí. Meisner řekl, že práva dospělých homosexuálů dominují debatě, nikoliv práva dětí. Konzervativci říkají, že o děti se nejlépe postarají muž a žena. Nyní v Německu 16 000 dětí je vychováváno homosexuály (většinou lesbičkami).

The Tablet, 8. 8. 2009

Kancléřka Merkelová se hlásí ke křesťanství a tvrdí, že její strana Křesťanskodemokratická unie staví politiku na základě křesťanského pojetí humanity.

The Tablet, 29. 8. 2009

Indie

Katolický sirotčinec ve státě Orissa byl vypálen podruhé v březnu 2009. Politická strana hinduistických nacionalistů BSP chce vypudit všechny katolíky ze státu Orissa.

The Catholic World Report, červen 2009

Parlamentní volby se odehrály v květnu 2009. Smělo volit 714 milionů Indů. Znovu zvítězila strana Indický národní kongres a to drtivěji než při minulých volbách. Prezidentkou této strany je Sonia Gandhiová, ministerský předseda Manmohan Singh a generální sekretář Rahul Gandhi.

Byla poražena strana BJP (extrémně hinduistická a nacionalistická).

Křesťané jsou potěšeni z volebních výsledků. V roce 1991 prohrála strana Indický národní kongres – a byla demolována sekulární vláda, zvětšila se bída lidí, nastala krveprolití náboženských menšin. Křesťané věří, že hinduističtí násilníci ze státu Orissa budou pohnáni k soudu. Také opovrhovaná kasta dalitů doufá ve zlepšení situace zvláště, když se nyní dalitka Meira Kumar stala mluvčí indického parlamentu. V nové vládě jsou 4 křesťané (také katolička Agatha Sangma – 28 let – ministryně pro rozvoj venkova). Křesťané doufají, že nová vláda potlačí korupci a diskriminaci.

Opoziční strana BJP ztratila 5 % hlasů, což se přisuzuje tomu, že BJP vyzývala hinduisty k násilí na křesťanech ve státě Orissa. BJP ztratila

popularitu u městské střední vrstvy a mládeže, což je dobré znamení pro 21. století.

Indická biskupská konference je uspokojena výsledkem voleb.

AD 2000, červenec 2009

Čína

Založení komunistického státu v roce 1949 znamenalo začátek pronásledování Církve. Všechny budovy Církve byly zabaveny a biskupové a kněží i řeholnice vyhnáni ze země, ale více jich bylo uvězněno. Jsou zde desetitisíce mučedníků. Kardinál Kung Pin-Mei strávil 30 let ve vězení. Většina Církve šla do podzemí, katolíci neměli svátosti, ale udržovali se modlitbou. Stát vyhlásil, že katolíci nesmějí být orientováni na Vatikán. Stát chtěl vlasteneckou církev. V roce 1957 byla založena Vlastenecká katolická církev. Začala biskupská svěcení bez svolení Vatikánu. Dnes je většina žijících biskupů Vlastenecké církve uznána Vatikánem. Existují sice dvě odvětví – Vlastenecká a podzemní Církev věrná papeži, ale jejich protiklad už není tak ostrý. Biskup podzemní Církve Hu (byl 20 let vězněn a mučen – z tohoto důvodu je invalidní) bydlí nyní v rezidenci biskupa Vlastenecké církve. Mnozí katolíci podzemní Církve navštěvují i mše svaté Vlastenecké církve v otevřených kostelích. Většina vlasteneckých biskupů a kněží ctí však i papeže a diskutují o papežově „Listu čínským katolíkům“ (2008), který je přístupný na internetu. Situace je otevřená a budoucnost ukáže, zda komunisté povolí svůj tlak na katolickou Církev.

The Catholic World Report, červen 2009

Kardinál Zen, biskup Hongkongu ve výslužbě, řekl, že Církev by neměla chtít kompromisy od Pekingů. Vatikán by se neměl snažit navázat diplomatické vztahy. Pobuřující je oslava Číny 50. výročí prvních biskupských svěcení bez vědomí Vatikánu.

The Tablet, 27. 6. 2009

Vatikán

Jmenování velvyslanců USA ve Vatikánu většinou probíhalo hladce. Plné diplomatické vztahy byly nastoleny v roce 1984. Velvyslanci USA ve Vatikánu byli dobří katolíci. Pro Obamu je jmenování nového velvyslance příležitostí ke konfliktu. Už jmenoval tři velvyslance – „katolíky“ s prointerrupčními postoji. Ty Vatikán odmítl. Vatikán nepřijal velvyslance nepřijatelného pro americké biskupy.

Vatikán většinou jmenování cizích velvyslanců přijme. V poslední době nepřijal argentinskou velvyslankyni – rozvedenou, žijící v konkubinátě. Také francouzského velvyslance – aktivního homosexuála. Jmenování velvyslance podporujícího interrupce je urážející a extrémně netaktní. Je to jako poslat popírače holocaustu jako velvyslance do Izraele.

Nakonec Obama jmenoval a Vatikán přijal Miguela Diaze, profesora teologie na katolické St. John's University. Je otcem čtyř dětí, ale zmateně si myslí, že Obama pomůže těhotným, podpořil jmenování Sebeliusové do funkce ministryně zdravotnictví. Ta podporuje interrupce.

The Catholic World Report, červen 2009

Novým sekretářem Kongregace pro Bohopoctu se stal dominikán P. Augustine DiNoia (66 let). Je to zástupce prefekta této kongregace – kardinála Cañizarese. DiNoia byl teď vysvěcen na biskupa. Není vlastně specialistou na liturgii. Je konzervativní a říká, že velkým nebezpečím je, když se klade hlavní důraz při slavení mše svaté na lidi, a ne na Boha. Jako Američan bude mít hlavní slovo při schválení nového anglického překladu misálu.

Papež učinil liturgii jednou ze svých priorit – způsobem vlastního celebrování a liturgickými předpisy. V roce 2007 nahradil dlouholetého hlavního liturga arcibiskupa Piera Mariniho mladým konzervativním Guidem Marinim. Nový liturg je v souladu s papežovým názorem na Tridentskou mši svatou a zavádí umístění kříže a sedmi svící na oltáři, klečení lidí při přijímání Eucharistie, zavádění barokních ornátů, miter a krajek na albě.

V roce 1997 byl DiNoia zvolen provinciálem jedné dominikánské provincie v USA, generál řádu Radcliffe však tuto volbu vetoval. Od roku

2002 byl podsekretářem Kongregace pro nauku víry vedenou kardinálem Ratzingerem do jeho zvolení papežem.

The Tablet, 20. 6. 2009

Papež se setkal koncem června s biskupy Rakouska, aby projednal napětí v diecézi Linz, které nastalo, když většina rakouských katolíků odmítla jmenování pomocného biskupa pro diecézi Linz, konzervativního P. G. Wagnera.

The Tablet, 20. 6. 2009

Papež zahájil rok kněží naléháním na kněze, aby napodobili svatost sv. Jana Vianneye a sv. Padre Pia – zvláště úctou k Eucharistii, dlouhými hodinami ve zpovědnici a obnovenou věrností k celibátu. Pokud kněží nebudou svatí, budou věřící vyhánět ven. Nic nezpůsobuje Církvi víc utrpení než hříchy pastýřů.

Biskup Girotti si stěžoval, že mnoho katolíků nechodí ke zpovědi. Podle sociologických průzkumů třetina katolíků považuje zpověď za zbytečnou, 10 % soudí, že je to přítěž k přímému dialogu s Pánem, 20 % považuje za obtížné sdělovat své hříchy jiným osobám. Ti, kdo chodí ke zpovědi, mají tendenci nemluvit o hříších, ale mluvit všeobecně a žádají o pomoc v problémech.

Papež řekl, že kněží by neměli rezignovat, když jsou prázdné zpovědnice a zjevná netečnost věřících k této svátosti.

The Tablet, 27. 6. 2009

Pavel VI. V roce 1969 založil Mezinárodní teologickou komisi ITC, která měla mít vliv ve Vatikánu. Byli v ní Karl Rahner SJ, Yves Congar OP a Henri de Lubac SJ. Měla 30 členů. Také v ní byl mladý Josef Ratzinger.

Komise je kontrolována Kongregací pro nauku víry (CDF). Ta chtěla nyní, aby ITC pomohla omezit vliv biskupských konferencí a synod. V ITC se hlasovalo a těsně prošlo, že žádný biskupský synod nemá autoritu církevního magisteria. Ti, kdo hlasovali proti, byli teď z ITC propuštěni. Papež nyní jmenoval 8 nových členů ITC. ITC má nyní 19 členů z Evropy. Málo

z ostatních kontinentů. Čtyři jsou salesiáni, tři dominikáni, žádný jezuita. Jenom dvě ženy a jenom dva další laici.

The Tablet, 1. 8. 2009

Šéfredaktor deníku L'Osservatore Romano Giovanni Maria Vian je ve své funkci od září 2007. Deník je sice nezávislý, ale má sloužit k prezentaci myšlení papeže a spolupracuje s vatikánským státním sekretářem Tarcisiem kardinálem Bertone.

Ted' však Vian selhal. Obhajuje prezidenta Obamu a tvrdí, že Obama není zastánce interrupcí, obhajuje také udělení doktorátu Obamovi univerzitou Notre Dame, pomíjí fakt, že proti udělení doktorátu protestovalo 60 amerických biskupů a desetitisíce katolíků.

The Wanderer, 11. 6. 2009

Podle údajů nejvíc křtů dospělých bylo v tomto pořadí: Brazílie (1 milion), Nigérie (600 000), Demokratická republika Kongo, Jižní Korea, Mexiko, Filipíny, Peru, Keňa, USA, Tanzánie.

V Africe počet katolíků vzrostl z 2 milionů v roce 1900 na 165 milionů nyní. Církev roste nejrychleji v Sierra Leone (v roce 1970 zde bylo 43 000 katolíků, nyní 267 000). Je to nejchudší země na světě. V Burkina Faso také raketově vzrůstá počet katolíků, kteří teď činí 12 % obyvatel. Největší vliv na vzrůst počtu katolíků má dobrá pověst misionářů. Církev vzrůstá také v Čadu, Mozambiku a Etiopii.

The Catholic World Report, srpen–září 2009

Austrálie

Ve státě Victoria se bude hlasovat o novém zákoně, který by nutil kostely, mešity a synagogy a náboženské školy zaměstnat lidi, kteří nesdílí víru nebo jsou proti víře a morálce těchto náboženství. Je to porušení náboženské svobody. Věřící se brání.

AD 2000, červenec 2009

Biskupové se obrátili na média s prosbou o zveřejnění programu *Katolíci, vraťte se domů*.

Inspirovali se podobnou akcí v USA, kde některé televizní stanice zařadily podobné programy. Biskup T. Olmsted z Phoenixu ohlásil, že v jeho diecézi se vrátilo 92 000 dosud neaktivních katolíků. Diecéze Corpus Christi ohlásila nárůst o 40 % na velikonočních obřadech.

AD 2000, červenec 2009

Polsko

85letá doktorka psychiatrie Wanda Poltawská zveřejnila dlouholetou korespondenci s Janem Pavlem II. Byla poradkyní Jana Pavla II. v záležitostech sexuální etiky a kontroly porodnosti.

Kardinál Dziwisz z Krakova (bývalý sekretář papeže) řekl, že Poltawská uzurpovala a přehnala své přátelství s papežem. Prý chce také narušit proces blahorečení papeže.

Říká se, že Dr. Poltawská měla vliv na vydání encykliky *Humanae vitae* papežem Pavlem VI. Také radila Janu Pavlu II. při psaní jeho díla o sexuální etice *Láska a zodpovědnost*.

The Tablet, 20. 6. 2009

Izrael

Katolická Církev chce dostat do vlastnictví Večeřadlo, kde Kristus vedl Poslední večeři a kde Duch Svatý sestoupil na apoštoly. Vatikán říká, že je to druhé nejposvátnější místo po kostele Svatého hrobu. Večeřadlo je na hoře Sión mimo hradby starého města Jeruzaléma. Davidův hrob uctíváný Židy je nedaleko a minaret vedle. Budovu vlastnili františkáni v letech 1335–1523. Turci vyhnali františkány a místnost přeměnili na mešitu.

Izraelský ministr turistiky Misezhnikov řekl, že by bylo chybou předat budovu katolíkům bez významného odškodnění. Vatikán by měl vyzvat katolíky, aby jich miliony proudily do Svaté země. Zdá se, že to nenastane a Izrael nemá důvod odevzdávat dárky.

Františkán Pizzaballa, kustod Svaté země, říká, že Církev má dlouhou paměť, Eucharistie, jednota Církve, Letnice a kněžství pocházejí odsud.

The Wanderer, 21. 5. 2009

Brožura, kterou napsal bývalý důstojník Hizballáhu, tvrdí, že Benedikt XVI. a kardinálové organizovali cesty do Osvětimi pro členy Hizballáhu. Brožuru vydala Unie ortodoxních židovských kongregací Ameriky (OU) společně s rabínem Shmuel Eliyahu. Brožura byla rozdávána izraelským vojákům často s požehnáním velitelů. Mluvčí izraelské armády prohlásil: „Kniha byla darem dávaným v dobré víře vojákům. Poté, co jsme byli upozorněni na citlivost obsahu, distribuce byla hned zastavena.

The Tablet, 25. 7. 2009

Rakousko

Biskup z Lince Schwarz chce sjednotit svou rozhádanou diecézi. Sezval lidi na zvláštní mši sv. na usmíření. Přišlo však do katedrály jen 400 lidí, což je průměrná návštěvnost o nedělích. Dva jeho kněží, o nichž se nejvíc diskutuje, nepřišli. Pater G. Wagner, nedávno jmenovaný pomocným biskupem, který však v důsledku štvavé kampaně médií a liberálních katolíků své jmenování odmítl, na tuto mši svatou nepřišel. Důvodem bylo, že pět farností v Linci použilo místo hostie skrojek chleba v monstranci při procesí na Boží Tělo. Pater Wagner řekl, že to je nebezpečí pro církevní jednotu.

Další kněz, o němž se mluví, P. Josef Friedl, se omluvil kvůli nadbytku práce. Kněz byl odvolán z funkce děkana-vikáře, když sdělil médiím, že žil s partnerkou přes 20 let. Po jednání s biskupem P. Friedl uvedl, že bude žít v celibátu.

Ve své homilii při mši svaté ke smíření biskup Schwarz řekl, že bez jednoty a usmíření a vůle být zajedno by nebylo možné společně celebrovat.

Rakouští biskupové byli na pohovoru u papeže a vatikánských dikastérií. Kardinál Schönborn z Vídně dal kardinálu Hummesovi, prefektu Kongregace pro klérus, petici od organizace Rakouská laická iniciativa žádající jáhenky a ženaté kněze. Kardinál Schönborn řekl, že nesdílí tuto žádost, ale je důležité,

aby klíčoví lidé ve Vatikánu četli pozorně, co si myslí významná skupina laiků.

The Tablet, 27. 6. 2009

Zimbabwe

Americká organizace pro život HLI má svou pobočku v Zimbabwe. Ta zavedla každotýdenní programy pro život na nejrozšířenější rozhlasové stanici ZBC. Televizorů v zemi není až tak mnoho, ale každý má rozhlasový přijímač. Interrupce sice nejsou legální, přesto se dějí. Proto HLI chce být ještě aktivnější než dosud.

Front Lines, léto 2009

Panama

Velké vítězství. Byl odmítnut návrh zákona o pochybné sexuální výchově ve školách a o interrupcích. V kampani pro život hrála hlavní roli pobočka HLI. Také biskupové hráli velkou úlohu, zorganizovali Pochod pro život a lobbovali u vlivných vládních úředníků.

Front Lines, léto 2009

Srbsko

Dr. Stoyan Adasevic vykonal v minulosti 48 000 interrupcí. Ale obrátil se a nyní pracuje pro život v rámci srbské pobočky HLI. Jeho životopis byl zveřejněn mnoha médii a lidé se diví, že opustil činnost, která mu vynášela tolik peněz a nyní je chudý.

Front Lines, léto 2009

Ekvádor

Cenu blahoslaveného kardinála Galena dostal arcibiskup A. Arregui Yarza za svůj statečný boj za záchranu nenarozených (je prezidentem Ekvádorské biskupské konference). Bojoval proti schválení nové ústavy povolující interrupce a homosexuální vztahy. Bylo referendum a naneštěstí obránci života

prohráli. Církev podnikala kampaň proti nové ústavě a byla za to pronásledována. Levičáci vyrušovali při kázáních při mši sv., pomalovali několik kostelů satanistickými symboly. Některým aktivistům pro život bylo vyhrožováno smrtí. Arcibiskup Arregni nezabránil nemorální sexuální výchově ve školách, ale zabránil v roce 2004 zavedení „pilulky po“

Arcibiskup organizuje každý rok pochod pro život 25. března.

Ekvádor je v krizi, 3 miliony lidí opustily zemi a šly za prací.

Prezident Correa je ultralevičák stejně jako H. Chávez, prezident Venezuely.

Front Lines, léto 2009

Panama

Byl zde otevřen nový dům Maria Guadalupe Home pro těhotné ženy, které se ocitly v krizové situaci. Dům vysvětil pomocný biskup Ulloa Mendieta.

Front Lines, léto 2009

Brazílie

Pobočka HLI otevřela v Jacarei domov pro těhotné ženy v krizové situaci. Druhý takový dům bude v Sao Paulo.

Front Lines, léto 2009

Devítiletá dívka počala dvojčata. V médiích nastala bitva a Církev byla očerňována za to, že se snažila, aby se dvojčata narodila. Nakonec šla na interrupci. Arcibiskup z Recife Sobrinho prohlásil, že katoličtí lékaři a rádci, kteří umožnili interrupci, byli automaticky exkomunikováni. Uvnitř Církve i mimo se ozvaly hlasy, že arcibiskup jednal nemilosrdně.

Největší světová organizace pro život HLI udělila arcibiskupovi cenu kardinála von Galena. Při předání ceny v Recife bylo přítomno 2 000 lidí. Arcibiskup řekl, že kdyby mlčel v průběhu oné epizody, byl by komplicem zločinu. Plnil svou povinnost.

Special Report, červen 2009

Několik katolických biskupů dostalo vyhrůžky smrti. Jsou proti nucení k prostituci mladistvých. Dochází k tomu zejména v důsledku velké migrace obyvatel. Další biskupové v oblasti Amazonky dostali podobné vyhrůžky za to, že se zastávají domorodých kmenů.

The Catholic World Report, srpen–září 2009

Arcibiskup Sobrinho exkomunikoval všechny, kdo se podíleli na interrupci devítileté dívky. Vyvolalo to velkou kritiku v médiích a arcibiskup Fisichella, prezident Papežské akademie pro život, napsal ve vatikánských novinách L'Osservatore Romano, že Sobrinho selhal a neukázal milosrdenství k dítěti a lékařům, kteří chtěli zachránit její život a exkomunikace nešťastně poznamenala věrohodnost našeho učení.

Arcibiskup Sobrinho napsal memorandum, ve kterém říká, že Fisichella měl špatné informace a učinil zlo, které by měl napravit. Uvedená dívka byla zdravá a nic neohrožovalo život.

The Catholic World Report, srpen–září 2009

Tanzanie

Vláda podepsala mezinárodní africký Protokol z Maputa, který dává zelenou zavedení interrupcí.

Strhla se bouře a organizace pro život zahájily akce proti. Také katoličtí biskupové se zapojili. Podpora byla od ostatních křesťanských církví a od muslimů.

Dokonce někteří poslanci z parlamentu nevěděli o Protokolu z Maputa a vytvořili koalici pro život v parlamentu. Úsilí mělo úspěch, ministerský předseda sdělil, že Tanzanie nebude legalizovat interrupce.

Front Lines, léto 2009

Itálie

Kardinál Carlo M. Martini se vyjádřil, že by se měl zmenšit vatikánský sbor diplomatů. Měl by se každých 20 nebo 30 let svolat koncil, aby se jednalo o dvou nebo třech tématech. Mělo by se diskutovat o ženatých kněžích, větší

roli žen v Církvi a dále o církevní situaci katolíků rozvedených a v novém civilním manželství. Měla by se reorganizovat svátost smíření, protože je prý neslaná nemastná, měla by být méně mechanická a revidována jako životní proces stálého duchovního směru.

The Tablet, 27. 6. 2009

Papež při svém kázání na závěr roku svatého Pavla v bazilice sv. Pavla za hradbami pokáral liberály v Církvi. Řekl, že dissent není známkou zralosti nebo akt odvahy, ale spíše dětinské poklonkování převládajícím sekularistickým trendům. Přichylnost k církevnímu učení a nonkonformismus k současné tendenci ve světě je pravou odvahou. Dospělost katolíků znamená, že se věnují neporušitelnosti života od svého počátku, jsou v protikladu k násilí a uznávají celoživotní manželství mezi mužem a ženou v souladu s řádem Stvořitele.

The Tablet, 4. 7. 2009

Papež 3. května vysvětil v Římě 19 kněží. Ve své homilii zdůraznil, že novokněží musí mít silný vnitřní život, aby se chránili před světskými vlivy, jejich efektivnost služby bude úplně záviset na jejich sjednocení s Kristem. Kněz, který se hodně modlí a modlí se dobře, se ve stupňující míře zbavuje sebe a je více spojen s Kristem. Dobrý kněz sdílí Kristovu radost, když se lidé více přimknou k Bohu, a také sdílí jeho bolest, když vidí, že Bůh je neznám. „Svět“ ve svém významu z evangelií ohrožuje také Církev, kazí její členy a dokonce vysvěcené služebníky. „Svět“ – to je mentalita, způsob myšlení a žití, který dokonce může nakazit Církev, a to se děje, je třeba proto stálá bdělost a očišťování.

The Catholic World Report, červenec 2007

Irsko

Církev zaznamenala 36 nových seminaristů, což je nejvíce za posledních 10 let. Je to díky většímu úsilí diecézí a ředitelů pro povolání. Také dominikáni zaznamenali 13 noviců.

The Tablet, 29. 8. 2009

Tři irští seminaristé opustili semináře v Irsku a jdou dokončit studie do Francie k Misionářům Nejsvětější svátosti. Také jeden kněz z Irska vstupuje do této komunity. Komunita je tradiční s častou eucharistickou adorací. Celebruje se Tridentská mše sv. i nový ritus. Tato komunita byla založena po II. Vatikánu.

The Tablet, 27. 6. 2009

Španělsko

Arcibiskup Francisco Gil Hellin z Burgosu řekl, že je jasné, že Církev a papež jsou konfrontováni s centry sekulárního světa, která jsou spojená s OSN a nyní i s USA. Toto centrum se ukazuje jako neschopné přijmout cokoliv jiného než své zásady. Papež je iracionálně napadán ve jménu rozumu a zrovna tak víra a morálka Církve. Arcibiskup varoval věřící před radikálním sekularismem, který se v Evropě prosazuje několik desetiletí, ale zvláště silně po pádu Berlínské zdi. Nejenom v Evropě, ale i v USA se snaží zpochybňovat učení Církve o manželství a rodině jako zastaralé a fanatické. Také v médiích roste nepřátelství k Církvi. To se také projevilo v odsouzení papeže za jeho odmítnutí kondomů jako prevence AIDS. Vědci přitom vědí, že kondomy jsou proti AIDS neúčinné.

The Wanderer, 11. 6. 2009

Socialistická vláda chystá nový zákon, podle kterého nemohou být trestně stíháni ti, kteří provádějí interrupce do 14 týdnů těhotenství a dívky od 16 let už nebudou potřebovat souhlas rodičů k interrupci. Španělští biskupové protestují a říkají, že takové zákony podvracejí legitimnost samotné vlády. Citují texty II. Vatikánu, kde se mluví o interrupci jako o hrozném zločinu a vnitřně zlém skutku, který vážně ohrožuje důstojnost nevinné lidské bytosti tím, že jí bere život.

Socialistická vláda přestává být populární, ve volbách do Evropského parlamentu socialisty porazila Lidová strana (pravicová a konzervativní).

The Wanderer, 16. 7. 2009

Swaziland

Království v jižní Africe s 1 milionem obyvatel (6 % jsou katolíci). Mentalita lidí je velmi africká, nejsou tu západní zvyky. Král je ctěn, patří mu 60 % půdy a velká část průmyslu. Obyvatelé mají hrůzu z interrupcí a věří, že jsou zločinem. Obyvatelé ani nevědí, že ústava umožňuje interrupce. 43 % obyvatel má AIDS (největší procento na světě), průměrný věk je 32 let, porodnost 3,3 dítěte na ženu.

Interrupčníci se chtějí prosadit, ačkoliv nikdo nemůže propagovat snížení porodnosti vzhledem k vysokému počtu nakažených AIDS.

Special Report, květen 2009

Nigérie

Interrupce nejsou dovoleny, ale i zde se agenti kultury smrti činí. Americká organizace pro život HLI má i zde pobočku a američtí misionáři přednášejí dospívající mládeži. V seminářích pracují odnože *Seminaristé pro život*. Církev je zde aktivní. V zemi je i hodně mohamedánů, kteří jsou také proti interrupcím.

Special Report, květen 2009

Guinea – Conakry

Země byla komunistická po vyhlášení samostatnosti. Prezident Sékou Touré byl však odstraněn vojenským převratem v roce 1984. Prezidentem se stal Lansana Conté, který vládl 24 let s železnou pěstí. Životní úroveň je velmi nízká. V zemi je 85 % muslimů, katolíků 3 %. Je zde 100 kněží, ale mnoho povolání, takže byl vloni založen v zemi první seminář.

HLI Mission Report, červenec 2009

Mexiko

Arcidiecéze v hlavním městě Mexico City uspořádala v lednu Světové setkání rodin. Bylo zde 10 000 delegátů z celého světa. Přišel i prezident Calderon, za což ho kritizovala liberální média.

V březnu navštívila zemi ministryně zahraničí USA Clintonová. Navštívila baziliku Naší Paní Guadalupe a ptala se, kdo namaloval obraz v chrámu. Hned jí odpověděli. „Bůh“ Další den Clintonová opět urazila Mexičany, když byla přítomna při udělení ceny Margaret Sangerové a ocenila Obamu, že odvolal Mexico City Policy, která byla vytvořena prezidentem Reaganem a zakázala přispívat ze státního rozpočtu USA organizacím provádějícím interrupce nebo lobbujícím pro tento účel. Clintonová řekla, že obdivuje Sangerovou. Asi nečetla, že Sangerová byla rasistka.

O několik týdnů později navštívil Obama Mexiko a podal ruku chlapci v nemocnici, který následující den zemřel na prasečí chřipku. V zemi zemřelo na prasečí chřipku 159 lidí, ale v důsledku epidemie zastavilo provoz 14 interrupčních klinik, takže prasečí chřipka zachránila víc životů, než zmařila.

Třináct místních mexických států začalo pozměňovat svou ústavu, aby se zajistila ochrana života od početí. Interrupce jsou dovolené jen v hlavním městě Mexico City.

Mexičtí biskupové jsou mocným faktorem v boji za ochranu nenarozených. Biskup Macías byl za to napaden a bodnut.

V Mexicali je v semináři silná skupina *Seminaristé pro život*.

Průměrná rodina v Mexiku má 2,34 dítěte. Mexičané žijící v USA mají však více dětí. Patrně ustane masivní emigrace Mexičanů do USA. Ekonomika v Mexiku roste rychleji než v USA. A v Mexiku se nebude dostávat pracovní síla. Snad Mexiko nebude následovat USA na cestě kultury smrti.

HLI Mission Report, červenec 2009

Bosna-Hercegovina

Hlavní město Sarajevo je islamizováno. Katolíci odsud utíkají do Chorvatska, Kanady, Austrálie a na Nový Zéland. V Sarajevu je už jen 17 000 katolíků. V poslední době bylo v Bosně postaveno 100 mešit. Část Bosny – Republika Srbská – je v rukou pravoslavných. Mnoho bývalých komunistů se stalo pravoslavnými. Zde z původních 150 000 katolíků zůstala čtvrtina.

V Bosně-Hercegovině žilo před válkou (1992–5) 4,3 milionů obyvatel (44 % muslimů, 35 % pravoslavných, 18 % katolíků). Ve válce zemřelo 270 000 lidí.

The Tablet, 11. 6. 2009

Turecko

Atentátník na papeže Ali Agca prohlásil, že se chce stát katolíkem. Nyní je ve vězení v Turecku. Po svém propuštění chce putovat na náměstí svatého Petra ve Vatikánu a chce k hrobu Jana Pavla II. jako katolík.

The Catholic World Report, červenec 2009

Papua-Nová Guinea

Velikost státu asi jako Kalifornie, počet obyvatel nízký – 6 milionů. Na jednu ženu připadá 3,71 dítěte. Země, kde vládne promiskuita. Vláda soudí, že zemi hrozí přelidnění, což je však nesmysl. Ženy jsou považovány za majetek a nemají žádný hlas. Předmanželský sex je obvyklý. Církev to má těžké. Americká HLI organizuje přednášky o účtě k nenarozenému životu a manželům o přirozeném plánování rodičovství.

HLI Mission Report, srpen 2009

Senegal

Většinou zde žijí muslimové, kteří se však chovají k Církvi dobře, na rozdíl od některých jiných afrických států. Země udělala velkou chybu, když podepsala *Maputo Protocol* v rámci Unie afrických států, jimž se nařizuje legalizace interrupcí. Církev a muslimové dělají všechno proto, aby interrupce nebyly legalizovány. Například Togo po podepsání Maputo Protocolu zavedlo hned interrupce, totalitní vláda se nikoho na nic neptala. Obamova vláda tlačí na Senegal, aby se přijala opatření ke kontrole porodnosti. Obyvatel je 13,7 milionů a pět dětí na jednu ženu. Organizace HLI pro život je aktivní i v této zemi. Zorganizovala také skupinu *Seminaristé pro život*.

HLI Mission Report, srpen 2009

Peru

Kardinál Cipriani Thorne (z Opus Dei) odsoudil Obamu za jeho postoje proti nenarozenému životu, udělení pocty univerzitou Notre Dame bylo

chybné a rodiče by neměli posílat děti ke studiu na tuto univerzitu. Církev má povinnost nazývat věci správným způsobem.

The Catholic World Report, srpen–září 2009

Venezuela

Ministr vnitra el Aissami řekl, že katoličtí biskupové tvoří politický blok a podněcují nenávist. Kritizoval arcibiskupa Santanu, že papeži řekl, že prezident Chávez ničí mírové demokratické soužití v zemi.

The Catholic World Report, srpen–září 2009

Francie

V roce 1972 chodilo 20 % Francouzů pravidelně na nedělní mše sv. Nyní je to 4,5 %. Na mše sv. chodí většinou ženy nad 50 let, politicky jsou katolíci pravíkoví. Celkem 64 % Francouzů se hlásí k Církvi. Ateistů je 28 %. 5 % patří k jinému náboženství. V zemi je 5 milionů muslimů – z nich 70 % zachovává půst v Ramadanu.

Příčinou poklesu návštěvnosti mší sv. je také vysoké procento starých, kteří vymírají. Kdysi bašta katolicismu – Bretaň – je sekularizována. Naopak v Paříži katolicismus sílí.

The Tablet, 29. 8. 2009

Duchovní šmejd

Čím dál víc lidí si stěžuje na špatnou kvalitu zboží v obchodech. Také mám tu zkušenost, riziko, že koupíte za drahé peníze šmejd, je stále častější. Jenže mnohem závažnější je duchovní šmejd, který nám servírují masmédia a pseudokultura. Zesnulý papež Jan Pavel II. označil současnou civilizaci za „civilizaci věcí na vyhození“ Výrobek, který je nekvalitní, má ovšem úzkou souvislost s nekvalitním myšlením, s nekvalitní morálkou a nekvalitní kulturou. Duchovní šmejd je vlastní příčinou fyzického, ekonomického šmejdu.

Ten nás doslova pohlcuje. To, co nemá žádnou uměleckou hodnotu, co je plytké, vulgární a dryáčnické, převládá v televizi, rozhlase, novinách, v kinech,

divadlech, na koncertech pochybných kapel, v produkci cédéček atd. Provází nás na každém kroku a co je nejhorší – těší se popularitou a úspěchem. Kýč, převaha formy nad obsahem, hloupost, primitivismus, ignorance, lež, pornografie... to jsou jevy, které se staly dominující v naší kultuře a žijí i v našem životě. Ty se nám již nenabízejí, ale přímo vnucují. Jen zdánlivě nepatrná maličkost: Když si chci v televizi pustit nějaký dokumentární pořad nebo dobrý film (kterých je čím dál méně), s železnou pravidelností se jeho začátek pokaždé posune o pět až deset minut, aniž to hlasatel dopředu oznámí. Předchází mu spousta stupidních nebo přímo nemravných reklam, na které se divák musí, pokud chce vidět zvolený pořad od začátku, se skřípajícími zuby a vzteklými nadávkami proti své vůli „dodívat“ a netrpělivě čekat, kdy konečně naskočí to, co si vybral. To je svoboda? Nikoliv, tady jde o násilné vnucování něčeho, co nechci a odmítám.

Duchovní šmejda tak nenápadně, ale systematicky ovládá naše duše. Prvním je šmejda morální, dílo ideového a politického liberalismu a jeho relativizace objektivních etických hodnot. Odtud pochází všechny požadavky na legalizaci potratů, eutanazie, homosexuálních vztahů, promiskuity, ekonomických podvodů aj.

Druhý typ duchovního šmejdu představuje myšlenkový šmejda, nabízející alternativu ke zjevené Kristově pravdě, jak ji hlásá Katolická církev. Lidem jsou vymývány mozky drzími lžemi o církevní minulosti a to tak d'ábelsky mistrně, aby nerozeznali literární fikci od vlastní historie (např. Brownova „Šifra Mistra Leonarda“). Církevní nauka je záměrně zkreslována a zesměšňována, líčena jako nástroj domnělého „útlaku“ minulých dob. Místo ní se nabízejí skutečné myšlenkové šmejdy ve formě ateistického marxistického komunismu a jeho odnoží, zednářského deismu a vše náboženského synkretismu, nejnověji potom v podobě postmoderního relativismu, který zpochybňuje existenci jakékoliv objektivní pravdy.

Tomu napomáhá třetí typ duchovního šmejdu – šmejda estetický. Záměrně se ničí smysl člověka pro krásu, preferuje se to, co přirozené a zdravé estetické cítění označuje citoslovem „fuj“ Ostatně již J. P. Sartre po II. světové válce volá ve spise *Hnus* po „zrovnoprávnění“ hnusu s nádherou. Šmejda jako hnus se dnes ukazuje v účesech mnoha mladých lidí, v piercingu na tváři, na jazyku nebo dokonce na pupku. A oblečení? To, co bylo kdysi „uniformou“ nejstaršího povolání na světě, se dnes stalo běžnou ženskou módou. A nejen

běžnou, někdy dokonce i slavnostní. Viděl jsem nedávno fotografie z jedné svatby, kdy nevěsta měla na sobě šaty tak průsvitné, že byly pod nimi zřetelně vidět intimní části jejího těla. Svatbu měli v kostele a faráři to vůbec nevadilo. Vida, kam až postoupil estetický šmejď. Hnus a hanba jsou už pro nás normální.

Nedejme se! I když stav naší civilizace je na pováženou, přece jen normální svět ještě žije a s ním i normální lidé. Pravda, dobro, krása, ušlechtilost, velkorysost a opravdová kultura, podporující objektivní mravní řád, ještě stále existují a nepominou až do konce světa. Mají svou trvalou hodnotu, neboť jsou nedílnou součástí radostné zvěsti Nového zákona, jak ji hlásá Katolická církev. A ta, jak známo, má od Pána zajištěno trvání až do druhého příchodu Spasitelova. Nebojme se tedy, éra barbarství pomine. Tak jako odhazujeme šmejdy-výrobky do kontejneru, mějme odvahu vhodit do duchovního kontejneru všechny typy duchovního šmejdu. Nevyhledávejme produkce tohoto typu, odmítejme je a šířme kolem sebe zájem o opravdovou kulturu, zakotvenou v pravé víře Kristově a v autentických morálních hodnotách. A pokud je v našich silách a možnostech – protestujme a domáhejme se v kulturní sféře opravdových kvalitních děl místo šmejdu!

PhDr. Radomír Malý

Co je pravou láskou k bližnímu?

Otázka, kterou zákoník položil Pánu Ježíši, je stále aktuální a v různých obměnách ji lidé opakují: „Kdo je můj bližní?“ Spasitel odpověděl podobenstvím o milosrdném Samaritánovi, který se ujal člověka zraněného lupiči, i když patřil k politickým a náboženským odpůrcům. Tím Kristus říká jasně: Tvůj bližní je každý, i kdyby byl tvým osobním nepřítelem, příslušníkem nepřátelského národa nebo nepřijatelné politické skupiny. Když potřebuje pomoc, jsi povinen mu ji poskytnout. Není to ale vždycky snadné a často vyžaduje mnoho vnitřních bojů, než se člověk k tomu odhodlá.

Proslulý ruský spisovatel Fjodor Michailovič Dostojevskij jednou napsal: „Milovat člověka znamená vidět ho tak, jak ho zamýšlí Bůh.“ Těžko to lze vyjádřit lépe a precizněji. Aby člověk mohl poskytnout obětavou pomoc i darebákovi a zločinci, i tomu, kdo jej do morku kostí nenávidí, k tomu potřebuje právě tento Boží pohled na bližního. On je třeba gaunerem, amorální

kreaturou, mým osobním nepřítelem – jenže Bůh jej takového nezamýšlel. Bůh má s každým člověkem svůj plán, dal mu své hřivny, aby konal konkrétní dobro. To je jeho osobní ideál. To, že jej tento člověk nerealizuje, že jde zcela opačnou cestou, že naslouchá našeptávání zlého ducha, je jeho problém, neboť má svobodnou vůli, kterou mu Pán dal.

Milovat bližního a prokazovat mu dobro neznamena, že budu ignorovat jeho špatné skutky. To by odporovalo Dostojevského výroku „vidět druhého tak, jak ho zamýšlí Bůh“. Láska k bližnímu naopak předpokládá brát jeho nesoulad s Božím zákonem jako stěžejní faktor, neboť Bůh to také tak bere, proto využívá všech možností, aby pohnul vůlí hříšníka a přivedl ho na správnou cestu, ztotožnil jej s ideálem, který mu vytyčil. Napomínat bližního, projevit nesouhlas s jeho špatným jednáním, je tedy také láskou k němu, jak dokazuje bezpočet míst v Novém zákoně a také katolický katechismus ve svém výčtu skutků duchovního milosrdenství. A kde je každé napomínání marné, kde je hříšník obzvláště zatvrzelý, tam zbývá modlitba za obrácení. Ta je skutkem bliženské lásky v každém případě. Samozřejmě nesmí být nikdy výmluvou pro neochotu vykonat fyzický skutek lásky ve formě hmotné nebo situační pomoci, to by byla její farizejská karikatura. Konám-li ale fyzický skutek lásky vůči bližnímu, neměl bych nikdy opomenout také modlitbu za něj. Zvláště pak, když se jedná o někoho, kdo mi ublížil nebo o zatvrzelého hříšníka, člověka nízkých mravů nebo nepřítele Katolické církve. Propojení skutku bliženské lásky ve fyzické oblasti s modlitbou za toho, komu poskytují pomoc, má potom tu nejautentičtější hodnotu nejen v přirozené, ale také v nadpřirozené rovině.

PhDr. Radomír Malý

Je demokracie slučitelná s katolickou naukou?

Nejprve je třeba si položit kardinální otázku: Co je to vlastně demokracie? Přesný překlad zní: vláda lidu. Tento výraz je samozřejmě nadsazený, neboť lid sám o sobě nemůže nikdy vládnout. V přesném slova smyslu to znamená, že lid si ty, kdo vládnu, volí. Tím se demokracie liší od jiných typů vlád, jak analyzovali už ve starém Řecku Platon a Aristoteles: Monarchie je založena na dědičné vládě panovnického rodu, oligarchie na režimu úzké skupiny lidí, tyranie na vládě jednoho muže, jenž násilím uzurpoval moc atd.

Demokracie se rozvinula ve starověkých řeckých městských státech, zvaných polis, především v Athénách. Ke skutečné spravedlnosti měla hodně daleko. Volební právo bylo určeno pouze dospělým mužům, vyloučeny byly ženy a hlavně otroci, kterým antika nepřiznávala lidskou důstojnost, i když představovali až 80 % obyvatelstva. Athénská demokracie dokázala být také velmi krutá, její obětí se stal slavný filozof Sokrates, odsouzený k smrti na základě tzv. střepinového soudu. Odpůrci demokracie byli i Platon a Aristoteles.

Ve středověku fungovalo demokratické zřízení v některých italských městských republikách. Byla to však spíše rarita, evropské státní celky spravovali v absolutní většině dědiční monarchové. Jejich moc nebyla ale vždy absolutní, o svá práva spolurozhodovat o osudu země se hlásily šlechta a měšťanstvo. Jejich sněmy často silně omezovaly vládu panovníkovu, nejdále zašel parlament v Anglii roku 1215, který vydal tzv. *Magnu chartu libertatum* (*Velkou listinu svobod*), jež fakticky činila panovníkovo rozhodování závislým na šlechtickém sněmu.

Katolická církev akceptovala ve středověku monarchii jako reálnou skutečnost, k vlastní otázce státního zřízení se však nikdy oficiálně nevyjádřila. To nebyla její parketa, řešit problematiku politického uspořádání, své poslání viděla v péči o spásu duší. Proto ponechala teologům a církevním spisovatelům v této věci naprostou svobodu názoru. Tak dominikán a církevní učitel sv. Tomáš Akvinský ve 13. stol. přesně podle Aristotela odmítá demokracii a preferuje oligarchii, ale jeho řádový spolubratr o dvě století později Girolamo Savonarola, jenž poznal městskou demokracii ve Florencii, nabízí tento model jako „Kristovu vládu“

Takový postoj zaujímal Církev vždycky: vzala na vědomí existující státní formaci, ale nikdy se nevyslovila k její oprávněnosti či neoprávněnosti. Pouze tehdy, když vládcové ve jménu daného politického zřízení se dopouštěli násilných skutků odporujících přirozenému mravnímu zákonu, se Církev ozvala s protestem. Už ve 4. stol. milánský biskup sv. Ambrož nepustil římského císaře Theodosia do chrámu, když nespravedlivě prolil krev, byzantský patriarcha sv. Jan Zlatoústý na poč. 5. stol. skončil pro svoji kritiku zneužívání panovnické moci ve vyhnanství. Ve středověku mnoho papežů, biskupů a jiných hodnostářů zápasilo v rámci boje o investituru o svobodu pro Církev s panovníky, kteří by z ní rádi udělali pouhý nástroj své moci. Chtěli,

aby mlčela k jejich násilným a nemravným skutkům, proto protiprávně dosazovali na biskupské stolce své kandidáty. Papež sv. Řehoř VII. v 11. stol., jenž se proti tomu energicky ozval, skončil ve vyhnanství. Tekla i mučednická krev. V 11. stol. byl v polském Krakově zavražděn u oltáře při mši biskup sv. Stanislav, protože káral nemravný život krále Boleslava II. a odmítal jeho svévolné zásahy do církevního života. Podobně skončil o sto let později v Anglii z těchž důvodů canterburský arcibiskup sv. Thomas Beckett, jeden z jeho předchůdců sv. Anselm musel kvůli tomu odejít do vyhnanství. V Čechách zemřel z těchto důvodů v exilu ve 13. stol. pražský biskup Ondřej a na konci 14. stol. arcibiskup Jan z Jenštejna, jehož generální vikář sv. Jan z Nepomuku (Pomuku) byl roku 1393 utopen ve Vltavě na rozkaz krále Václava IV.

Je tedy nepravda, když někdo tvrdí ve stylu komunistické propagandy, že Církev ve středověku byla spojena pupeční šňůrou s monarchickým zřízením. Nikoliv. Církev uznávala jeho legitimitu a vždycky odmítala revoluční snahy odstranit zákonného vladaře, současně ale se uměla císařům a králům energicky postavit, když svoji moc povyšovali nad Boží zákon. Papež Innocenc III. schválil také roku 1215 anglickou *Velkou listinu svobod*, která významně omezovala pravomoci tyranského krále Jana Bezzemka. Na tomto pozadí je tedy jasná linie Církve: přijímá každé politické zřízení, které jeho tvůrci a reprezentanti chápou čistě v pozemské rovině jako techniku řízení státu a nepovyšují je na božskou úroveň. Ve středověku Církev podporovala trůn, jestliže se panovník nepokládal za nezávislého na Bohu a Jeho příkázání. Když tuto hranici překročil a svou vládcovskou moc povýšil nad moc Boží, Církev nemlčela a ozvala se. Proto odsoudila spis Marsilia z Padovy *Defensor pacis* ze 14. stol. a knihu Niccola Machiavelliho *Vladař* z konce 15. stol., protože kladou moc panovníka nad Boží příkázání. Macchiavelli dokonce tvrdí, že vládce, aby „prospěl zemi“, musí odmítnout řídit se křesťanskou morálkou. Stejně tak Církev odsoudila v 17. stol. blud zvaný galikanismus, kterému holdoval francouzský král Ludvík XIV., protože povyšoval vládu panovníka nad práva Církve i nad Boží příkázání.

Stejně tak jednala Církev i ve vztahu k novověké demokracii. Velká francouzská revoluce na konci 18. stol. z ní učinila modlu, to, co rozhodli Robespierre, Danton a další „volení zástupci lidu“, mělo neomylnou platnost, ačkoliv bylo v příkrém rozporu s evangeliem a katolickou naukou. Krvavý

vyhlazovací boj revoluční francouzské demokratické republiky proti katolíkům nemohl vyvolat u papežů sympatie k demokracii, to by museli být jediné sebevrahy. Nepřátelé Krista se dopouštěli zvěrstev a genocidy proti katolíkům právě ve jménu „demokracie“, ve jménu „volnosti, rovnosti a bratrství“ stínali kati katolickým kněžím a řeholnicím hlavy gilotinou a vojáci znásilňovali katolické ženy na oltářích zničených chrámů, když předtím nosili jejich nemluvňátka na bajonetech. Stejně bestiálně vůči katolíkům si počínala i italská Mazziniho Římská republika let 1848–9, také údajně demokratická.

Nelze se tedy divit, když papežové v 19. stol. v řadě dokumentů demokracii odsoudili. Papež bl. Pius IX. ve svém *Syllabu* z roku 1864, v encyklice *Quanta cura* a v alokuci *Nunquam fore* z roku 1856 zavrhl především názor, že občanská svoboda, základní pilíř demokracie, nevede ke zkáze mravů. Pročítáme-li však tyto dokumenty pozorně a v dobovém kontextu, tak nám neunikne, že papežové 19. stol. odsuzovali demokracii jako ideologii, nikoli jako formu státního řízení, k němuž se nevyjadřovali. Lev XIII. v 80. letech 19. stol. v encyklikách *Immortale Dei* a *Libertas* zastává tytéž názory na demokracii jako Pius IX. a Řehoř XVI., ještě je dokonce vyostřuje, ale rozlišuje mezi demokracií jako čistě technickou formou vlády a demokracií jako protikřesťanskou myšlenkovou konstrukcí, mající svůj původ ve zločinné Francouzské revoluci.

Církevní autorita nezaujala vůči demokracii jiný postoj než vůči předchozí monarchii. Pokud její reprezentanti zůstali v čistě technické rovině výkonu moci, Církev neměla důvod se vyjádřit proti, k tomu postrádala kompetenci. Ta se týkala výlučně sféry duchovní a morální. Proto není znám sebemenší odpor církevní autority, když Polsko vyhlásilo v květnu roku 1791 ústavu a vydalo se tak na cestu demokracie (ta trvala jen do roku 1795, kdy země ztratila svoji samostatnost). Polský Sejm zasvětil demokratickou ústavu Panně Marii, Královně Polska. Tím postavil Matku Boží a hodnoty, které ona se svým Božským Synem reprezentuje, nad politiku. Sejm tímto sdělil světu, že nemíní překračovat své hranice a povyšovat svá rozhodnutí nad Boží zákon, nezamýšlí odhlasovat ustanovení, která jsou s ním v rozporu. Podobně postupoval i belgický parlament roku 1830, kdy tato země získala svoji nezávislost. Belgickou demokratickou ústavu podpořili i místní biskupové, aniž to vyvolalo sebemenší nesouhlasnou reakci Svatého stolce. Belgičtí zákonodárci vyslali světu jasný signál, že jejich demokracie není modlou, která

se staví nad Boží a církevní příkázání, není inspirována protikatolickou ideologií s cílem zničit Kristovu Církev.

Církevní autorita ponechala bez povšimnutí i demokratickou ústavu USA z roku 1787. Ta vznikla v protestantském prostředí, lví podíl mají na ní i svobodní zednáři. Vychází z nauk, jež obsahují ideje odporující Kristově pravdě, především nadměrný důraz na zisk a materiální blahobyt (tzv. právo na štěstí). Nicméně přesto v americké ústavě existuje jakýsi náznak toho, že se reprezentanti americké demokracie nemíní povyšovat nad Boha a Jeho příkázání. Už *Deklarace nezávislosti* z roku 1776 hovoří o právech člověka, která mu dal „Stvořitel“ – přesně ve smyslu nauky anglického filozofa Johna Locke ze 17. stol. Americká revoluce byla z velké části dílem věřících a zbožných severoamerických protestantských kolonistů, Ježíš Kristus v ní byl přece jen nějakým způsobem uznáván, proto se nezvrhla v bestiální hrůzovládu jako Velká francouzská revoluce, jak si všiml už tenkrát bystrý anglický myslitel Edmond Burke. Katolíci byli diskriminovanou menšinou, nicméně biskupové zachovávali vůči americkému zřízení loajalitu, i když mnohokrát museli vystoupit proti nespravedlivým zákonům, nařízením a opatřením.

V Evropě se boj za prosazení demokracie jako vládní formy opíral o ideály Francouzské revoluce, tudíž byl nerozlučně spjat s odmítáním, ba přímo nenávistným pohrdáním katolickou vírou. Demokraté ve Francii, Itálii, Německu, Španělsku, ale i v Latinské Americe se netajili svým záměrem Církev zničit, a pokud neměli možnost sáhnout ke krvavému pronásledování, zavedli alespoň administrativní útlak, jakým byl např. v 70. a 80. letech 19. stol. tzv. „kulturní boj“ v Německu, ve Francii, v Itálii a částečně i v Rakousko-Uhersku. Papežové té doby by byli špatnými pastýři, kdyby tyto tendence neodsoudili. Vždyť se jednalo o zbožštění jisté formy státního uspořádání, jak to požadovaly protikřesťanské nauky osvícenských filozofů! Tehdejší evropské demokracie si drze nárokovaly „právo“ odhlasovat i takové zákony, které jsou v rozporu s Desaterem a příkázáním lásky.

20. století posunulo negativní vývoj opět dál. Papežové kategoricky odsoudili totalitní režimy nacismu a komunismu, které jsou přímými plody zbožštění konkrétní státní formy a jejího povýšení nad morální principy. Nejpresvědčivějšími dokumenty jsou encykliky Pia XI. z roku 1937 *Mit brennender Sorge* (*S palčivou starostí*) proti německému nacismu a *Divini Redemptoris* (podtitul *O bezbožném komunismu*). Desítky milionů zvěsky

povražděných nevinných obětí, což nemá v dějinách obdoby, jsou smutným, ale přesvědčivým dokladem toho, kam dovede lidstvo každá ideologie, jež státní formu povýší nad mravní řád, formulovaný Desaterem a Kristovým přikázáním lásky.

Porážka nacismu a nebezpečí rudé agrese směrem na západ vyvolalo v demokratických evropských státech větší citlivost vůči etickým hodnotám, hlásaným Katolickou církví. Proto mohli proniknout do vedoucích funkcí praktikující katolíci Konrad Adenauer v Německu, Alcide de Gasperi v Itálii, Charles de Gaulle ve Francii, Leopold Figl v Rakousku apod. Díky jim se stala alespoň na krátký čas demokracie tím, čím být měla: státní formou výkonu moci a ničím víc. Takto chápáná a praktikovaná demokracie byla skutečnou pozitivní alternativou vůči nacistické a komunistické totalitě, proto se dočkala pochvaly i od samotného papeže Pia XII., nejzřetelněji v promluvě *Ci riesce* k italským katolickým právníkům roku 1953. Demokracie po II. světové válce v porovnání s nacismem a komunismem byla státním zřízením, v němž se z politických, náboženských nebo vůbec myšlenkových důvodů nepopravovalo a nezavíralo do koncentračních táborů, což byl jistě veliký klad. Proto pozitivní vztah k demokracii je znatelný také v dokumentech II. vatikánského koncilu (zejména v *Gaudium et spes*) a v řadě vyjádření všech pokoncilních papežů.

Nicméně demokracie dnešní Západní Evropy už zdaleka není demokracií Adenauerovou nebo Gasperiovou. Demokratický Západ prošel chmurným vývojem, v němž rozhodující roli sehrály revoluční bouře levičácké mládeže roku 1968. Evropané a američtí demokraté si opět osobují nárok povyšovat své normy nad Boží ustanovení. Uplatnila se v plném rozsahu myšlenka, že občané mají „právo“ odhlasovat si i takové zákony, které jsou zcela v rozporu s přirozenými etickými normami. Západní demokratické země si tak „svobodně“ a „demokraticky“ odsouhlasily vraždy nenarozených dětí, jejichž počet už nyní převyšuje počet obětí nacistických a komunistických popravišť a koncentráků. V rozporu s přirozeným mravním řádem jsou i další „demokraticky“ odhlasované zákony: volná antikoncepce, povolení pornografie, možnost uzavírat homosexuální svazky, svobodný embryonální výzkum a umělé oplodňování a nakonec i „právo“ na eutanazii, které už je realitou v zemích Beneluxu, ve Švýcarsku a v některých státech USA.

Každý státní systém, jenž dává možnost prosadit jako zákon to, co je v rozporu s Božím přikázáním, je v principu zvrhlý, perverzní. To platí i o demokracii, jestliže nerespektuje svou roli pouhé techniky uplatnění moci a drze si nárokuje rozhodování i v záležitostech morálky. Katolík toto musí z důvodů svědomí kategoricky odmítnout. To vyjádřil výstižnými slovy papež Jan Pavel II. v encyklice *Evangelium Vitae* z roku 1995: „... občanský zákon přestává být pravdivým a morálně závazným, jestliže schvaluje eutanazii a potrat.“ (EV par. 72). A dále tento papež píše: „Potrat a eutanazie jsou tedy zločiny, které žádný lidský zákon nemůže ospravedlnit. Takové zákony nejen že nezavazují ve svědomí, ale naopak je zde závažná a jasná povinnost postavit se proti nim odporem ve svědomí...“ (EV par. 73).

Demokratické státy se tak pomalu vrací ke své represivní a krvavé formě, jakou měly režimy Velké francouzské revoluce nebo Mazziniho vlády v Římě. Jak uvádějí i zprávy v *Řádu*, přibývá postihů a represí těch občanů, kteří mají odvahu zaujmout postoj, k němuž vyzývá ve zmíněné encyklice Jan Pavel II. Že se jedná především o křesťany, na prvním místě o katolíky, není snad třeba dokazovat. Kam až tato eskalace represí obránců nenarozeného života a autentické přirozené morálky dospěje, nikdo neví. Německý publicista Lothar Roos v letošním 8. čísle časopisu *Fels* napsal: „Čím více lidí je přesvědčeno o své důstojnosti dané Bohem, tím menší je nebezpečí, že se demokracie stane diktaturou svévolných mravních názorů... Vyjádřeno lapidárně a prostě: Jen úspěch nové evangelizace, k níž vyzývají poslední papežové, může vést k legálnímu zákazu potratů a eutanazie a současně zabránit, abychom se jako katolíci pro věrnost svému přesvědčení znovu dočkali nějaké nové obdoby jakobínského teroru Velké francouzské revoluce.

PhDr. Radomír Malý

Postavení křesťanů v Turecku

Turecko se chce stát členem EU. Přitom se ale dosud nevyrovnalo s genocidou arménských křesťanů za první světové války. Přišlo jich o život 1,5 milionů, dalších 1,5 milionů bylo pravoslavných Řeků. Dále bylo vyvražděno 500 000 aramejsky mluvících syrských křesťanů pravoslavného i katolického vyznání. Dnes jich žijí v jihovýchodní části Turecka, kde měli svůj domov, pouhé tři tisíce. Centrem je město Tur Abdin, kde se nachází

památný klášter Mor Gabriel, jeden z mála, který Turci za první světové války nezničili. Je obdivuhodné, že i přes pronásledování zde žije ještě 25 mnichů a 14 řeholnic, je zde i internátní škola, kde získává základní vzdělání 35 žáků. Tureckým úřadům je klášter solí v očích, netroufají si jej však zavřít, protože je cílem návštěv turistů, což přináší státu peníze.

Fels, 8/2009

Nepodat Tělo Páně potratářům je skutkem lásky

Prefekt vatikánské Kongregace pro liturgii kardinál Antonio Cañizares prohlásil, že nepodat svaté přijímání politikům hlasujícím pro potraty nebo chovajícím se k tomuto zlu pasivně je povinností každého duchovního. Jde o skutek blíženské lásky, neboť takový politik přijímá svatokrádežně, čímž ještě více rozmnožuje své závažné hříchy.

kreuz.net, 28. 7. 2009

Pravověrní katolíci proti „katolické“ agentuře

Pater Engelbert Recktenwald, kněz tradicionalistického Kněžského bratrstva sv. Petra (FSSP), na rozdíl od Kněžského bratrstva sv. Pia X. (FSSPX), plně sjednoceného se Sv. stolcem, na svých webových stránkách ostře napadl německou katolickou tiskovou agenturu KNA pro její články odporující katolické víře. KNA obhazuje homosexualitu a antikoncepci. Otec Recktenwald obrací svoji kritiku i proti německým biskupům: Jak je možné, že biskupové tuto agenturu, jež je katolickou jen podle jména, finančně i morálně podporují?

kreuz.net, 27. 7. 2009

Rabín požaduje blahořečení Pia XII.

Americký židovský rabín Erich Silver oficiálně požádal Vatikán o urychlenou beatifikaci papeže Pia XII. Přiznal se, že sám byl velkým odpůrcem tohoto papeže, kterého obviňoval z mlčení vůči židovským obětem holocaustu. Protože chtěl poznat pravdu, požádal o možnost bádát ve

vatikánských archivech. Bylo mu vyhověno. Silver se přesvědčil, že skutečnost je úplně jiná. Pius XII. podle něj zachránil podstatně více Židů než Oscar Schindler nebo Raul Wallenberg dohromady, jejichž zásluhy v tomto směru se všeobecně uznávají. Silver dále řekl, že zatímco americký prezident Roosevelt a britský premiér Churchill nepodnikli žádné konkrétní kroky ve prospěch Židů, byl Pius XII. jedinou hlavou státu, která aktivně pomáhala Židům poskytnutím úkrytu, vyřízením emigrace nebo diplomatickým protestem. Pius XII. byl podle Silvera hrdinou blíženské lásky a Vatikán by neměl váhat s jeho beatifikací.

www.radiovaticana.cz, 27. 6. 2009

Naše poznámka: Silver jen pokračuje v linii jiného židovského rabína a filozofa Pinchase Lapideho, který už roku 1970 zveřejnil v izraelském listu *Davar* článek s těmito větami: „Když jsme se roku 1944 vrátili zpět do Říma, byli jsme my, Židé, kteří přežili, naplněni vděčností. Věděli jsme, že za to, že Židé v Římě dosud žijí, vděčíme Vatikánu a především papeži. Neboť jak v samotném Vatikánu, tak i v kostelech, klášterech i soukromých domech byli Židé ukryváni na přímý rozkaz papeže...” Římský vrchní rabín Izrael Zolli, zachráněný také díky papeži Piovi XII., konvertoval nakonec ke katolické víře.

Drzost nebo nevědomost?

Množí se ve světě případy, že když kněz odmítne někomu podat Tělo Páně, dotyčný si je vezme z misky sám. To učinil kanadský premiér Steven Harper, který je protestantského vyznání, přesto ale šel v katolickém kostele ke svatému přijímání. Když kněz váhal, jestli mu má podat, vzal si jednoduše Tělo Páně z misky svýma rukama. Ještě horší případ se stal v rakouském Linci při mši svaté, sloužené biskupem mons. Ludwigem Schwarzem. V řadě přistupujících ke sv. přijímání se octla jistá madam Christine Mayr-Lunetzbergerová, která od jednoho odpadlého biskupa přijala „biskupské“ svěcení, čímž naplnila skutkovou podstatu samočinné exkomunikace. Demonstrativně ale šla ke sv. přijímání v mitře a s berlou. Když biskup Schwarz jí odmítl podat, vzala si konsekrovanou hostii jednoduše sama.

kreuz. Net, 8. 7. a 11. 7. 2009

Podivné Boží Tělo

V německém městě Meersburg, diecéze Freiburg im Breisgau, kde je arcibiskupem předseda Německé biskupské konference mons. Robert Zollitsch, proběhlo procesí Božího Těla tak, že je vedla evangelická pastorka Magdalene Helferová, jež držela monstranci s Tělem Páně, zatímco katolický farář hrál pouze přísluhující roli. V rakouském Linci byl průvod Božího Těla úplným skandálem, neboť místo monstrance byl nesen na železné tyči kus pečeného chleba. Biskup Schwarz tuto akci lineckého děkana odsoudil a potrestal jej.

kreuz.net, 6. 7. 2009

Katolíci věrní papeži jsou zde a vzkvétají

Švýcarské „Lidové hnutí Pro Ecclesia“ oslavilo své 25leté jubileum. Slavnost se konala ve známém benediktinském klášteře Einsiedeln, kde sloužil při této příležitosti pontifikální mši sv. lichtenštejnský arcibiskup mons. Wolfgang Haas, známý svými pravověrnými stanovisky. Iniciativa *Pro Ecclesia* vznikla roku 1984 právě jako spontánní reakce katolického lidu proti herezím hlásaným v katolických školách a proti útokům na papeže v „katolickém“ tisku. Jde o laické hnutí v čele s Markusem Carlonim, hierarchickou záštitu poskytuje arcibiskup Haas. *Pro Ecclesia* se může vykázat vzrůstajícím zájmem obyvatelstva o svou činnost, o čemž svědčí naplněné kostely při mších, které organizuje a plné sály při přednáškách, jež pořádá.

Fels, 7/2009

Mše svatá je nenahraditelná

Kanovník ze švýcarského Churu mons. Christoph Casetti kritizuje stav ve Švýcarsku, kdy z důvodů nedostatku kněží jsou organizovány ve farních chrámech v neděli bohoslužby slova, vedené pastoračními asistenty (-kami). Jsou bohužel biskupové a kněží, kteří věřícím říkají, že jejich povinností je účastnit se této bohoslužby slova a ne odjet autem do sousední farnosti, byť vzdálené třeba jen 2 km, kde je sloužena mše sv. Podle Casettiho je nedělní

mše svatá nenahraditelná a nezastupitelná žádnou bohoslužbou slova nebo jakoukoliv jinou pobožností.

kreuz. Net, 29. 6. 2009

Maďarský episkopát mění konsekrační slova

Přesně podle nařízení Sv. Otce Benedikta XVI. rozhodli maďarští biskupové o změně konsekračních slov při mši sv. Věta „krev... která se prolévá za vás a za všechny“, byla změněna na „krev... která se prolévá za vás a za mnohé“, jak je tomu v latinském i řeckém originále.

Information FMG, 7/2009

Peruánští biskupové protestují

Biskupská konference latinskoamerické republiky Peru se obrátila na biskupskou konferenci Kanady s protestem. Požaduje od ní, aby přestala finančně podporovat údajně „katolickou“ organizaci *Development and Peace*, která se zabývá pomocí rozvojovým zemím. Tato organizace však mj. podporuje všude potraty a vyvíjí aktivity k jejich legalizaci v těch státech, kde jsou dosud zakázány.

Information FMG, 7/2009

Britský episkopát proti propotrátovým reklamám

Katoličtí biskupové Anglie a Walesu vydali prohlášení proti rozhodnutí vládního Výboru pro rozhlasové vysílání o povolení vysílat v rozhlase reklamy potratových klinik, zvoucích k provedení „zákroku“

Information FMG, 7/2009

Žádní laici jako faráři

Biskup německé diecéze Limburg-Frankfurt nad Mohanem mons. Franz Tebartz van Elst rozhodl, že žádný laik nesmí být nikde v diecézi ustanoven oficiálně „farářem“. Jeho předchůdce mons. Franz Kamphaus totiž povolil, že

laik, mající teologické vzdělání, může jako tzv. pastorační asistent být jmenován farářem, jestliže mši svatou bude sloužit kaplan, jímž by měl být samozřejmě kněz. Nový frankfurtský biskup toto ruší.

Information FMG, 7/2009

Mezinárodní síly „kultury smrti“

Světové propotratové organizace se čím dál více neskřývají se svým záměrem dosáhnout na celém světě povinnou legalizaci potratů s odvoláním na tzv. „právo ženy“. Toto absurdní „právo ženy na potrat“ chtějí světově organizovaní potratáři nechat odsouhlasit OSN jako jedno ze základních „lidských práv“. Kdo vystoupí proti potratům, bude pranýřován, případně souzen jako „narušitel“ lidských práv.

Nejaktivnější v tomto směru je *International Planned Parenthood Federation*, česky *Federace pro plánované rodičovství* (dále IPPF). 13. listopadu loňského roku zveřejnila oficiální výzvu všem vládám světa, v níž je důrazně žádá o realizaci tzv. „sexuálních práv“, jimiž podle ní jsou „právo na potrat“, „právo na sexuální svobodu“ a pro děti „právo na komplexní sexuální výchovu“. Zároveň požadují, aby zákon zrušil právo zdravotníků odmítnout z důvodů svědomí vykonat potrat nebo se na něm spolupodílet, naopak toto by mělo být trestné jako „bránění realizaci základního lidského práva, jímž je právo na potrat“.

Ve svém prohlášení z 27. 11. 2008 generální ředitel této organizace Gill Greer požaduje, aby „do roku 2015 byl pro ženy na celém světě umožněn přístup k sexuálnímu a reprodukčnímu zdraví“, což znamená, jak pan ředitel dále rozvádí, „všeobecné právo ženy na bezpečný potrat a snadný přístup k němu“. Zároveň v tomto prohlášení ředitel Greer pyšně konstatuje, že zisky IPPF neustále rostou, roku 2007 byly o 50 % vyšší než předchozí rok. Opomenul samozřejmě uvést, že je to „mzda za krev“, neboť tyto příjmy pocházejí z potratových klinik, které po celém světě IPPF vydržuje.

Tato vražedná organizace má také obrovský politický vliv, dosahující na vládní i mezivládní úroveň. 5. března letošního roku zorganizovala IPPF přímo v budově OSN v New Yorku konferenci na téma Právo ženy. Účastnili se jí mnozí vysoce postavení úředníci OSN a také zástupkyně Obamovy vlády USA Ellen Cheslerová, jež prohlásila, že „právo ženy na reprodukční a sexuální

zdraví je prioritou Obamova kabinetu“ Výsledek konference? Jednoznačný požadavek celosvětového „práva“ na potrat, „práva“ na homosexuální a lesbické sňatky a „práva“ na sexuální výchovu ve školách. V Norsku a ve Švédsku dokonce zorganizovaly samotné vlády ve spolupráci s IPPF pódiovou diskusi na téma Sexuální a reprodukční práva. Norský státní tajemník (tj. ředitel Úřadu vlády) Hakon Gulbrandsen tam řekl, že „potrat je jediným řešením u nechtěného těhotenství, zvláště když jde o mladistvé“

Za největšího nepřítele považují IPPF i jiné podobné organizace Katolickou církev. Nedávné společné prohlášení evropských feministických organizací a IPPF ostře odsoudilo Vatikán a islámské státy pro jejich nekompromisní odpor vůči požadavkům legalizace potratů. Současně také padla výzva k politické intervenci v Chile, kde katoličtí biskupové svým vlivem údajně „blokují“ nejen legalizaci potratů, ale i antikoncepci a zejména kondomů, čímž prý přispívají k rozšíření HIV/AIDS. Zároveň byla vyzvána Evropská unie, aby údajné „právo ženy“ na potrat autoritativně nadekreditovala všem členským zemím.

Je zřejmé, že nad povykem těchto potratářů nelze jen tak mávnout rukou. Mají obrovskou finanční a tím i politickou moc, proto ovlivňují parlamenty i vlády. Přesto ale obrana je možná a stane se také účinnou, jestliže katolíci, zejména biskupové, budou neustále pranýřovat jejich požadavky a vyzývat k odporu vůči nim. Je třeba náležitě mobilizovat věřící. Katolická církev čítá více než miliardu. I když počet praktikujících je podstatně menší, přece jen jde o stamiliony lidí. A to už je síla, která, když se dá do pohybu, není zanedbatelná a proti ní nic nezmohou ani triliony dolarů. Zvláště když se opřeme o Boží pomoc. Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?

PhDr. Radomír Malý

Pozn.: Použité prameny pocházejí z Information FMG, 7/2009

Sociální služba „katolických“ žen?

Pod ochranou Německé biskupské konference a s její kanonickou misí (!) působí už dlouhou dobu tzv. Sociální služba katolických žen. Na svých internetových stránkách (www.marktkorb.de) nabízí poradenskou pomoc formou odpovědí na konkrétní dotazy. Nechť čtenář sám posoudí, jestli tyto „rady“ jsou katolické:

Jedna matka se ptá, jestli její 15letá dcera, která už tři měsíce žije s přítelem, má navštívit lékaře a žádat antikoncepci. Poradna „katolických“ žen jí odpovídá, že prý „bylo by dobré, kdybyste svou dceru vy sama taktně poučila o vhodné antikoncepci“ O encyklice *Humanae Vitae* Pavla VI. A dokumentu Papežské rady pro rodinu z roku 1995, které antikoncepci zakazují, ani slovo, ani o hříšnosti jakéhokoliv mimomanželského styku.

Zamilovaný pár – ona 14letá a on 16letý – se ptá, odkdy spolu mohou spát. „Katolická“ odpověď: „Neexistuje žádný pevně daný termín. Důležitá je hloubka vzájemné důvěry ve vztahu.“ Že by 6. přikázání bylo zrušeno?

Jeden mladík, který chodí čtyři měsíce s děvčetem, se ptá, kdy si může dovolit víc než pouhý polibek, kdy pozná, že na to dívka „čeká“ Odpověď: „Je třeba to opatrně vyzkoušet.“ Katolická nauka o čistotě předmanželského vztahu pro tyto dámy patrně vůbec neplatí.

14leté děvče se ptá, jakou „pilulku“ by mělo používat. Poradkyně jí odpověděly, že prý by měla navštívit gynekologa, ten jí určitě řekne. Kdyby se bála, ať si prý vezme s sebou buď svou matku, nebo svého přítele, to ji údajně uklidní. Že časně užívání antikoncepce má vážné zdravotní následky, o tom tyto „katolické“ ženy patrně nechtějí slyšet.

To jsou jen některé příklady odpovědí. Pokračovat je zbytečné. Otázka ale zní, jak dlouho budou němečtí biskupové (a netýká se to jenom německých) udělovat kanonické schválení takovým a podobným „radám“ a názorům? Kdy konečně „udeří do stolu“ a dají Sociální službě katolických žen jednoznačně na vybranou: buď budete hlásat katolické názory, nebo přijdete o kanonickou misi?

Information FMG, 7/2009

Jen kněží a jáhnové

Arcibiskup italské Boloni kardinál Carlo Caffarra výslovně zvláštním dekretem zakázal, aby sv. přijímání podávali laici – s výjimkou mimořádných a odůvodněných případů. Stejně tak zakázal podávání na ruku. Poukázal na špatnou zkušenost, kterou s tím má: zvýšil se počet zneuctění, kdy si lidé odnášejí Tělo Páně domů, v některých případech je dokonce používáno při satanských rituálech. Krom toho přijímání na ruku vede podle kardinála ke

snížení úcty k Tělu Kristovu, ke ztrátě rozlišení, co je to obyčejný a co eucharistický chléb.

kreuz.net, 11. 6. 2009

Homosexuálové zneužívali a týrali děti

Osm homosexuálů, organizovaných bojovníků za „práva“ gayů a lesbiček, se octlo ve Skotsku před soudem. Hrozí jim vysoké tresty vězení, některým dokonce doživotí za surové sexuální týrání několika dětí, mezi nimi i rok a půl starého chlapečka. Policie prohlásila, že tato skupina byla také největším hnízdem šíření dětské pornografie. Americký psycholog Paul Cameron při této příležitosti na základě svých výzkumů prohlásil, že plná jedna třetina sexuálního týrání dětí připadá na homosexuály.

Nasz Dziennik, 14. 5. 2009

Naše poznámka: O tomto otřesném případě světová média včetně našich mlčí, neboť homosexuálové jsou „chráněnou“ skupinou. Jakmile však se objeví někde jenom stín podezření, že katolický kněz někoho zneužil, jsou z toho palcové titulky v novinách.

Antikoncepční prostředky jsou rakovinotvorné

Mezinárodní Centrum výzkumu rakoviny potvrdilo, že orální antikoncepční prostředky jsou rakovinotvorné. Ženy, které je užívají, mnohem častěji umírají na rakovinu prsu než ty, které je neužívají. Přesto lékaři dělají, jako by se nic nestalo a nadále antikoncepci masově předepisují.

Nasz Dziennik, 3. 9. 2009

Západoevropské a americké statistiky

V Anglii a Walesu bylo v roce 1964 celkem 137 673 katolických křtů. V r. 2003 to činilo už jen 56 180. Roku 1964 bylo tam uzavřeno 45 592 katolických manželství, v r. 2003 pouze 11 013. Nedělní návštěva mše sv. klesla o 40 %. V Irsku chodí ještě 48 % obyvatelstva v neděli do kostela, v 60. letech to bylo 90 %. Ve Francii bylo v roce 1980 cca 35 000 kněží, dnes jen 19 000. V USA

bylo roku 1965 vysvěceno na kněze 1575 kandidátů, roku 2002 pouze 450, což je pokles o 350 %. V roce 1965 bylo v seminářích USA 49 000 bohoslovců, roku 2002 4 700. Toto je modernisty slibovaná „obnova“, to má být „jaro Církve“?

kreuz.net, 30. 1. 2009

Pius XII. podpořil atentát na Hitlera

Papež Pius XII. byl ve spojení s německou protihitlerovskou opozicí a podpořil myšlenku atentátu na Hitlera s vírou, že to nastolí vytoužený mír a konec masového vraždění. Německý historik Michael Hesemann vydal letos na toto téma knihu. Nacistický pohlavár Kaltenbrunner ve své zprávě z 29. 11. 1944 označuje Pia XII. za „spoluvíníka v plánovaném atentátu na Hitlera“

kreuz.net, 25. 6. 2009

Boj proti Církvi v Polsku

Arcibiskup Poznaň mons. Stanislaw Gadecki upozornil ve svém nejnovějším pastýřském listu, že polská média, ovládaná levičáky a liberály, stupňují útoky proti Katolické církvi. Vsadily na taktiku zveličování hříchů a lidských chyb některých kněží, které zevšeobecňují, aby kompromitovaly duchovenský stav jako celek u obyvatelstva. Svaté a obětavé kněze, kteří se plně věnují spáse duší, nevidí a vidět nechtějí. Právě tato mediální taktika je podle mons. Gadeckého příčinou letošního poklesu kněžských a řeholních povolání mladých lidí. Nicméně věří, že tento pokles je pouze dočasný. Vyzývá katolická média k účinné obraně proti manipulaci a diskreditaci katolických kněží.

Nasz Dziennik, 3. 9. 2009

Rakouští obránci nenarozených protestovali proti vyznamenání

Vídeňský primátor Michael Häupl, socialista, udělil 3. září zvláštní vyznamenání potratovému koncernu „Maria Stopes International“ (Stopesová byla blízkou spolupracovnicí známé propagátorky potratů a rasové selekce,

obdivovatelky A. Hitlera Margarethy Sangerové). Tito vrahové nenarozených provozují ve Vídni velkou potratovou kliniku na vídeňském Fleischmarktu. Vyznamenání bylo uděleno právě za založení a provoz této kliniky, která „slaví“ třicet let od svého vzniku. Po tomto cynickém aktu následovala opulentní hostina v jedné pivnici. Proti skandálnímu vyznamenání, které je urážkou nejen všech obětí potratu, ale i všech obětí nacistického teroru (Stopesová obdivovala Hitlerův antisemitismus a rasismus), protestovaly přímo před klinikou stovky rakouských obránců nenarozeného života. Světící biskup ze Salcburku mons. Andreas Laun sloužil pro účastníky protestního aktu v chrámu sv. Karla Boromejského mši svatou.

kreuz.net, 4. 9. 2009

V Aigenu letos o krizi víry a pastoraci

Víra nebo diplomacie? Touto otázkou zahájil svoji přednášku na letošní, v pořadí již 21. Mezinárodní Akademii Lineckého kněžského kruhu v rakouském Aigenu, generální vikář lichtenštejnské diecéze Vaduz Markus Walser. Otevřeně přiznal, že největším selháním katolíků po II. vatikánském koncilu byl absolutně falešný výklad jeho dokumentů. Domnívali jsme se, že získáme svět pro Krista tím, že nebudeme mluvit o „nepříjemných“ pravdách víry a začneme hovořit jen o těch „příjemných“. Konkrétně to znamená vymazat z kázání a výuky náboženství hříchy, peklo nebo sexuální morálku a mít na jazyku jenom nebe, radost a Boží dobrotu, která automaticky odpouští všechno, aniž by po člověku něco chtěla. Obětovali jsme tak pravdy víry ve prospěch chytrácké diplomacie – a to se nám vymstilo. Nekatolíci se k nám nehrnou, nemají důvod, protože v pseudonáboženských hnutích současnosti nacházejí ještě větší míru tohoto falešného optimismu. Naopak mnoho katolíků, zklamaných tím, že teď slyší jinou nauku než dříve, Církev opouští a uchyluje se k různým sektám, které nekladou diplomacii před víru. Většina věřících akceptuje tyto okleštěné pravdy, které ovšem tím, že nejsou podávány v celistvosti, vedou k náboženské vlažnosti a ochablosti. Katolíci si řeknou: Do nebe se stejně dostanu, tak proč se namáhat, proč usilovat o hlubší duchovní život a větší dokonalost, proč chodit každou neděli na mši sv. a minimálně jednou za rok ke zpovědi, proč být manželskému partnerovi věrný atd.?

Dr. Walser uvedl také jako konkrétní příklad „diplomacie před vírou“ nauku mnoha kněží, teologů a učitelů náboženství o Ježíši Kristu. Zatímco dříve byl Ježíš na prvním místě Boží Syn a Vykupitel a potom teprve dobrý člověk, dnes je tomu naopak. Ježíš je předkládán nejprve jako dobrý a laskavý člověk, který nás miluje – to, že byl taky Bůh, který nás svou smrtí na kříži zachránil před peklem a požaduje po nás obrácení a změnu života – je až druhořadé, pokud vůbec se o tom hovoří.

Velmi cenné, i když smutné, byly informativní přednášky německých kněží z organizace Netzwerk, především patera Quida Rodheusta. V Německu převládá neomodernistický trend odebrat kněžím rozhodovací pravomoc ve farnostech. Tu mají převzít farní nebo pastorační rady či jiná grémia laiků. Úloha kněze je čím dál více redukována na pouhého „svátostného strýčka“ (německy Sakramentalonkel), tj. na někoho, jenž pouze poslouží věřícím udělením svátosti, ale jinak do chodu farnosti nemá co mluvit. Laické struktury, ovládající farnosti a děkanáty, jsou v zajetí věroučných bludů ve smyslu nauk neomodernistických teologů. Když se kněz této tendenci vzepře, když např. zavádí modlitbu růžence, adoraci před Nejsvětější svátostí nebo zpověď dětí před prvním sv. přijímáním, když vyžaduje klečení při proměňování, když káže proti antikoncepci, mimomanželskému sexu nebo homosexualitě, příslušná farní rada si okamžitě stěžuje u biskupa. Ten ve většině případů nemá odvahu se za takového faráře nebo kaplana postavit, neboť se bojí mediální reakce. Proto raději knězi vytkne, že je „nekomunikativní“, „neumí vyjít s farníky“ nebo dokonce prý „rozděluje farnost“ a přeloží ho jinam. Pater Rodheust uvedl i případy předčasného penzionování horlivých a dobrých pravověrných kněží, protože byli nepohodlní různým laickým grémiím, která ovládají farnosti.

Zároveň Otec Rodheust kritizoval většinu německých biskupů za to, že tradičním náboženským slavnostem, např. poutím, dávají čím dál více světský ráz. Doslova řekl, že spíše než duchovní akci připomínají nějakou politickou manifestaci z doby bývalé komunistické NDR, jako by se biskupové tímto nechali inspirovat.

Potěšující bylo, že na konferenci byl přítomen i farář z rakouského Windischgarstenu dr. Gerhard Wagner, jehož Sv. Otec letos jmenoval světícím biskupem v Linci. Mediální tlak proti němu, bohužel ze strany neomodernisticky smýšlejících laických organizací, ale i děkanů a farářů, byl

tak silný, že musel požádat o rezignaci na tuto funkci. Připomínáme, že hlavním důvodem odporu vůči němu byl jeho „fundamentalismus“ Vyslovil totiž souhlas s vatikánskou kritikou knihy „Harry Potter“ spisovatelky Rowlingové, řekl, že „homosexualita je léčitelná“ a nedávný hurikán Cathrine, jenž zpustošil americký New Orleans, označil jako trest Boží za obrovské potratové kliniky, jež se v tomto městě nacházely. Bouřlivý potlesk účastníků akademie, když byla oznámena přítomnost dr. Wagnera, byl dokladem, že pravověrní katolíci, věrní papeži a tradiční nauce, jsou zde a nenechají se vytěsnit.

PhDr. Radomír Malý

Pomoc těhotným ženám a informace

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

152 00 Praha 5

telefon: 603 976 231

[htt://prolife.cz](http://prolife.cz)

<http://svobodavolby.cz>

***Informace o přirozeném plánování rodičovství –
o symptotermální metodě podá***

Liga pár páru

David a Michaela Prentisovi

Fügnerova 143/9

272 01 Kladno

tel.: 312 686 642

lpp@lpp.cz

<http://lpp.cz>

Nakladatelství **Řád** (P. ing. Karel Dachovský, Sarajevská 13, 120 00 Praha 2) vydalo a zašle. Poštovné neúčtuji.

Při odběru nejméně deseti publikací sleva 10 %.

Nakladatelství **Řád** oslaví 5. 1. 2010 dvacet let své existence. Nabízím levné knihy – vánoční dárky.

1)	P. F. Mikulášek, SJ: „Za zdí a bez zdí“ – paměti jezuitů vězněného 9 let. 140 stran.	130	Kč
2)	P. Karel Dachovský: „Svatý Norbert“ 58 stran.	50	Kč
3)	P. Karel Dachovský: „Svatá Gianna Beretta Molla“, příběh ženy, která odmítla jít na interrupci, ačkoliv věděla, že při porodu zemře. 36 stran.	35	Kč
4)	MUDr. John Grady: „Interrupce – ano, nebo ne?“ 24 stran	10	Kč
5)	P. Karel Dachovský: „P. Paul Marx, OSB“, životopis aktivisty proti interrupcím v USA, 64 stran	30	Kč
6)	„Zpovědní zrcadlo“	1	Kč
7)	P. Karel Dachovský: „Cestou k Bohu“, první informace o Bohu a Církvi pro dosud nevěřící. 28 stran.	10	Kč
8)	P. Karel Dachovský: „Sepnuto duhou“, náboženské básně. 64 stran.	50	Kč
9)	Časopis Řád – vychází 3x ročně, časopis pro obranu nenarozeného života, informace z Církve, katolická literatura,	cena dobrovolná	
10)	P. Karel Dachovský: „Česká odysea“, náboženské básně. 84 stran.	25	Kč
11)	P. Karel Dachovský: „Podle řádu Melchizedechova“, náboženské básně. 68 stran.	25	Kč
12)	P. Karel Dachovský: „Miniatury“, náboženské básně. 56 stran.	25	Kč
13)	P. Karel Dachovský: „Ctihodná Edel Quinnová“, životopis misionářky v Africe. 64 stran.	30	Kč
14)	P. Karel Dachovský: „Umlčený zvon“, životopisný román o františkánovi P. Janu Bártovi. 157 stran.	130	Kč
15)	P. Karel Dachovský: „Pod rozstříleným praporem je krásy dost“, nová sbírka náboženské poezie.	50	Kč
16)	Stella Lilley: „Život s utrpením“, úvahy o utrpení a sv. Padre Piovi.	9	Kč
17)	Ivan Slavík: „Kapky krve a potu Arnošta Jenče“, náboženské básně	9	Kč

18)	P. Karel Dachovský: „Svatý Karel oromejský“, životopis, 68 stran.	65	Kč
19)	Marie Dolistová: „Paní Zdislava z Lemberka“, životopis a poéma – v češtině, polštině, němčině, lužiskosrbštině, angličtině a esperantu, 100 stran.	60	Kč
<i>Vyjde v roce 2010:</i>			
20)	P. Karel Dachovský: „Blahoslavený kardinál J. H. Newmann“, životopis katolického konvertity z anglikánství a význačného teologa.	asi 100	Kč
21)	Ch. Stoddard: „Svatý Antonín z Padovy“, životopis	asi 50	Kč
<i>Právě vyšlo:</i>			
22)	P. Karel Dachovský: „Sv. Jan Viannney“, životopis, 72 stran.	60	Kč
23)	P. Karel Dachovský: „Sv. Alžběta Durynská“, životopis, 48 stran.	45	Kč
<i>Vyšlo:</i>			
24)	P. Karel Dachovský: „Cesta františkánského kněze Jana Bártý“, historická studie, 100 stran.	40	Kč
25)	P. Karel Dachovský: „V srdci Londýna“, novela ze života emigranta, 100 stran.	80	Kč

Pomoc těhotným ženám a informace

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

152 00 Praha 5

telefon: 603 976 231

<http://prolife.cz>

<http://svobodavolby.cz>

***Informace o přirozeném plánování rodičovství –
o symptotermální metodě podá***

Liga pár páru

David a Michaela Prentisovi

Fügnerova 143/9

272 01 Kladno

tel.: 312 686 642

lpp@lpp.cz

<http://lpp.cz>

Z deníku pravoslavného kněze Mgr. Libora Serafína Halíka, Ph.D. z modlitební stráže před nemocnicí v Brně

Fotografie zmoklého teroristy

V pondělí 5. 4. 2004 jsem před nemocnicí spolu s Radomírem M. a Jiřím Z. V průběhu naší služby se zde silně rozpršelo. Neměli jsme deštník, a tak jsme vypadali jako zmoklé slepice. Tehdy přijela redaktorka Andrea Pavelková s fotografem z MF Dnes. Tuto zmoklou fotku druhého dne zveřejnili. Pak ji opakovaně zveřejňovali po celý rok 2004 nejrůznější deníky i časopis. Nepoužili jiné nezmoklé fotky, přestože mne fotili vždy znovu a měli nová aktuálnější fota. Na zmoklé fotce jsem totiž vypadal trochu jako terorista. To se novinářům líbilo.

Oslovil mě verš 24 žalmu 73: „Hospodine, povedeš mě podle svého rozhodnutí a pak do slávy mě přijmeš.“ Následující den mi totéž řekla řeholnice Magdaléna. Že mě v nebi uvítají ty zachráněné děti. Dojalo mne to k slzám a povzbudilo do dalšího zápasu. Před pár dny na mne už podruhé sestoupila tzv. husí kůže při zpěvu žalmu 89, veršů 21–25: „Nalezl jsem Davida, svého služebníka, pomazal jsem ho svým olejem svatým. Pevně bude moje ruka při něm, udatným ho učiní má paže. Nepřítel ho nepřekvapí a bídák ho nepokoří. Před ním potru jeho protivníky, porazím ty, kdo ho nenávidí. Bude s ním mé milosrdenství a věrnost, jeho roh se pozvedne v mém jménu.“

V úterý 6. 4. 2004 či ve středu 7. 4. 2004 jsem sloužil Bohu před nemocnicí s řeholnicí Václavou a s Petrem J. Přijela nečekaně televize Nova a nafilmovala nás. Večer to namíchali do celostátních zpráv, kde pomlouvali jinou protipotratovou organizaci za přednášky ve školách. Skrze zlobu redaktorů tam však přece jen zazněla i jedna pravdivá informace, že umělý potrat je vražda. Telefonoval mi muž z Hnutí Pro život ČR, že chce u nemocnice v Uherském Hradišti uspořádat pochod proti potratům. Od neznámého dárce jsem obdržel právě včas finanční pomoc. Telefonoval mi velitel obvodního oddělení policie ČR. Prosil mě, abych mu dával informaci o budoucím pochodu týden před akcí. Dříve jim to oznamoval městský úřad, ale teď už to nedělá. Pozval jsem ho shlédnout Gibsonův film o umučení Ježíše Krista. On odmítl s odůvodněním, že se v náboženské problematice nevyzná. Proto jsem se za něj, další velitele i prosté policisty a úředníky pomodlil, aby jim Bůh dal milost poznat pravdu o Ježíši Kristu.

Následujícího dne slyším v BBC zprávu, že 1 200 000 obyvatel naší planety každoročně zemře skrze dopravní nehodu. Uvědomuji si, že to nic není ve srovnání s 50 miliony každoročně zabitými dětmi skrze interrupci. V BBC navrhuje poslanec KDU-ČSL Tomáš Kvapil, aby vícedětné rodiny obdržely více práv než většina sobeckých rodin způsobujících vymírání našeho národa.

Gibsonovo Umučení Krista

Na Zelený čtvrtek 8. 4. 2004 i na Velký pátek 9. 4. 2004 se dozvídám, že v brněnských kinech je před Gibsonovým filmem o umučení Krista v reklamě pornografie. Je tam reklama na „Postkoitum“ od Jakubiska. Kina vědí, že před Velikonocemi chodí na tento film po celém světě především křesťané. Tedy ti občané, kteří odmítají pornografii, kteří chtějí dodržovat Kristovo přikázání nesesmilnit a nezcizoložit ani očima. Kristus učil: „Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci. Jestliže tě svádí tvé pravé oko, vyrví je a odhod' pryč, neboť je pro tebe lépe, aby zahynul jeden z tvých údů, než aby celé tvé tělo bylo uvrženo do pekla.“ (evangelium sv. Matouše, 5. kapitola, 28.–29.verš). Zcizoložit je těžký hřích. Proto brněnská (a možná i další) ateistická kina připravila v úvodu tento naschvál, toto pokušení. Svatý apoštol Pavel tyto naschválníky dobře popsal v listu Římanům, v I. kapitole, 32. verši: „Vědí o spravedlivém rozhodnutí Božím, že ti, kteří tak jednají, jsou hodni smrti, a přece nejenže sami tak jednají, ale také jiným takové jednání schvalují.“ Naneštěstí i jeden známý katolický kněz bere tuto pornografii na lehkou váhu. Ve středu 14. 4. 2004 ráno se ze zpravodajství BBC dozvídám, že každý pátý obyvatel Jihoafrické republiky má virus HIV/AIDS. Ze 45 milionů obyvatel tohoto státu je více než 5 milionů nositelem tohoto viru smrti. Před nemocnicí mě fotil nezávislý novinář Ježek. Dozvídám se, že Pán Bůh vysvobodil z moci teroristů tři zajaté české novináře v Iráku. Předtím byla za jejich vysvobození odsloužena mše svatá římskokatolickým arcibiskupem pražským. Má manželka se doma za vysvobození těchto novinářů také modlila. Byl to zázrak, neboť teroristům se neplatilo žádné výkupné. Kéž by alespoň jeden z dotyčných novinářů uměl Bohu poděkovat!

Vysoký funkcionář křesťanskodemokratické strany KDU-ČSL Cyril Svoboda měl vůči Bohu tu drzost, že před pár dny poskytl rouhavý rozhovor deníku Právo. Zde navrhl, že KDU-ČSL by už neměla být tak moc proti registrovanému partnerství homosexuálů, proti umělým potratům, proti

narkomani. Dnes ho za to všemohoucí Bůh varovně potrestal autonehodou. Leží se zlomeninou krčního obratle v brněnské úrazové nemocnici.

Bůh vyslyšel mou manželku, kterou baví práce na zahradě. Uskutečnilo se její dávné vnuknutí, že když se ona bude chovat tak jako v Bibli uvedená žena statečná (Příslaví, kapitola 31, verše 10–31), tak jí Bůh daruje i to, po čem touží. Dá jí za splnění těchto podmínek možnost mít blízko Brna zahrádku. (verš 16: „Vyhlédne si pole a získá je, z ovoce svých rukou vysází vinici.“). Pan Vítězslav N. jí půjčil svou zahradu v okolí Brna. Dnes ji Bůh kromě toho vyslyšel i v tom, že deštěm zničil zeleninové škůdce – dřebčíky.

V sobotu 17. 4. 2004 jsem se zúčastnil besedy s křesťanským poslancem JUDr. Ing. Karasem z KDU-ČSL. Odpovídal např.: Že značná část umělých potratů v České republice není u žen z nejnižších, ale je z nejvyšších sociálních vrstev. Že podle výzkumů ministerstva vnitra nebyl u nás zaznamenán ani jeden případ interrupce polských občanek. Že v Polsku od pádu komunismu, kdy se tam umělý potrat stal trestným činem, klesá i počet nechtěných spontánních potratů, je méně deliktů týrání dětí a méně dětí je odkládáno do sirotčince. Že poslankyně Fisherová i poslanec a evangelický farář v jedné osobě Svatopluk Karásek z poslaneckého klubu Unie svobody hlasovali v českém parlamentu pro pokračující zabíjení dětí umělým potratem. Že pouze 30 % členské základny KDU-ČSL podporuje umělé potraty. Z poslanců je to pouze Parkanová. Ta se však z loajality vůči straně zdržela aspoň hlasování. V pondělí 19. 4. 2004 nám neznámý člověk před nemocnicí vyjádřil své sympatie tím, že mi dal 200 Kč.

Ctihodná Edel Quinnowá

Vydal jsem brožuru *Ctihodná Edel Quinnowá*. Je to o misionářce Mariiny legie v Africe. Zde uvádím několik poznámek, které v brožuře nebyly. Edel se musela potýkat s nadlidským úkolem. Stálým bojem a během přes překážky bylo, aby byla Legie přijata a byly respektovány její metody a duch, aby se pevně zakořenila, muselo se dohlížet na její rozvoj a vytrvalost jejích členů. Musela začít tím, že přesvědčila každého misionáře o nutnosti číst „Příručku“ To byla první bitva. Téměř každý jí odpovídal, že je mnoho práce a málo času na čtení knihy. Svou úsměvnou houževnatostí často vyhrála tuto první šarvátku. Potom začal opravdový boj. Říkali jí, že „Příručka“ je příliš

nekompromisní. To bylo jako refrén s tisíci nápěvy. Musí se z toho vybírat a adaptovat to. „Neznáte Nairobi“, říkali jí. A každý vymýšlel vylepšení, že schůzky by měly být jednou za měsíc. Legionáři by měli apoštolovat samostatně, a ne po dvojicích. Jeden chtěl to, druhý ono. Edel v přítomnosti misionáře-veterána nemohla se opírat o své zkušenosti a diskutovat jako rovná s rovným. Vždy věděla, že kněží jsou reprezentanti Boha a vždy k nim měla respekt. Edel na kolenou před paterem Maggenisem je jako zobrazení její víry v Církev. Argumentovala málo, jak jen to bylo možné. Pouze nabídla nástroj k dobytí. Jejími triumfy byly hrdinství jejího života, zapomínání na sebe, její úsměv a smysl pro humor.

Pater Reidy, C.S.Sp. popisoval jejich první kontakty: „Je téměř nemožné představit si, jak nesmírný byl její úkol. Se svou citlivostí a realismem musela cítit, a záhy se o tom přesvědčila, že přes dobrou vůli své malé skupinky přátel čelila prakticky sama gigantickým úkolům. Neprojevovala to navenek. Její radostná povaha se s tím vyrovnala s jistou lehkomyšlností a veselím, které bylo nakažlivé. Její smysl pro humor byl vždy pohotový, Smála se a radostnost se přenášela i na druhé. Inspirovala legraci, ale nikdy ne frivolnost. Ale i přitom nepozbývala serióznost. Takřka vždy, kromě případů, kdy to bylo neopatrné nebo nemoudré, stočila řeč na Legii. To si mnozí ani hned neuvědomili. Nesmělo se však mluvit o Legii lehkomyšlně. To každého opravovala. Překážek a námitek pro nastartování Legie bylo mnoho. Na námitky hned odpovídala. Víkala tyto námitky, pokud byly míněny upřímně. Uvědomovala si, že námitky byly od lidí, kteří nevěděli o Legii nic nebo málo. Při odpovídání byla trpělivá, jasná a precizní.

Takřka vždycky zakládání prezidií přinášelo těžkosti. Některé byly specifické jen pro východní Afriku. Nikdy nebyla potížemi zastrašena. Její první reakcí bylo přemýšlení, jak lze překážky překonat.

Myšlenka na dámu přicházející zahájit Legii byla překvapením dokonce pro mnoho Evropanů. Afričanům se příjezd slečny Quinnové zdál nejen podivný, ale přímo absurdní. Ale předsudky tály jako sníh pod prudkým sluncem. Začali ji oceňovat a obdivovat. Rychle rozpoznali, že tato Evropanka byla jiná než ty ostatní. Její neúnavná aktivita nebyla hnána sobectvím nebo snahou o zisk. Byla vynikajícím příkladem sebeobětování. V neuvěřitelně krátkém čase si získala jejich uznání. Její práce znamenala, že se dostala do kontaktu s různými národnostmi a typy lidí – s kněžími i laiky. Patrně vždycky

ji obdivovali a takřka vždycky je získala pro spolupráci. Její zdravý selský rozum přinášel řešení jejích těžkostí a problémů. Nic na světě ji nemohlo přimět, aby něco změnila v zásadách „Příručky“, to spíše řeka tekla nahoru do kopce. Pokud šlo o maličkosti, byla otevřená k návrhům a dokonce to podporovala. Všechno řešila rychle. Je přirozené, že něco podobného očekávala i od druhých. Zakládala prezidia, jen když si byla jistá, že to má dobré základy. Byly i neúspěchy, ale nebyla rozmrzelá kvůli sobě, ale kvůli tomu, že se zmařila příležitost přivést duše blíže k Bohu a jeho Matce. Nikdy však neztrácela naději. Čekala na příležitost, kdy se okolnosti změní k lepšímu a často toto čekání bylo korunováno úspěchem.

P. ing. Karel Dachovský

Svatý Karel Boromejský

Vedle revue pro duchovní život *Na hlubinu* vydávali olomoučtí dominikáni ve třicátých letech minulého století měsíčník *Vítězové*. Desetkrát ročně tak měli čtenáři k dispozici ucelený životopis některého světce, ať již kanonizovaného nebo požívajícího úcty věřících a beatifikovaného až za našich dnů (Monika Viti, Charles Foucauld, Frédéric Ozanam aj.). Tato záslužná edice uspokojovala touhu po výživné duchovní četbě, která jednak předkládala následování hodné vzory života z víry a působila jako praktická příručka asketiky, zároveň pak uváděla do pozoruhodných etap církevních dějin. Potřeba dobrých životopisů svatých nebude nikdy dostatečně nasycena. Dokladem může být biografie sv. Karla Boromejského od P. Karla Dachovského, která vychází od roku 1995 ve třetím vydání. Jde o světce v dějinách církve mimořádně významného. Plnil důležité poslání jako papežův zástupce na Tridentuském koncilu a vynikl horlivostí při zavádění jeho dekretů do života a při provádění reforem zejména v rozsáhlé milánské arcidiecézi. Zářil v tomto zlomovém dějinném úseku ne jako teolog nebo náboženský myslitel, nýbrž především jako obětavý pastýř, neúnavný organizátor, Duchem svatým vedený „smiřovatel v rozbrojích“ a nad tím vším jako muž svatého života, příkladný kněz a biskup, který i dobové zlovyky (např. nepotismus a různé druhy protekce, praktiky s přidělováním obročí apod.) dokázal obrátit ve prospěch Církve a trpělivě eliminovat za zavedených zvyklostí. A pro všechny časy vzor církevní kázně. Je přirozené, že P. Dachovský má osobní

vztah ke svému křesťnému patronovi, a že tudíž jeho životopis zpracoval s vděčností a láskou. Přestože světec zemřel před 425 lety, může v mnoha směrech působit jako svěží příklad v dnešních poměrech, které nejsou ve všem vzdálené bujnému společenskému rozmachu šestnáctého století. Můžeme obdivovat skvělou a strmou kariéru kardinála Boromejského, která však nijak neohrozila jeho pokoru a odpovědnost. Dokumenty vypovídají, že byl „zamilován do práce“ a byl prací – jako kardinál, papežův důvěrník, poradce i zástupce – vytížený na okraj únosnosti; a čteme, že relaxoval jako dnešní špičkoví manažeři: hrál šachy, pěstoval míčové hry a honitbu. Blízky dnešku je i v tom, že vzdělání zejména v teologii a filozofii si spěšně doplňoval systematickým studiem za plného pracovního záprahu u papežského dvora. Přitom neoplýval mimořádným nadáním, musel se vyrovnávat s mnoha studijními překážkami (trpěl poruchou řeči), a všechno zdolal nadlidskou pílí, houževnatostí a bezmeznou důvěrou v Boží pomoc. Maximálně rozvinul některé příznivé předpoklady, jako byla rychlost a věcnost v jednání i vyřizování administrativy, a vytrvalost, s jakou dováděl každý problém do konce. Jeho cesta k dokonalosti rozhodně nebyla snadná. Velkou oporou a pomocí mu byl jeho duchovní rádce sv. Filip Neri.

P. Dachovský sleduje v přiměřeném rozsahu všechny rozhodující etapy světcova života. Hodnotí jeho účast na Tridentském koncilu. Pamětihodné je i jeho působení při papežské volbě po smrti Pia IV., kdy jeho rozhodujícím vlivem byl zvolen kardinál Ghislieri – sv. Pius V – jehož prosazoval Karel Boromejský na papežský trůn pro dobro Církve bez ohledu na to, že mezi nimi nepanovaly vřelé osobní vztahy. (Historie ho hodnotí jako jednoho z největších papežů.) Široká pozornost je věnována Karlovu apoštolskému a reformačnímu působení v milánské diecézi. Za svého života požíval v Církvi pověsti vzorného, ideálního biskupa svatého života, pevného charakteru, důsledného muže disciplíny a řádu. Patřil k průkopníkům budování seminářů pro kněžský dorost a pečoval i o další vzdělávání kněží. Byl člověkem širokého kněžského srdce a sociálně citícím otcem chudých. Ne nadarmo se dodnes zobrazuje převážně mezi morem nakaženými v lazaretu nebo na ulici: jeho osobní nasazení v pomoci za morové epidemie patří k nejsvětlejším epizodám jeho života. Vstupuje zde do historie nikoliv jako Jeho Eminence, ale jako Otec kardinál. Jeho sociální dílo je obdivuhodné; zaměření na pomoc opuštěným dětem, rozvráceným rodinám, ženám odkázaným na prostituci může být

inspirací i dnešní charitě. Obdobně pozoruhodné bylo jeho dílo při budování výchovných ústavů a škol včetně univerzity. Věnoval péči nadaným studentům z chudobných rodin. Jeho reformátorská horlivost, zaměřená na řeholní ústavy mužské i ženské, se neumenšila ani po atentátu, z něhož vyvázl s lehkým zraněním. Je pravidlem v životopisech z pera P. Dachovského, že se zabývají i posmrtnou úctou k světci a osudy řeholní rodiny, která se k jeho odkazu hlásí – sester boromejek z Kongregace milosrdných sester sv. Karla Boromejského.

Olomoučtí dominikáni, jejichž zásluhy při šíření hagiografické literatury jsem vzpomenu v úvodních řádcích, vydali také užitečný traktát Timothea Vodičky *Jak psát životopisy svatých*. Krátký a hutný spis P. Dachovského v podstatě odpovídá jeho přísným postulátům. Bylo by však také žádoucí, aby i jeho čtenáři se řídili druhou částí Vodičkovy brožury, která bohužel zůstává dodneška uzavřena jen na stránkách časopisu *Na hlubinu*, totiž *Jak číst životopisy svatých*. Duchovní užitek z četby není totiž určen výhradně textem, ale také způsobem četby, čtenářovou průpravou, pozorností a otevřeností srdce. A to přejeme v hojné míře čtenářům knížce P. Dachovského.

Mojmír Trávníček

Řád oslaví dvacet let...

1) Vladimír Stibor:

V lednu 2010 oslaví tvé **nakladatelství Řád** dvacet let vydávání a zároveň **časopis Řád** patnáct let, což je jedna lidská generace, ale pro občasník je to již úctyhodný věk. Můžeš se zmínit alespoň letmo o jeho vzniku a svém prvorepublikovém předchůdci?

P. Karel Dachovský:

„Měl jsem své některé texty v šuplíku, nemohl jsem veřejně publikovat v éře komunismu. V letech 1986–7 jsem měl doma japonskou kopírku Toshiba, propašovanou z Rakouska. Tiskl jsem část nákladu samizdatových **Informací o Církvi** a také hodně nevydaných sbírek Františka Lazeckého. Rovněž svou prvotinu sbírku **Cestou z Betléma**. Občas jsem se scházel s vdovou po F. Lazeckém, paní Květou. Ta mi umožnila postupně přečíst celé dílo svého manžela. Také jsem viděl některá čísla původního časopisu **Řád**, který určitou dobu vedl i F. Lazecký. Původní nakladatelství a časopis trvaly v letech 1934 až 1944. Literární historici to mají velmi dobře zmapováno, Řád byl měsíčník,

můj časopis vychází třikrát do roka. Své nakladatelství jsem založil jenom proto, abych v něm uplatnil své texty. Za dvacet let jsem vydal šedesát titulů (z toho 27 vlastních textů – 8 sbírek, román, novelu a četné životopisy světců). Úhrnem 220 000 knih a brožur. (54 000 výtisků však činil časopis *Řád*).

2) Vladimír Stibor:

„Časopis *Řád* si klade za cíl obranu nenarozeného života, zároveň je nakloněn české novodobé literární tvorbě, poezii především. Kolik básníků za těch patnáct let na jeho stránkách publikovalo své verše? Určitě v jeho náručí našlo útočiště mnoho začínajících i známých autorů.“

P. Karel Dachovský:

„V mém nakladatelství vyšlo patnáct básnických sbírek (také F. Lazecký *Století za stoletím* a Ivan Slavík *Kapky krve a potu Arnošta Jenče a Suspiria*). V časopise publikovalo třicet žijících básníků. Autoři, jak správně říkáš, známí i začínající. Dávám příležitost také katolickým básníkům, jejichž verše málokdo zveřejňuje v literárních časopisech (s výjimkou *Akordu*).

3) Vladimír Stibor:

„Nemohu se nezeptat, jak *Řád* oslaví svá kulatá výročí. Zcela jistě novým číslem...“

P. Karel Dachovský:

„Patrně setkáním básníků a autogramiádou mé nové sbírky *Pod rozstříleným praporem je krásy dost* (bude 700 exemplářů). V roce 2010 chci opět vydat tři čísla svého časopisu.“

4) Vladimír Stibor:

„Vím, že *Řád* má 1 200 výtisků a 600 pravidelných odběratelů. Je dostupný po celých Čechách i na Moravě“

P. Karel Dachovský:

„Jediná prodejna v Praze se uvolila k jeho prodeji, jinak ho lze dostat pouze poštou.“

5) Vladimír Stibor:

„V periodiku vycházejí i literární recenze, rozhovory. Plánuješ rozšíření kulturní rubriky nebo spíše její zkvalitnění?“

P. Karel Dachovský:

„**Řád** je náboženský časopis, není literární v první řadě. Těžko plánovat, co bude. Pravděpodobně struktura obsahu zůstane stejná.“

6) Vladimír Stibor:

„K jakým obzorům periodikum **Řád** směřuje a v čem vidíš největší problémy s jeho vydáváním, jsou-li nějaké...“

P. Karel Dachovský:

„Problémy samozřejmě byly, ale kupodivu malé. Těžko předvídat, byl bych rád, kdyby vše zůstalo při starém.“

7) Vladimír Stibor:

„V roce 2010 uplyne dvě stě let od narození Karla Hynka Máchy, poetického barda a pěšího poutníka do Litoměřic i do Itálie, jenž jednoznačně předběhl dobu ve svém díle. Určitě by měl tento tvůrce radost, že poezie dosud žije a objevuje se na dosud nečekaných místech. Jistě je to i tím, že se v tobě snoubí kněžské povolání s nakladatelskou činností i s tvým básnickým úsilím a spisovatelskou praxí...“

P. Karel Dachovský:

„Karla Hynka Máchu jsem četl naposledy ve škole. Způsobem psaní byl jistě velký básník, ale jeho témata mě příliš nezajímají. Nechci nikoho odsuzovat, ale nemanželské dítě mu nedělá reklamu. Jeho poutě pěšky jsou velmi sympatické, ve svých mladších letech jsem jednu absolvoval pěšky v jeho stopách i s nocí „pod širákem“ Svým putováním byl předchůdcem amerických beatníků. Zapomíná se na jediného velkého českého básníka před Máchou – jezuitu Bedřicha Bridela – autora *Co Bůh, člověk?*, který se nakazil při ošetřování nemocných morem a předčasně zemřel v roce 1680.“

8) Vladimír Stibor:

„Co bys přál časopisu **Řád** do dalších let, do příští dvacítky?“

P. Karel Dachovský:

„Bylo by mně osmdesát – je velmi nejisté takto přemýšlet. Po pravdě řečeno nevidím svého nástupce. Je možné, že po mé smrti převezme značku **Řád** někdo jiný, jako jsem to udělal já v roce 1990. Velmi bych se divil, kdyby struktura časopisu byla zachována i poté.“

9) Vladimír Stibor:

„Neuvažoval's někdy o tom, že by výběrem toho nejlepšího, co kdy v Řádu vyšlo, mohla vzniknout velmi zajímavá i neobvyklá kniha?“

P. Karel Dachovský:

„Bylo by velmi dobré dát dohromady antologii. Problém je, kdo by zaplatil fakturu. Vydávat poezii je finančně prodělečné. Naposledy jsem vydělal poezií vydáním Lazeckého v roce 1991 (vytisklo se neuvěřitelných 1 100 exemplářů).“

Vladimír Stibor:

„Děkuji za rozhovor.“

6. května 2009

28. říjen 2008

P. Karel Dachovský

Armádní přehlídka v Dejvicích.

Husitský chorál,

příbuzný gregoriánskému chorálu.

Pouze znalec pozná rozdíl.

Je ostrí meče a je ostrí meče.

Je zabíjení vinných

a je zabíjení nevinných.

Jaká je však vina kodexů

opisovaných trpělivě mnichy,

jako když rolník seje na jaře zrní?

Za co mohou Madony

pošlapané neurvalými botami husitů?

Někdy se cení víc rozmáchlost paží

než duchovno génia.

*Pásky obrněných transportérů se sunou
po hlavní třídě v Dejvicích.*

*Výkvět vojska,
zdravé a dravé mládí.*

*Vojenská technika
schopná zabít v mžiku celé město.*

Jak se to vezme.

*Někdo by to považoval za šrot
ve srovnání s nejmodernějšími
americkými zbraněmi.*

*Šestnáct set elitních vojáků
na přehlídce.*

*Takřka tolik je kněží
v Čechách a na Moravě.*

*Byl by šílený nápad
shromáždit je v procesí
za mariánskými korouhvemi.*

*Vpředu by šli ti mladí
schopní uzvednout prapor.*

*Někde ke konci
výkvět Církve –
belhající se političtí vězni.*

*Je mi šedesát
a asi se potácím
tam někde ve směru veteránů.*

*Procesí uzavírá
arcibiskup Karel Otčenášek
s monstrancí v rukou.*

*Někde v oblacích archanděl Michael,
někdy stačí na draka kopí
a laserové paprsky modliteb.*

Perutě Ducha Svatého

Karel Dachovský

*Napsali toho málo,
ale je to nejkrásnější na světě.*

*Ani jedna oprava,
ani jedno škrtnutí,
ani slovo navíc,
ani o slovo méně.*

*Matouš, polepšení hříšníků,
Marek, slzy Pána Ježíše,
Lukáš, pastýř Betléma,
Jan, hořící verše Apokalypsy,
psáno pro 20. a 21. století.*

*Michelangelo Buonarotti,
shrben u stropu Sixtinské kaple,
křížová cesta malíře, sochaře a básníka,
něco takového jednou za tisíc let.
Vytržení mysli.*

*Papež Benedikt
paže podepírané anděly –
jako Mojžíš uprostřed bitvy.
Každý jeho krok a slovo ve vanutí Ducha.*

*Každý trochu šikovnější františkán
přes deset let v kriminále,
bezpočet dní ukřižování,
nadmášení milostí,
někteří sice klopýtli,
ale většina odmítla kolaborovat se zločinci,
s rovnou páteří plivli
na draka komunismu.*

*Studovali sice průměrně
na té tajné františkánské univerzitě,
ale dnes jsou profesory,
dost to nechápu,
ale oni rovněž nadnášení
nad vlnami Genezaretského jezera.*

*Už první den u františkánů
jsem zahodil svazky poezie
a vypudil všechny myšlenky na ni.
Bůh však nechtěl a nepřijal tuto oběť,
odmítl nůž na Izáka,
a tak se mi dostalo hojnosti veršů,
vlastně jen zapisuji vanutí inspirace.
Osm básnických sbírek, to je to, co se mi v životě
povedlo nejvíc.
Já vím, že jsme národem Demlovým, Bridelovým, Víchovým a Merthovým,
ale kdo z českých kněží dnes píše lepší poezii?*

O mém osudu se však bude rozhodovat jinde.

Sbohem

Paní Hana Kupčíková se narodila 25. 12. 1933 v Chotěboři. V jejích osmi letech byla její maminka Anna převezena transportem do Osvětimi, kde byla umučena. Nebezpečí hrozilo, a tak se její otec rozhodl ukrývat ji u dobrých lidí. Ztráta maminky ji poznamenala na celý život. Po skončení války až do maturity byla u svého otce. V roce 1955 vystudovala Pedagogickou fakultu v Praze. Tam se seznámila se svým manželem, s kterým měla dva syny. Učila ve školách v okolí Chotěboře. Od roku 1966 působila 18 let jako učitelka nemocných dětí ve Fakultní nemocnici v Hradci Králové. V roce 1968 se politicky angažovala a to jí znemožnilo jakoukoliv kariéru. V roce 1987 odešla do penze.

Byla vynikající básnířkou a překladatelkou poezie z ruštiny. Napsala několik sbírek poezie, jedna její sbírka vyšla v nakladatelství **Řád**. Byla však

příliš skromná a nechtěla se prosazovat v literatuře. V časopisu *Řád* jsem jí zveřejnil jednu báseň a dva překlady básní ruských klasiků.

Poslední dva roky byla vážně nemocná se srdcem a rozhodla se podstoupit operaci. Několik dní po operaci zemřela – 15. června 2009.

P. Karel Dachovský

Jablko smírčího soudce

Stiborovy básně v nové sbírce jsou opět holanovské, ale tentokrát mě napadlo, že jsou na výsost české. Přestože se tu objeví údolí lvic a cypřišů, aligátoři a pirani, je to spíš okrajové. Jinak je tu krajina česká, básník říká, že jeho dům je prostorný, kotví tu stromy, plachetnice prorůstají do nebe.

Sbírka navozuje soudní při. Báseň *Podání obžaloby* je závažná a trhá srdce. Je to trochu próza, čímž se odlišuje od ostatních básní, přetížených metaforami. Proč děda z kopců pod Cunkovem, který měl rád hrušky václavky a procházky do remízků, musel trpět a zemřel? Stibor se hádá s Hospodinem jako starodávňý Job postižený vředy a na smetišti.

Básník jakoby podvědomě hledá ráj – Eden, který tu již byl, ale prarodiče Adam a Eva ho ztratili svou neposlušností vůči svému Stvořiteli. Vina prarodičů – dědičný hřích – přinesla lidstvu smrt, nemoci a nelaskavé vztahy. Autor tu mluví také o ráji ohnivém a k nepolíbení. Mluví i o jablcích provoněných s cukrem, která doplouvají do míst, kde přespává pták s neapolskou žlutí. Jinde se mluví o jablcích – pláňkách. Vidím tady spojitost s nešťastným a zapovězeným jablkem ze stromu poznání, které Eva dala jíst Adamovi.

Jak říká Seifert, je tady i krásy dost pod tím rozstříleným praporem.

Možná i v tom Edenu nebyl krásnější pohled než v přírodě vidění básnickým zrakem Vladimíra. Hemží se tu fialovými loukami pod lesem, břeh je porostlý orobincem. Vyskytuje se lilek trucovitý, stráně lišejníků, fialové ocúny pozdního sběru. Sedmikrásky, divizny. Slzičky Panny Marie navozují tu, která dala světu Spasitele a dala naději i v slzavém údolí, o němž také mluví.

Nejlepší nakonec a optimistické Stiborovo zvolání: „Bože, už zase surfuji“

P. Karel Dachovský

Nápis na průčelí

Vladimír Stibor

*Můj dům je prostorný;
kotví tu stromy,
plachetnice prorůstají do nebe;
před vyplutím balí do círu chrámové opony,
rybičku dětství,
oharek zlaté renety.*

Kříženec

Vladimír Stibor

*Obrátíš-li kříž ostrším dolů,
promění se v trojzubec;
fialové louky pod lesem spláchně déšť,
slzavé údolí
už někdo docela jiný...
Pohraje si se stíny
jako s ovečkami v knize Kazatel.
Nejeden beznohý se opře o zeď
a řekne: Co o tom soudíš?
Ani více kopií
nezchladí mou zvědavost...*

Paní Zdislava z Lemberka

Spis básnířky Marie Dolistové obsahuje životopis světice plus poemu o světici a životopis básnířky. Jde o sympatickou knížečku, která vyšla pod hlavičkou nakladatelství *Řád* v češtině, angličtině, němčině, esperantu, lužickosrbštině a polštině. Ze spisu mohou mít radost nejen dominikáni ale i čtenáři životopisů svatých. Cena je 60 Kč. Na požádání zašlu.

P. Karel Dachovský

Kristovo světlo

Marek Mariusz Tytko

hle Kristus

vynořil se z temnot

kým je

Mistrem nejistoty

Mistrem světla na výsostech?

nevím nic

kromě toho

bloudím v labyrintech

a hledám

avšak On

jako reflektor

ozařuje mocí

naplňuje mne

bolestnou energií utrpení

ve světle kříže

neexistuje strach

nehasnoucí slunce

stojím ve světle kříže

vedle mne Jan a Matka

mezi rameny prosvítá kříž světla

žák a umělec

smysl ve zjevení

znásobují

píší

to co nelze napsat

Setkání s Jiným

Tato sbírka vyšla v nakladatelství Libor Martinek, LITERATURE & SCIENCES, Komárovská 25, 746 01 Opava. Autor Marek Mariusz Tytko se

narodil 25. 3. 1967 v Polsku. Nabyl značného vzdělání na různých univerzitách.

Je to krakovský básník z tzv. generace Jana Pavla II., pedagog kultury, tvůrce nového směru v současné polské nábožensko-filozofické lyrice a metafyzické poezii. Zakladatel uměleckého směru zvaného eschatologismus, který vychází z části věrouky, která pojednává o posledních věcech člověka a světa. Ve své tvorbě se projevili několika významnými sbírkami poezie. Přinesl novou uměleckou kvalitu, když spojil novátorskou formu poezie s hlubokými filozofickými a náboženskými obsahy. Umění, vesmír, Bůh, člověk, spojení člověka s přírodou, kulturou a transcendentálním tajemstvím existence jsou v jeho poezii chápány neustále nově a originálně. Je originálním polským autorem, který si je vědom křesťanských kořenů Evropanů a evropské kultury. Sbírkou přeložil Libor Martinek (narozen 15. 1. 1965, je odborným asistentem na Ústavu bohemistiky a knihovnictví Slezské univerzity v Opavě.

P. Karel Dachovský

Píseň pro Pannu krásnou Nanebevzatou

Běla Schovancová

*Maria, jediná čistá a svatá
s tělem a duší do Boží slávy vzatá,*

*Vtělená něho nebeská,
studánko vody léčivá,*

*Mystická růže tajemná,
nejsladší láska mateřská,*

*k Tobě se s prosbami obracíme,
tam kde již naděje zhasíná,*

*neboť Ty víš, že Tobě patříme
pro tvého Syna,*

*našeho Pána, Ježíše Krista,
který nás smrtí svou vykoupil*

*a slavným Vzkříšením svým
nám život věčný připravil*

*u Boha Otce
v Jeho Království,*

*abychom u Něho navždy mohli žít,
ve Slunci Jeho lásky pro nás zářící,*

*s Tebou,
ó Maria, Matičko naše krásná a blažená,*

v milosti nekončící...

12. září 2009

*Drahému Otci Karlu Dachovskému věnují ze srdce
Běla a Ladislav Schovancovi*

Překrásné ruce kněžské!

G. R.

*Potřebujeme je na úsvitě
našeho života,
opět je potřebujeme
na jeho sklonku.*

*Cítíme jejich teplý stisk
opravdového přátelství,
hledáme je,
když prožíváme těžkosti a utrpení.*

*Den co den na ně hledíme
při oltáři,
a ruce žádného krále na trůně
se jejich vznešenosti
nemohou rovnat,
jejich důstojnost přesahuje vše.*

*Když jsme v pokušení a zabloudíme
na hanebné a hříšné chodníky,
rozhřeší nás opět ruka kněze,
a to ne jedinkrát,
ale znovu a znovu.*

*Když si bereme
životního partnera,
mnoho jiných rukou
nám chystá hostinu,
ale jen vznešená ruka kněze nám
požehná a spojí nás v jeden svazek.*

*Když přijde hodina naší smrti,
ať nás povzbudí a dodá sílu
pohled na žehnající ruku kněze,
sklánějící se nad námi.*

*Bože, žehnej a zachovej
svaté ruce kněží
pro Hostii,
kterou jejich prsty hladí.*

*Může snad udělat ubohý hříšník
lépe, než poprosit Pána,
aby jej vedli a žehnali
svaté ruce kněží?*

*Červenec 2009
Jozefína Nováková – překlad
z časopisu Máriina doba*

Villonela 11
Milan Křesadlo

O prázdnou

najednou nemáš
pro co psát
a najednou je prázdnou
to co jsi měřil na vahách
je všechno pryč a splasklo -

Villonela 12
Milan Křesadlo

Berlín

Berlín má pro mne vůni hrachorů
a úsměv modrooké Sprévy
za noci zatoulané

Berlín jsou tiché kroky
na náměstí
Berlín jsou opuštěné dvorany
Berlín

je pro mne

městem

na weekendu

Berlín

se dnes už

nevrátí

Pater Maximilián Kolbe

Michal Krátký

*Na apelplacu nastoupeni vězni,
deset jich včera uprchlo,
touhu po svobodě měli všichni,
teď ale o vše běželo.*

*Deset jich bude popraveno
v trest za své uprchlé druhy,
všechno je rozpočítáno,
jen jeden neunes té tíhy.*

*Má doma ženu a dvě děti,
věřil, že domů k nim se vrátí.*

*Tu místo něj nabídne se vězeň jiný,
Pater Maximilián, později svatořečený.*

Zdenka Líbalová

xxx

*Nesejdi ze mě
neboť já jsem Cesta
praví mi Ježíš
a do písku
črtá obraz srdce
To abych
nezapomněla na lásku
které je potřeba
ke každé pouti*

xxx

*Staň se mým vůdcem
na cestě za krásou
a do srdce mi vepiš
zákon lásky
abych už navždycky
mohla žít s Tebou
můj drahý
Pane Ježíši*